

П. Г. УДХАУС
ОБСЛУЖВАНЕ С УСМИВКА

Част 4 от „Чичо Фред“

Превод от английски: Савина Манолова, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

1.

Утринното слънце огряваше замъка Бландингс, а разнородните обитатели на потомственото гнездо на Кларънс, Девети граф Емсуърт, си гледаха работата кой както я разбираше. Но за по-голяма прегледност ще хвърлим едно бързо око на описа, за да няма после хър-мър.

Икономът Бийч беше в просторния си килер, задълбочен в последната Агата Кристи; шофьорът Ваулс джвакаше дъвка в колата пред парадния вход; херцог Дънстабъл, цъфнал неканен за продължително гостуване и недаващ и намек от надежда, че някога ще благоволи да си тръгне, преглеждаше „Таймс“ на терасата пред Кехлибарената стая, докато внукът на граф Емсуърт Джордж пъплеше из имението с фотоапарата, който бе получил за дванайсетия си рожден ден, и в момента правеше семеен портрет на зайците, обитаващи западния край на гората.

Сестрата на лорд Емсуърт — лейди Констанс, беше в будоара си и пишеше писмо на американския си приятел Джеймс Скунмейкър. Секретарката на лорд Емсуърт Лавандула Бригс се опитваше да открие лорд Емсуърт. Самият лорд Емсуърт, придружен от щерката на господин Скунмейкър, Майра, се беше запътил към покоите на Императрицата на Бландингс, неговата възлюбена свиня, трижди сребърна медалистка в класа „Угоени прасета“ на ежегодното селскостопанско изложение на графство Шропшир. Графът беше повел момичето със себе си, защото то му се виждаше доста умърлушено напоследък, а той знаеше от личен опит, че нищо не повдига човешкия дух повече от един-едничък поглед към Императрицата веднага след закуска.

— Ето я там кочината й — изпружи той благоговееен показалец към отсрещния край на полянката, осеяна с маргарити и други благинки. — А този до нея е моят свинар Ненагледния.

Майра Скунмейкър, която вървеше с наведена глава, сякаш придружаваше ковчега на близък и непрежалим приятел, хвърли разсеян поглед в указаната посока. Беше хубаво момиче от типа

изящни и стройни миньончета, но щеше да е още по-хубава, ако даваше и някой друг признак за живот. Ала челото ѝ беше помрачено, устните стиснати, а големите кафяви очи, които се спряха върху Джордж Сирил Ненагледния, таяха в себе си нещо от тъгата на дакел, който, настанил се на трапезата в очакване да получи своите десет процента, получава вместо това недружелюбен ритник в деликатната половина от телосложението.

— Вижда ми се кретеноиден — отсече тя, като с един поглед прецени Джордж Сирил.

— А? Какво? — запече се лорд Емсуърт, за когото думата беше нова.

— Не бих се доверила на такъв човек за нищо на света.

Графът получи просветление.

— А, значи си чула как ме напусна преди време и мина на служба към съседа ми сър Грегъри Парслоу. Скандално предателство, разбира се, но от тези хора това може да се очаква. Добрият стар феодален дух не се среща вече в наше време. Но всичко това е минало и аз съм щастлив, че успях да си го върна. Много кадърен момък.

— Аз пък повтарям, че не бих му доверила да пази и носната ми кърпа.

Във всеки друг момент лорд Емсуърт би задълбал на тази тема и би я обсипал с въпроси, но сега, когато Императрицата го очакваше в края на пътя, беше прекалено погълнат от къде-къде по-важни и интересни дела. Ускори, според възможностите си, крачка, а кротките му очи грейнаха в предвкусане на нежната среща.

Опрял гръб на парапета на кочината, Джордж Сирил Ненагледния го наблюдаваше как приближава и от устата му се изтръгна тихичко изсвирване.

— Проклет да съм! — обърна се той към безсмъртната си душа.
— Ква е таз пущина!

Причината за това изумление се таеше във факта, че неговият висшестоящ на социалната стълбица, обикновено, меко казано, negliже по отношение на облеклото и известен като най-видното грозилище на Шропшир, сега от глава до пети беше като излязъл от кутийка. И най-злонамереният критик на „Шев и кройка“ не би намерил за какво да се заяде по повод сдържаното великолепие на външността му, достатъчно да стресне всеки, свикнал да го вижда в

торбести вълнени панталони, вехто ловджийско сако с дупки на лактите и с шапка, която и най-изпадналият скитник би сритал с погнуса.

Причината, предизвикала промяната в повърхностния слой на Деветия граф и превърнала го в ослепителна за свинарите гледка, не беше никакъв внезапен прилив на суета. Както беше обяснил на Майра Скунмейкър, когато я срещна да се мотае из вестибюла, носеше дяволските одежди, защото по нареждане на сестра си Кони заминаваше за Лондон с влака в десет и трийсет и пет да присъства на откриването на Парламента. Макар че изобщо не му беше ясно какво пречи на Парламента да се открие и без неговата намеса.

Най-провинциален от всички провинциални благородници, лорд Емсуърт питаеше силна ненавист към Лондон. Така и не можа да разбере какво удоволствие изпитва приятелят му Икнъм от посещенията си в този отвратителен град. Изказването на последния, че Лондон пробуждал най-доброто в него и е единственото място, където душата му се разгръщала като разцъфващо цвете и щедрата му природа намирала своето най-цялостно изражение, направо го задръсти. Самият той не искаше нищо друго, освен замъка Бландингс въпреки присъствието на сестра му Констанс, секретарката Лавандула Бригс и херцог Дънстабъл и дори въпреки че Кони, престъпвайки наложеното от него вето, беше разрешила на Отряда на църковните момчета да лагерува край езерото. Много хора обичат църковните момчета, ала той не беше сред тях и непрекъснато се вайкаше от своеволието на Кони, пуснала ги да вилнеят из имота му. Понякога му се струваше, че са най-малко петстотин и всички крещат и търчат едновременно.

Но тази сутрин в ума му нямаше място за мрачни мисли относно досадни подрастващи. Силно подозираше, че тъкмо някой от тях повали цилиндъра му с прегоряла кифла по време на последния училищен празник, но с оглед предстоящото посещение при Императрицата нямаше време да се спира на минали нещастия. Човек не изпитва желание за светски помисли, когато му предстои общение със свиня-чудо.

Пристигна в генералния й щаб и огря с широка усмивка Джордж Сирил Ненагледния като пищен цветен филм. И това беше странно, тъй като Върховният главнокомандващ на свинете, както вече отбеляза

Майра Скунмейкър, не беше пиршество за очите, бидейки притежател на зловещо кривогледство, счупен нос, честно спечелен по време на политически диспут в „Гъска и гъсок“ в Маркет Бландингс, и несметно количество кал върху себе си. На всичкото отгоре миришеше твърде недискретно. Но това, което очароваше лорд Емсуърт при вида на това дете на земята, не беше външността или ароматът, който пръскаше на талази, а самото му присъствие. Изпитваше вълнение само при мисълта, че този крал сред свинарите се е върнал и пак се грижи за Императрицата. Джордж Сирил можеше и да прилича на човек, когото полицията издирва под дърво и камък, но никой не можеше да отрече огромните му таланти. Той разбираше от свине.

Тъй че лорд Емсуърт сияеше и когато заговори, го направи с известната на всички висши държавници при среща на конференции на най-високо равнище неподправена сърдечност.

— Добрутро, Ненагледни.

— Добрутро, милорд.

— Императрицата добре ли е?

— Бомба е.

— Добре ли се храни?

— Като прасе, милорд.

— Прекрасно. Важно е — заобяснява лорд Емсуърт на Майра Скунмейкър, която разглеждаше благородното животно с безизразен поглед — апетитът ѝ да е на висота. Ти, разбира се, познаваш творбите на Улф-Леман и ще си спомниш, че според хранителните им стандарти, за да остане здрава една свиня, трябва ежедневно да поглъща количества, равняващи се на петдесет и седем хиляди и осемстотин калории, които да съдържат два и половина килограма протеини и тринайсет килограма въглехидрати.

— О? — откликна Майра.

— Тайната е в кюспето от ленено семе. Кюспе от ленено семе и обелки от картофи.

— О? — повтори Майра.

— Знаех си, че ще се заинтересуваш — зарадва се лорд Емсуърт. — И, разбира се, суроватка. Ненагледни, трябва да прекарам няколко нощи в Лондон. Оставям Императрицата изключително на твоите грижи.

— Добруването ѝ ще бъде моя постоянна грижа, милорд.

— Прекрасно, прекрасно, прекрасно — възкликна лорд Емсуърт и вероятно щеше да продължи да го повтаря още доста време, защото беше човек, който, казал веднъж „прекрасно“, трудно можеше да спре, но точно в този момент към малката им група се присъедини новодошла — висока, надменна млада жена, която гледеше на света през крайно стряскащи четвъртити очила. Тя изгледа Деветия граф с хладния поглед на гувернантка с ултраконсервативни възгледи, заварила питомеца си да играе карти.

— Извинете — намеси се тя.

Гласът не отстъпваше по студенина на очите. Лавандула Бригс не одобряваше лорд Емсуърт, както не беше одобрявала и предишните си работодатели и най-вече лорд Тилбъри от издателство „Мамут“, предшественик на лорд Емсуърт. Когато заемаше секретарски пост, чинно изпълняваше задълженията си, но се дразнеше, че е платен наемник. Искаше ѝ се да се заеме със свой бизнес, да стане притежателка на машинописно бюро. Очевидната невъзможност да събере нужния за целта капитал гонеше нощем съня от очите ѝ, а денем я правеше кисела и трудна за храносмилане. Подобно на Джордж Сирил Ненагледния, чиито възгледи бяха изразено прокомунистически, за което свидетелстваше счупеният нос, и тя гледеше критично на заобикалящите я състоятелни люде. Богати безделници, сърцато ги наричаше понякога тя.

Лорд Емсуърт, който чешеше Императрицата по гърба с шипа на бастуна си — внимание, високо оценявано от сребърната медалистка, се обърна с подскок. В гласа на секретарката му, когато се обръщаше неочаквано към него, винаги звучаха нотки, които го караха да се чувства като малолетник, заловен от властите да краде конфитюр от килера.

— Ъ, какво? А, здравейте, госпожице Бригс. Хубаво утро.

— Много. Лейди Констанс пожела да ви предам, че трябва да се готвите за тръгване, лорд Емсуърт.

— Какво? Какво? Има още много време.

— Лейди Констанс е на противното мнение.

— Но багажът ми е готов, нали?

— Съвсем.

— Тогава?

— Колата е пред вратата и лейди Констанс пожела да ви предам...

— Добре де, добре — раздразнено я прекъсна лорд Емсуърт и за всеки случай прибави трето „добре“. — Все измислят по нещо, все измислят по нещо — промърмори той и за кой ли път си каза, че от всички секретари и секретарки, които бе имал, никой, дори злополучният Незаменим Бакстър, не можеше да му отнеме радостта от живота с лекотата, с която го правеше отвратителното женище, което Кони по свойствения ѝ властен начин беше назначила въпреки настойчивата му съпротива. Винаги по петите му, винаги го тормозеше, винаги изскачаше отнякъде и го караше да върши нещо. Наличието на Лавандула Бригс, Кони, херцог Дънстабъл и ония диванета, кряскащи и търчащи около езерото, правеше живота в замъка Бландингс наистина непоносим.

Хвърли мрачно един последен, изпълнен с възжеление поглед към Императрицата и закрета обратно. Подобно на доста хора преди него и той си мислеше, че най-добрият начин да открият Парламента ще е да сложат под него една бомба и да натиснат копчето.

2.

Херцог Дънстабъл, след като прочете всичко, което искаше, в „Таймс“ и направи плах опит да реши кръстословицата, напусна терасата и тръгна към дневната на лейди Констанс. Щеше му се да пообщува с някого и Кони, макар по негово мнение да беше куку като всички жени, беше за предпочитане пред нищо.

Херцогът беше пълен плешив мъж с клонест нос, остър поглед и пищни побелели мустаци, предпочитани от майорите на действителна военна служба и моржовете. В Уилтшир, където живееше, когато не се самопоканваше за дълги гостувания по хорските къщи, беше, меко казано, непопулярен и отношението на съседите му към него бе като към акула в морски курорт — нещо, което трябва всячески да се избягва и то колкото може по-чевръсто. Безцеремонното му държане, съчетано с предразположение към автократизъм, му пречеха да печели приятели.

Достигна целта си, влезе, без да чука, видя лейди Констанс, заета на писалището, и изрева: „Ей!“

Тази сричка, прозвучала точно във врата ѝ с тон, обикновено запазен за свинарската промишленост в Западна Америка, накара лейди Констанс да подскочи като пъстърва на въдица. Но тя беше Домакия. Прикривайки раздразнението си (не че това беше необходимо, защото посетителят ѝ от ранно детство никога не забелязваше кога дразни някого), остави писалката и измайстори сравнително приветлива усмивка.

— Добро утро, Аларик.

— Какво искаш да кажеш с това „добро утро“, като че не си ме виждала днес? — клъцна я херцогът. Ниското му мнение за женската интелигентност се потвърждаваше за сетен път. — Нали се видяхме на закуска? Изтърси голяма глупост. Безсмислица. Какво правиш?

— Пиша писмо.

— На кого? — Херцогът никога не позволяваше на условностите да пречат на жаждата му за знания.

— На Джеймс Скунмейкър.

— На кого?

— На бащата на Майра.

— А, да, оня янки, с когото те видях един ден в Лондон — включи херцогът, като си спомни обяда насаме в „Риц“, към който се беше присъединил непоканен. — С глава като тиква.

Лейди Констанс ядосано пламна. Беше очебийно привлекателна жена и червенината ѝ отиваше. Всеки друг, освен херцога би забелязал, че неумерените приказки за тиквите не ѝ допадат. Джеймс Скунмейкър ѝ беше много скъп приятел и тя понякога си позволяваше да мисли, че ако не бяха разделени от бурните вълни на океана, един ден можеше да ѝ стане и нещо повече. Затова заговори остро.

— Главата му не е като тиква!

— Мислиш, че повече прилича на испанска луковица? — след кратък размисъл отвърна херцогът. — Може и да си права. Във всеки случай пълен глупак.

Червенината на лейди Констанс се сгъсти. Не за първи път по време на това познанство, продължаващо вече четирийсет години, започнало още в дните, когато тя носеше косата си на плитки, а той рискуваше да предизвика масови безредици, като се разхождаше облечен като малкия лорд Фаунтлерой, тя съжали, че произходът и възпитанието не ѝ позволяваха да го халоса с нещо тежко по плешивата глава. До лакътя ѝ имаше апетитно преспापие, което би свършило прекрасна работа. Възпряна от физическа самоизява единствено благодарение на грижливото възпитание от страна на дълга поредица от изискани гувернантки, тя отново прибегна до високомерието.

— Желаш ли нещо конкретно, Аларик? — запита с онзи студен глас, който неизменно караше брат ѝ Кларънс да бледнее и пелтечи.

Но херцогът бе по-студоустойчив от лорд Емсуърт. Хладината в тона на хората никога не го тревожеше. Както и да го бяха наричали в течение на дългия му живот, никой не беше го описвал като деликатно и накърнимо цвете.

— Търсех с кого да си поприказвам. В това проклето място няма с кого да размениш думичка. Изобщо не съм сигурен, че ще дойда пак. Току-що опитах с Емсуърт, но той само ломоти като малоумен.

— Вероятно не те е чул. Знаеш колко е занесен и разсеян.

— Занесен и разсеян, как не! Той си е направо смахнат!

— Не е!

— Е! Да не смяташ, че не мога да разпозная смахнатостта, когато я видя? Старият ми баща беше смахнат. Също и брат ми Рупърт. И двамата ми племенници. Виж го и Рики. Пише поезия и продава лучена супа. Погледни Арчи. Художник! А Емсуърт е по-лош и от двамата. Казвам ти, че само изломоти нещо, без да обели смислена дума, и се понесе нанякъде с онова момиче Клариса Пљунмейкър.

— Майра Скунмейкър.

— Все тая. И тя е смахната.

— За теб май всички са смахнати.

— Точно така. Напоследък е много трудно да срещнеш човек с интелигентността поне на хлебарка.

Лейди Констанс уморено въздъхна.

— Може и да си прав. Не познавам много хлебарки. Кое те кара да смяташ, че Майра е с умствена недостатъчност?

— Не мога да изтръгна и дума от нея. Само ломоти.

Лейди Констанс се намръщи. Не беше възнамерявала да споделя неприятностите на младата си гостенка с човек, който по всяка вероятност би ги разтръбил надлъж и шир, но се почувства длъжна да защити доброто име на момичето, що се отнася до вменяемостта му.

— В момента Майра е малко потисната. Изживя нещастна любов.

Това заинтригува херцога. Винаги си е бил любопитен като котка. Духна мустаците си нагоре и ококори очи.

— Какво е станало? Зарязал ли я е?

— Не.

— Значи тя го е зарязала?

— Не.

— Е, все някой някого трябва да е зарязал.

Лейди Констанс усети, че щом е казала „а“, трябва да каже и „б“. Алтернативата беше той да се залепи за нея и да ѝ задава въпроси цяла сутрин, а искаше да си довърши писмото.

— Аз прекратих цялата история — отсече тя.

Херцогът отново издуха мустаците си.

— Ти ли? И защо? Какво ти влиза в работата?

— Как да не ми влиза? Когато Джеймс Скунмейкър се върна в Америка, той я повери на моите грижи. Чувствам се отговорна за нея.

Тъй че когато разбрах, че се е забъркала с онзи човек, имах само един изход — да я доведа в Бландингс, по-далеч от него. Той няма пари, няма перспективи, няма нищо. Джеймс никога не би ми простил, ако дъщеря му се омъжи за него.

— Виждала ли си го?

— Не. И не искам да го виждам.

— Вероятно е простак, който си бърка в носа и вечеря какао с чирози.

— Не, според Майра е учил в Хароу и Оксфорд.

— Още по-зле — отсече херцогът, възпитаник на Итън и Кеймбридж. — Всички харовианци са отрепки, а оксонианците са още по-лоши. Много умно си постъпила, като си я изтръгнала от лапите му.

— И аз така мисля.

— Значи затова блуждае наоколо като мирова скръб. Трябва да отклониш мислите ѝ от оня и да я накараш да се заинтересува от друг.

— Същото ми хрумна и на мен. Поканих Арчи да дойде в замъка.

— Кой Арчи?

— Племенникът ти.

— Божичко! Този крокондер?

— Изобщо не е крокондер. Много хубав и чаровен младеж.

— Кого е очаровал досега? Мен не е.

— Е, надявам се да очарова нея. Дълбоко вярвам във внезапния афинитет.

Херцогът не беше на „ти“ с дългите думи, но реши, че е схванал мисълта ѝ.

— Искаш да кажеш, че ако той се окопае тук, ще засенчи оня с чирозите? Бащата на момичето е милионер, нали?

— Ако не се лъжа, е мултимилионер.

— Тогава кажи на младия Арчи да се усуче около нея колкото може по-бързо — ентузиазирано произнесе херцогът. Племенникът му работеше в издателство „Мамут“, огромен концерн, който се грижеше за снабдяването на тълпите английски тълпи с ежедневното, ежеседмичното и ежемесечното четиво, но заемаше там толкова ниска длъжност, че той, херцогът, все още бе принуден да допълва заплатата му с издръжка. А ако имаше нещо, което този дърт пинтия мразеше повече от човечеството, това беше да допълва хорските заплати с издръжки. Перспективата да зачеркне момчето от платежната си

ведомост така му допадна, че очите му радостно се оцъклиха. — Кажу ми да не пести сили — настоя той. — Кажу ми да запретне ръкави и да не остави камък непреобърнат. Кажу ми... О, по дяволите! Влезте, проклети да сте!

На вратата се чукаше. Влезе Лавандула Бригс, цялата очила и изпълнителност.

— Лейди Констанс, открих лорд Емсуърт и му предадох, че колата е готова.

— Благодаря, госпожице Бригс. Къде беше?

— При кочината. Ще има ли нещо друго?

— Не, благодаря, госпожице Бригс.

Когато вратата се затвори, херцогът избухна гръмогласно.

— При кочината! Къде другаде! Когато и да го потърсиш, той е долу при кочината, втрещен в тая своя свиня, сякаш гледа стриптийз. Не е редно човек да благоговее пред някаква си свиня като него. Нямах ли нещо в Библията за израилтяните, прекланящи се пред свиня? Не, златен телец беше, но принципът е същият. Кажу ми ти...

Той млъкна. Вратата отново се отвори. На прага стоеше лорд Емсуърт, а кроткото му лице беше развълнувано.

— Кони, не мога да си намеря чадъра.

— О, Кларънс! — възкликна лейди Констанс с отчаянието, което главата на семейството толкова често предизвикваше у нея, и го поведе навън към гардероба, където той би трябвало добре да знае, че винаги се намира чадърът му.

Останал сам, херцогът известно време се разхожда из стаята, като дъвчеше мустака си и се звереше с опулени очи. Отваряше чекмеджета, надничаше в книги, вираше се в картини, играеше си с писалки и ножове за хартия. Взе снимката на господин Скунмейкър и си помисли колко прав е бил, като е сравнил главата му с тиква. Прочете писмото, което пишеше лейди Констанс. След като изчерпа всички развлечения, които предлагаше стаята, той седна на писалището и се отдаде на размисли за лорд Емсуърт и Императрицата.

Беше убеден, че всеки ден и всячески връзката с онова гадно прасе прави лорда все по-смахнат и по-смахнат. А по мнение на херцога той и без това си беше смахнат.

3.

Когато колата, съдържаща стисналия чадъра си лорд Емсуърт, потегли от парадния вход, лейди Констанс остана уморено прегърбена с вида на човек, току-що пуснал на вода боен кораб. Икономът Бийч, който също беше помагал при изпращането на работодателя, я изгледа с почиттелно съчувствие. И той бе смазан от напрежението, което винаги придружаваше изпращането на лорд Емсуърт на път.

Появи се Майра Скунмейкър, прилична на Офелия в четвърто действие, четвърта картина, пета сцена на известната Шекспирова пиеса „Хамлет“, само дето не ръсеше наляво и надясно нежни цветя.

— О, здравейте — рече тя с кух глас.

— А, ето те и теб, миличка — откликна лейди Констанс, която не допусна да рухне от напрежението и мигом се преобрази в блестяща домакиня. — Какви са плановете ти за тази сутрин?

— Не знам. Може да напиша едно-две писма.

— И аз трябва да довърша моето. До баща ти. Но няма ли да е по-добре да си на въздух в такъв хубав ден?

— О, не знам.

— Защо не знаеш?

— Ами не знам.

Лейди Констанс въздъхна. Но една домакиня трябва да е в добро настроение, тъй че продължи весело:

— Изпратих лорд Емсуърт. Замина за Лондон.

— Да, той ми каза. Не изглеждаше очарован.

— Не беше — потвърди лейди Констанс и лицето ѝ се помрачи.

— Но трябва от време на време да изпълнява дълга си като член на Камарата на лордовете.

— Свинята ще му липсва.

— Ще преживее ден-два и без нейната компания.

— Ще му липсват и цветята.

— В Лондон има предостатъчно цветя. От него се иска единствено... Божичко!

— Какво има?

— Забравих да предупредя Кларънс да не къса цветята в Хайд Парк. Ще отиде там и ще започне да бере цветя. Веднъж едва не го арестуваха за това. Бийч!

— Да, милейди?

— Ако лорд Емсуърт утре се обади по телефона от затвора и поиска пари за гаранция, кажи му да позвъни на адвокатите си. „Шусмит, Шусмит и Шусмит“ със седалище в Линкълнс Ин Фийлд.

— Много добре, милейди.

— Аз няма да съм тук.

— Да, милейди. Разбирам.

— Той положително ще е забравил имената им.

— Ще опресня паметта на негово благородие.

— Благодаря, Бийч.

— Няма за какво, милейди!

Майра Скунмейкър се беше втренчила в домакинята си. Гласът ѝ леко потреперваше, когато запита:

— Няма ли да сте тук, лейди Констанс?

— Ще ходя на фризьор в Шрусбъри и ще обядвам там с приятели. Но, разбира се, ще се върна за вечеря. А сега наистина трябва да отида и да довърша писмото до баща ти. Ще му предам поздравите ти.

— Да, добре — съгласи се Майра и забърза към кабинета на лорд Емсуърт, където имаше телефон. Номерът на любимия бе запечатан в сърцето ѝ. Беше отседнал временно при своя състудент от Оксфорд Понго Туисълтън, племенник на лорд Икнъм. Но досега не беше имала възможност да му се обади.

Седнала до апарата с бдителен поглед към вратата, защото, макар лорд Емсуърт да беше заминал, никой не знаеше кога може да нахлуе Лавандула Бригс, тя чу сигнала в далечния Лондон, последван от глас:

— Миличък! — каза Майра. — Ти ли си, миличък? Аз съм, миличък.

— Миличка! — откликна с обожание гласът.

— Миличък — продължи Майра, — случи се най-прекрасното нещо, миличък. Утре лейди Констанс ще си прави косата.

— Така ли? — леко се озадачи гласът, сякаш се чудеше дали да не изрази надежда, че лейди Констанс ще си прекара добре.

— Не разбираш ли, глупчо? Трябва да отиде в Шрусбъри и ще прекара там целия ден, тъй че ще мога да дотърча в Лондон да се оженим.

На другия край на жицата настъпи кратко мълчание, сякаш собственикът на гласа бе останал без дъх. Но най-сетне се съвзе и каза:

— Разбирам.

— Не се ли радваш?

— А, много!

— Е, не звучиш така. Слушай, миличък. Когато бях в Лондон, за всеки случай се поогледах за кметства. Открих едно на улица Милтън. Чакай ме там утре точно в два часа. Сега трябва да свършваме, миличък. Някой може да дойде. Довиждане, миличък.

— Довиждане, миличка.

— До утре, миличък.

— Да, миличка.

— Довиждане, миличък.

Ако от пощата на Маркет Бландингс подслушват разговора, помисли си Майра, когато остави слушалката, ще има какво да си говорят по време на чая с кифлички.

ВТОРА ГЛАВА

1.

— А сега — рече Понго Туисълтън с нотка на тихо задоволство в гласа и смачка цигарата си в пепелника — трябва да отбърмча. Имам среща.

Беше поканил на обяд в „Гъртеите“ чичо си, лорд Икнъм, който също като лорд Емсуърт бе почел с присъствието си откриването на Парламента и се беше проявил като крайно забавен събеседник с разказите за своите преживелици там. Но още по-голямо удоволствие Понго извлече от факта, че суровата критика на дъртия родственик по отношение на външността на четиримата хералдици — Червения кръст, Синята мантия, Червения дракон и Крепостната решетка, оглавили процесията, поглъщаше вниманието му достатъчно, за да бъде избегнат риска от приключването на обяда с настояване от страна на госта да прекарат един от тъй наречените приятни и поучителни следобеди. Преживените в миналото изпитания още смразяваха Понговата кръв. Случаят, когато преди няколко години отидоха на кучешки надбягвания, още животрептеше неувяхващ в паметта му.

Един замислен критик веднъж бе заявил относно Фредерик Олтамонт Корнуолис Туисълтън, Пети граф Икнъм, че в късния следобед на живота си той е запазил, освен младежката фигура и бодрия ентузиазъм и свежите, неувредени възгледи на умствено недоразвит непълнолетник, и никой, който го познаваше, не би имал основания да оспори точността на това описание. Като младеж в Америка, преди поредицата от смъртни случаи в рода, която накрая го доведе до унаследяването на титлата, той беше каубой, продавач на газирани напитки, вестникарски репортер и агент на недвижими имоти в пустинята Мохаве и нямаше ранчо, аптека, редакция или пясъчна пустиня, с които да е бил в допир и за които да не бе положил огромни усилия да съживи. Днес косата му бе силно посребрена, но целта му все още бе да съживява, според силите си, всяка среда, в която попаднеше. Както често обичаше да се изразява, дайте му да пръска светлина и радост или, иначе казано, да услужва с усмивка. Беше висок мъж с изискан вид, засукани мустаци и будни, проникателни

очи. В тези очи, които отпрати към племенника си, се четеше разочарование, сякаш бе очаквал нещо по-добро от родната плът и кръв.

— Изоставяш ме? Защо? Надявах се на...

— Знам, знам — неумолимо отсече Понго. — На един приятен и поучителен следобед. Е, приятните и поучителни следобеди са свалени от дневния ред. Трябва да се видя с един човек.

— За куче?

— Не толкова за куче, колкото за...

— Обади му се и отмени срещата.

— Не мога.

— Кой е този човек?

— Бил Бейли.

Лорд Икнъм се изненада.

— Значи се е върнал?

— Ъ?

— Доколкото разбрах, е напуснал дома си. Спомням си, че жена му беше много загрижена.

Понго усети, че чичо му се е объркал, както често се случва с възрастните господа.

— О, името му всъщност не е Бил. Май е Кътбърт според кръщелното. Но ако фамилията ти е Бейли, няма как да не го наричаш Бил.

— Разбира се, благородството задължава. Приятел ли ти е?

— Близък. Следвахме заедно в Оксфорд.

— Покани го да дойде при нас.

— Не може. Имаме среща на улица Милтън.

— Къде е тя?

— В Южен Кенсингтън.

Лорд Икнъм присви устни.

— Южен Кенсингтън? Където порокът ходи разголен из тъмните улички и само юмрукът е извор на правда? Зарежи този човек. Ще те поведе по лош път.

— По никакъв лош път няма да ме поведе. И знаеш ли защо? Защото, първо, той е курат, и второ, ще се жени. Срещата ни е пред метството на улица Милтън.

— И ти ще си му свидетел?

— Точно така.

— А коя е булката?

— Американка.

— Святна ли е?

— Бил говори хубави неща за нея.

— Как се казва?

— Скунмейкър.

Лорд Икнъм подскочи на стола.

— Велики Боже! Да не е малката Майра Скунмейкър?

— Не знам дали е малка. Никога не съм я виждал. Но името ѝ наистина е Майра. Защо, да не би да я познаваш?

По хубавото лице на лорд Икнъм се изписа нежно изражение. Той засука сантиментално мустак.

— Дали я познавам? Колко пъти съм я къпал само! Не наскоро, разбира се, а преди години, когато печелех хляба си в Ню Йорк. Джими Скунмейкър ми беше добро другарче по онова време. Сега рядко ходя в благословената страна, леля ти смята, че ми вреди, но често съм се чудил как се справя. Когато го познавах, обещаваше да стане голяма клечка във финансовия свят. Още тогава, макар и сравнително млад, можеше да претърколи по лицето си пура, без да я докосне с ръка, а всички знаем, че това е първата крачка по пътя към магнатството. Предполагам, че вече е Вълкът на Уол Стрийт и се засяга, ако Сенатската комисия не го разглежда всяка седмица. Вижда ми се много странно.

— Кое?

— Че дъщеря му ще се омъжва в кметство. Бих очаквал грандиозна сватба с шаферки, епископи и всичко, каквото се полага.

— А, разбирам. — Понго предпазливо се огледа. Наблизо нямаше жива душа. — Да, нормално е да се очаква подобно нещо. Но бракът на Бил трябва да се оформи в условията на пълна дискретност и строга секретност. Потокът на истинската любов не тече безпрепятствено. Хиените на ада издигат прегради на пътя му.

— И кои са тия хиени на ада?

— Всъщност хиената е една. Познаваш я. Лейди Констанс Кийбъл.

— Какво? Добрата стара Кони? Какви чаровни спомени събужда името ѝ. Чудя се дали помниш как отидохме в замъка Бландингс, аз в

ролята на видния лечител на умопобъркани сър Родерик Глосъп, а ти като племенника му Базил.

— Помня, как да не помня — отвърна Понго и силно потрепери. Споменатото посещение месеци наред бе тревожило сънищата му и раждало кошмари.

— Какви щастливи дни бяха! Страхотно се забавлявах при престоя си там и бих желал да го повтора. Чист въздух, приятна компания, от време на време освежаващ поглед към свинята на Емсуърт, всичко това ме подмладява и издухва паяжините. Но от къде на къде Кони има пръст в тая работа?

— Тя забрани брака.

— Сценарият все още ми е забулен в мъгла. Как е могла да го направи?

— Работата е следната. Тя и Скунмейкър са стари дружки — разбрах го от Бил, така че сигурно е вярно. Та той пожелал дъщеря му да изкара един лондонски сезон^[1], тъй че я довел тук и я оставил под попечителството на лейди К.

— Дотук всичко е ясно.

— Но в разгара на сезона лейди К. надушила, че подопечната излиза с Бил. Като разбрала, че е курат, се вкиснала като краставица.

— Не обича ли куратите?

— Човек остава с такова впечатление.

— Странно. Тя и мен не харесва. Трудно е да се угоди на тая жена. Какво им има на куратите?

— Ами доста са бедни. Поне Бил е беден като църковна мишка.

— Започвам да разбирам. Беден кандидат. Интересно колко много хора са предубедени към бедните кандидати. Моят случай е същият. Когато ухажвах леля ти Джейн, родителите й преливаха от най-мрачни очаквания и направо позеленяха, когато един ден хоп! — станах граф с четири малки имена и коронка, окачена на пирон над килера във вестибюла. Баща й, който ме хулеше, задето съм продавач на газирани напитки, и честичко ме наричаше „оня нехранимайко“, смени песента, когато се явих в резиденцията му на Парк Авеню с коронка на тила и справочника на Дебрет^[2] под мишница. Благослови ме и ме почерпи с пура. Бил Бейли няма ли шанс да стане граф?

— Само ако изтрепе петдесет и седем чичовци и братовчеди.

— Което един курат, естествено, би се поколебал да стори. И какво направи Кони?

— Отмъкна клетото момиче в Бландингс и оттогава то стои там заточено и всяка негова стъпка се следи отблизо. Но тази Майра явно е разумно, уравновесено момиче, защото, като научила от шпионите си, че лейди К. ще ходи на фризьор в Шрусбъри и няма да се прибере преди вечеря, се обади на Бил, че днес е свободна, ще прескочи до Лондон и ще се омъжи за него. Казала му да я чака пред кметството на улица Милтън, където замисълът може да се осъществи бързо и евтино.

— Разбирам. Много умно. Често съм си мислил, че браковете, сключени след бягство, са най-щастливи. Няма суетня и щуротии. В края на краищата, кому са притрябвали купища епископи? Винаги съм казвал, че видиш ли един епископ, видял си ги всичките. — Лорд Икнъм помълча. — Е — рече, след като си погледна часовника, — май е време да тръгваме. Не бива да закъсняваме.

Понго се сепна. В чувствителните му уши това прозвуча точно като началото на един от приятните им и поучителни следобеди. Със същия тон преди няколко години роднината му беше предложил да погледат кучешки надбягвания, защото нямало според него по-добър начин да изучиш душата на народа от това да се смесваш с него по време на прстичките му развлечения.

— Да закъсняваме ли? Да не смяташ да идваш?

— Разбира се, че ще дойда. Двама свидетели винаги са за предпочитане от един, а и малката Майра...

— Не гарантирам, че е малка.

— А Майра, каквито и да са размерите ѝ, никога няма да ми прости, ако не съм там да я държа за ръка, докато се строява взводът за разстрел.

Понго задъвка долната си устна, което винаги ускоряваше мисловния му процес.

— Е, добре. Но без щуротии.

— Мило мое момче! Не бих и сънувал да палувам при подобно свято събитие. Разбира се, ако той Бил Бейли ми се стори недостоеен за нея, ще прекратя процедурата, както би сторил всеки разумен човек. Що за човек е той? Предполагам блед и крехък, с начало на туберкулоза и склонност да обявява даренията за деня с тънък фалцет?

— Да-да, блед и крехък. Три години се боксира в отбора на Оксфорд.

— Тъй ли?

— И мачкаше противниците си като валяк.

— Тогава всичко е наред. Сигурно ще прегърна младежа.

Очакванията му се сбъднаха. Преподобният Кътбърт Бейли незабавно спечели одобрението му. Графът обичаше куратите му да са обеимисти, а Бил се оказа двойна порция. Човек лесно можеше да си представи как дава на някой грешник правото да избира между правия път и юмрук в ченето. Допълвайки информацията, на път за улица Милтън Понго разказа на чичо си как в енорията на Източен Ботълтън, където Бил отскоро се занимавал с изцелението на душите, той бил почитан и тачен. Лорд Икнъм лесно разбра защо. Самият той дълбоко би почитал и тачил всеки младеж, тъй очевидно способен на бърз ляв прав, последван от десен ъперкът. Някой по-придирчив критик при вида на преподобния Кътбърт би си казал, че на един Божи служител по би подходило да не прилича чак толкова на претендент за световната титла в най-тежка категория, но беше невъзможно суровите му черти и широките рамене да не събудят непреодолимо уважение. Невъзможно беше и да не харесаш очевидната му честност и чистосърдечие. На лорд Икнъм му се стори, че Майра е постъпила крайно умно, прониквайки през тази застрашителна външност до нежната душа, скътана под нея.

Подхванаха приятен разговор, но след първите няколко фрази на лорд Икнъм му стана ясно, че младият Божи служител започва да нервничи. А и причината не беше трудна за отгатване. Бяха минали двайсетина минути, а от бъдещата булка нямаше и следа. Нищо не е в състояние да разклати по-силно духа на един младоженец в деня на сватбата от невяването на втория участник в ритуала.

След десет минути Бил Бейли се изправи, а простодушното му лице бе смутено.

— Тя няма да дойде.

Лорд Икнъм се опита да го успокои с неправдивото твърдение, че още е рано. Понго, също изгарящ от желание да бъде полезен, заяви, че ще излезе и ще хвърли едно око на улицата да види дали не се задава. Излизането му от стаята съвпадна с глух стон от страна на страдалеца.

— Сигурно съм я отблъснал!

Лорд Икнъм вдигна съчувствени, но неразбиращи вежди.

— Не мисля, че те разбирам. Да си я отблъснал? Как?

— С начина, по който говорих по телефона. Разбирате ли, малко се усъмних в тази нейна идея. Някак си не ми се струваше правилно да предприема такава важна стъпка, без да я обмисли добре. Все пак аз мога да ѝ предложа толкова малко. Смятах да изчакаме, докато получа викариат.

— Сега разбирам. Имаш скрупули?

— Да.

— Каза ли ѝ го?

— Не, но сигурно е усетила нещо в гласа ми, защото ме запита не се ли радвам.

— И ти отговори?

— „А, много!“

Лорд Икнъм поклати глава.

— Можел си и по-добре. Да не би да си казал „А, мнооого!“, наблягайки и удължавайки? Радостно, ако се сецаш какво искам да кажа, с трепет в гласа?

— Опасявам се, че не. Разбирате ли...

— Знам, знам. Имал си скрупули. Обадил се е куратът в теб. Трябва да се бориш с него. Да не мислиш, че младият Лохинвар е имал скрупули? Нали знаеш стихотворението за младия Лохинвар?

— О, да. Декламирах го като дете.

— И аз, при това сред бурни аплодисменти, въпреки че имаше критици, според които по-добре съм се справял със „Схуната «Хеспелъс» полеше будното моле“. Тогава страдах от подчертан недостиг на предни зъби. Но въпреки скрупулите си решил да се ожениш.

— Да.

— И впечатлението ми е, че единственото ти желание е кметът да се залови час по-скоро с процедурата.

— Да.

— Преодолял си скрупулите?

— Да.

— Разбирам. И аз съм правил същото. Предполагам, че ако подреда рамо до рамо скрупулите, които съм преодолял, ще се

прострат от Лондон до Глазгоу. А, Понго — продължи лорд Икнъм, когато племенникът му се появи на вратата. — Нещо да докладваш?

— Нищо. Докъдето се простира взорът, няма жива жена. Бил, ще ти кажа какво ми хрумна, докато проучвах хоризонта.

— Вероятно същото, което хрумна и на мен — рече лорд Икнъм. — Решил си, че лейди Констанс е променила намерението си да ходи в Шрусбъри на фризьор.

— Точно така. А когато тя е наоколо, твоята кукличка...

Суровите черти на Бил регистрираха неудоволствие.

— Ако обичаш да не я наричаш кукличка.

— Когато тя е наоколо, твоята пухкава топчица, естествено, няма да може да се измъкне. Утре сигурно ще получиш писмо с разяснение и указания за организацията на следващия опит.

— Да, това трябва да е — съгласи се Бил и се поотпусна. — Макар че би могла да ми телеграфира — добави той и отново потъна в мрачната бездна.

Лорд Икнъм бащински потупа мечешкото му рамо.

— Мило мое момче! По кой начин? Пощата в Маркет Бландингс е на три километра от замъка, а, както каза Понго, всяка нейна стъпка се следи под лупа. Ще имаме късмет, ако успее да прехвърли през фронта писмо, което да не прихванат и да не отворят на пара. На твое място изобщо не бих се тревожил.

— Ще опитам — отвърна Бил и въздъхна така, че раздруса стаята. — Е, така или иначе излишно е да висим повече тук. Тръпки ме побиват от това място. Понго, благодаря ти, че дойде. Благодаря и на вас, лорд Икнъм. Съжалявам, че си загубихте времето.

— Скъпи ми приятелю, времето, прекарано в приятна компания, никога не е загубено.

— Да, да. Така е, разбира се. Е, аз тръгвам.

Когато вратата се затвори зад него, лорд Икнъм въздъхна, макар и не тъй катаклизмично като Бил, но затова пък с щедро съчувствие. Душата му тъжеше за младия духовник.

— Кофти работа — каза той. — За всеки един младоженец поначало е трудно да се вземе в ръце и да преглътне мисълта за брачната церемония, това е изпитание, от което изпокапват и най-силните, а когато го е сторил и булката вземе, че не се яви, стоманеният шиш се забучва дълбоко в сърцето. А и никой не знае кога

бдителността на властите ще отслабне отново. Може би никога. Човек не може лесно да избяга от затвор, на който Кони държи ключовете.

Понго кимна. И неговата душа жалееше за изтерзания му приятел.

— Да — съгласи се той. — Бил здравата го е закършил. А това, което още повече утежнява положението, е, че Арчи Гилпин е в Бландингс.

— Кой?

— Племенникът на херцог Дънстабъл.

— Братът на Рики Гилпин?

— Да. Познаваш ли го?

— Не съм го виждал. Познавам Дънстабъл, разбира се, познавам и Рики, но това Арчибалд е затворена книга за мен. Кой ти каза, че е в Бландингс?

— Той. Лично. Вчера го срещнах и ми обясни, че тръгва със следобедния влак. Зла прокоба според мен.

— Защо?

— Ами, по дяволите, двамата с момичето ще бъдат самички там, изолирани от света, и кой знае дали тя няма да реши да прехвърли нежните чувства от Бил към него. Той е голям хубавец. Нещо, което не може да се каже за Бил.

— Да, бих нарекъл лицето на Бил по-скоро интересно, отколкото хубаво. Напомня ми за един от колегите в ранчото в Уайоминг, където на младини бях надничар като дояч на крави. За него друг мой колега с богат речник се изрази, че имал лице, което би спряло часовник. Без съмнение, Билово то би спряло дузина часовници. Но със сигурност малката Майра, която често увивах в хавлия и дундурках на коляно, не би могла да израсне като момиче, придаващо голямо значение на външността.

— Човек никога не може да е сигурен. Момичетата си падат по лъскавото. А освен дете е надарен с външност, той е и художник, а у художниците има нещо, което действа на противния пол като валериан на котка. Нещо повече, случайно научих от човек, приятел на момичето на Арчи, че тя току-що е развалила годежа им.

— Сериозно?

— Някоя си Милисънт Ригби. Арчи работи в един от вестниците, които лорд Тилбъри издава в „Мамут“, а тя е секретарка на Тилбъри.

Та този познат ми каза, че приятелят ѝ му разказал как научил от самата Ригби, че е била дузпата на Арчи. Разбираш ли какво значи това?

— Не съвсем.

— Използвай чайника си, чичо Фред. Знаеш какво става, когато едно момиче те изрита. Хвърляш се и правиш предложение на първото срещнато друго момиче само за да докажеш на бившата годеница, че не е единствената риба в тигана.

Лорд Икнъм кимна. Бяха изминали много години, откак бе действал по гореописания начин, но и той бе забърсал своя дял от романтични преживелици.

— Ах, младост, младост! — каза си той и лекичко потрепери, като се сети за страховитото момиче от Гринич Вилидж, цялото в мъниста, дрънкулки и чорлава коса, в чиито крака бе положил сърцето си втория път, когато Понговата леля Джейн бе скъсала дипломатическите си отношения с него.

— Да, сега разбрах. Това решително превръща Арчибалд в заплаха и човек не може да не се притеснява за Бил. Между другото, къде мога да го намеря?

— Отседнал е при мен в апартамента. Защо?

— Мислех си, че от време на време мога да го наглеждам и да се опитвам да подкрепям духа му. Може би трябва да го заведа на кучешки надбягвания.

Понго се раздруска като трепетлика. Винаги се тресеше като трепетлика, когато му напомняха следобеда, прекаран на кучешки надбягвания в компанията на лорд Икнъм. Макар че тогава, както често изтъкваше чичо му, един по-разумен полицай би се задоволил с едно обикновено предупреждение.

[1] Става дума за светския сезон от май до юли, когато висшето общество ходи на конни състезания, балове и пр. — Б.пр. ↑

[2] Ежегоден справочник за английските благородници, издаван от 1802 г. — Б.пр. ↑

2.

Отговорният пер на кралството, когато дългът го призове да присъства на церемонията по откриването на Парламента, взема под наем тогите и коронките от незаменимата фирма за облекло „Братя Мое“ на Ковънт Гардън, чиято главна гордост е, че може да облече всекиго във всичко и да го подготви за всякъде. Само те могат да не допуснат да заварят човека неподготвен. Точно в този магазин се кипреше лорд Икнъм с куфар в ръка, след като се раздели с племенника си. Тъкмо бе върнал съдържанието на куфара и плащаше скромната цена за наема, когато в магазина влезе, също с куфар в ръка, висока прегърбена фигура, при вида, на която той нададе радостен вик.

— Емсуърт! Драги ми приятелю, колко се радвам отново да те видя. Значи и ти връщаш одеянията?

— Ъ? — откликна лорд Емсуърт, който винаги откликваше с „Ъ?“, когато някой внезапно го заговореше. — О, здравей, Икнъм. И ти ли си в Лондон?

Лорд Икнъм го увери, че е в Лондон, а лорд Емсуърт заяви, че и той е там. Така уточниха този въпрос.

— Беше ли на онова нещо сутринта? — запита той.

— Да, бях — увери го лорд Икнъм — и изглеждах величествен. Предполагам, че няма пер на Англия, който да изглежда по-добре от мен в тия дълги дрехи и смешни шапчици. Точно преди да потегли процесията, чух как Червения кръст прошепна на Синята мантия: „Не се обръщай рязко, но кой е онзи човек там?“, а Синята Мантия му прошепна в отговор: „Нямам представа, но е прекрасен.“ Ала все пак е приятно да свали човек тоя маскараден костюм, както е прекрасно и отново да те видя, Емсуърт. Как е Императрицата?

— Ъ? О, прекрасно, прекрасно, прекрасно. Оставих я на грижите на моя свинар Ненагледния, в когото имам пълно доверие.

— Чудесно. Е, хайде да тръгваме, да пооплакнем сливиците и да си побъррим. Знам едно барче точно зад ъгъла — каза лорд Икнъм, който, където и да се намираше, знаеше едно барче точно зад ъгъла. —

Изглеждаш доста уморен, сякаш сутрешният цирк те е поизтощил. Едно уиски с капка сода скоро ще възвърне блясъка в очите ти.

Седнал в барчето зад ъгъла, лорд Икнъм загрижено загледа събеседника си.

— Да — рече той. — Прав бях. Позагубил си обичайната си свежест. Тези откривания на Парламенти са си истинско изпитание за духа и телесата. Обикновено не ходя, както без съмнение и ти. Какво те доведе днес?

— Кони настоя.

— Разбирам. Мисля, че са малко хората, които настояват убедително от лейди Констанс. Очарователна жена, разбира се.

— Кой, Кони? — смая се лорд Емсуърт.

— Макар че не е лъжица за всяка уста — допълни лорд Икнъм, като долови изумлението в гласа на събеседника си. — Но кажи ми, как са нещата в замъка Бландингс? Надявам се, че всичко върви по мед и масло. Винаги съм гледал на тая твоя колиба като на земен рай.

Не беше в стила на лорд Емсуърт да се смее горчиво, но той съумя да издаде блеещ звук, който доста се приближаваше до горчивия смях. Описанието на замъка Бландингс като земен рай при наличието в него на сестра му Констанс, херцога, Лавандула Бригс и църковните момчета, окупирали имението, му прозвуча като жестока ирония. Той мълчеше и мислеше в настъпилата тишина.

— Икнъм, не знам какво да правя — проговори след малко, когато мрачният ход на мислите му стигна до крайната гара.

— В момента ли? Пийни още едно.

— Не, благодаря. За мен е крайно непривично да поемам алкохолни стимуланти толкова рано през деня. Говорех за положението в замъка.

— Не е ли добро?

— Отвратително е. Имам нова секретарка, най-лошата, на която съм се натрисал досега. По-лоша е и от Бакстър.

— Чак пък!

— Уверявам те. Името ѝ е Бригс. Тя ме преследва.

— Отърви се от нея.

— Не мога. Кони я назначи. И херцог Дънстабъл гостува в замъка.

— Какво, пак?

— А Отрядът на църковните момчета лагерува в парка, като вика и крещи през цялото време, и съм убеден, че някой от тях замери с кифла цилиндъра ми.

— Цилиндъра ти? Че кога си носил цилиндър?

— На училищния празник. Кони винаги ме кара да слагам цилиндър на училищния празник. Влязох в шатрата по време на чая да се убедя, че всичко върви добре, и както минавах по пътеката между масите, едно момче замери цилиндъра ми с прегоряла кифла и го събори. Икнъм, нищо не може да ме убеди, че виновникът не е църковно момче.

— Но нямаш доказателства, които да издържат в съда?

— Ъ? Не, нямам.

— Лоша работа. Обстановката ми напомня за Дяволския остров и нищо чудно, че ти е трудно да държиш челото си високо вирнато, както човек обича да вижда хорските чела. — Странна светлина грейна в очите на лорд Икнъм. Племенникът му Понго би я разпознал безпогрешно и без колебание би се скрил под масата. Беше светлината, която тъй често се появяваше в тях, когато предлагаше да прекарат някой от техните приятни и поучителни следобеди. — Струва ми се, че това, от което се нуждаеш — започна той, — е един печен съюзник, който да пропъжда секретарката, да гледа Кони прямо в очите и да я кара да премигва смутено, да смъкне херцог Дънстабъл от плещите ти и изобщо ще пръска наоколо светлина и радост.

— А! — въздъхна лорд Емсуърт, като си представи тази утопична картина.

— Искаш ли да дойда в Бландингс?

Лорд Емсуърт трепна. Пенснето му, което винаги падаше от носа в моменти на смут, затанцува адажио на края на синджирчето.

— Би ли дошъл?

— Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие. Кога се връщаш?

— Утре. Голям жест от твоя страна, Икнъм.

— Дребна работа. Ние, графовете, трябва да се поддържаме взаимно. Има само един проблем. Ще имаш ли нещо против да взема със себе си един приятел? Не бих те молил, но той тъкмо се върна от Бразилия и ще се чувства самотен в Лондон без мен.

— От Бразилия ли? Че в Бразилия живеят ли хора?

— Често, доколкото знам. Този младеж прекара там няколко години. Свързан е с бразилската орехова промишленост. Не ми е съвсем ясно с какво точно се е занимавал, но ако не се лъжа, именно той слага орехите в калъпи, за да им придаде тази особена форма. Разбира се, може и да греша. Та мога ли да го доведа?

— Разбира се, разбира се, разбира се. Очарован съм, очарован.

— Умно решение. Кой знае, дали той няма да подпомогне общата композиция? Може да се влюби в секретарката, да се ожени за нея и да я отведе в Бразилия.

— Вярно.

— Или пък да убие херцога с някоя неизвестна азиатска отрова. И изобщо да е полезен в много отношения. Той е бездомен и яде всичко, което му предложиш. С кой влак тръгваш утре?

— В единайсет и четирийсет и пет от гара Падингтън.

— Чакай ни, драги ми Емсуърт — отсече лорд Икнъм. — И нещо повече, ще бъдем там с огнени очи, а що се отнася до мен, сърцето ми за всяка участ е готово. Отивам да се обадя на приятеля ми да си стяга багажа.

3.

Няколко часа по-късно Понго Туисълтън, възстановяващ тъканите си преди вечеря в пушалнята на „Търтеите“, беше информиран от сервитьора, че във вестибюла се намира джентълмен, който напират да го види, и безоблачното му настроение се помрачи. Твърде често, когато в „Търтеите“ се явяваха господа, търсеци член на клуба, посещенията почти неизменно бяха свързани с неплатени сметки и темата за вноските, които застрашително закъсняват, а Понго много добре знаеше, че делата му не са изрядни.

— Нисък и дебел ли е? — нервно запита той, като се сети, че представителят на господата Хикс и Ейдриън, на които дължеше тлъста сума за ризи, чорапи и бельо, можеше да се обрисова по този начин.

— Нищо подобно. Висок, красив и строен — прозвуча сърдечен глас зад гърба му. — Изискан е най-точната дума.

— О, здравей, чичо Фред — отдъхна си Понго. — Помислих те за някой друг.

— Можеш да си сигурен, че не съм. От глава до пети искрено твой Икнъм! Позволих си да вляза сам, драги ми Понго, уверен, че ще бъда добре дошъл за племенника си. Ние, Икнъмови, мразим да чакаме по вестибюлите. Това накърнява себелюбието ни. Какво пиеш? Поръчай и на мен. Може да ми втвърди артериите, но аз ги харесвам твърди. Бил не е ли с теб?

— Не. Отиде в Източен Ботълтън да вземе някои неща.

— Не си ли го виждал скоро?

— Не, не съм се връщал в апартамента. Да те черпя ли с една вечеря?

— Тъкмо щях да ти го предложа. Това ще е последната ти подобна възможност за доста дълъг период от време. Утре заминавам за замъка Бландингс.

— Какво?!

— След като се разделихме, налетях на Емсуърт и той ме покани да се отбия за няколко дни, а може и за повече. Има неприятности

клетникът.

— Какво му куца?

— На практика всичко. Има нова секретарка, която го юрка. Херцог Дънстабъл се е сраснал с местния пейзаж. Лейди Констанс е конфискувала любимата му шапка и я подарила на заслужили бедни и сега той живее в непрестанен страх, че ще отмъкне и ненагледното му ловджийско сако с изящни дупки на лактите. Като капак на всичко е обсаден отвсякъде от църковни момчета.

— Ъ?

— Разбираш значи колко ще съм зает и ако искам наистина да му помогна, ще трябва да измисля начин да го отърва от вихрената секретарка...

— Църковни момчета?

— ... да отпратя херцога обратно в Уилтшир, където му е мястото, да озаптя Кони и да внуша страх от Бога у църковните момчета. Внушителна програма, която би била непосилна за по-слабоволев човек. Но за щастие, аз не съм по-слабоволев човек.

— Какви са тези църковни момчета?

— Не си ли бил църковно момче?

— Не.

— Е, голяма част от по-младото поколение са — събират се на банди в селските райони. Наричат се Отряд на църковните момчета. Кони им е разрешила да лагеруват край езерото.

— И Емсуърт не ги харесва?

— Никой не би ги харесал, освен майките им. Не, Емсуърт намира, че им липсват много неща. Съсипват гледката, тровят въздуха с неистови крясъци, а на последния училищен празник, поне така твърди той, капичнали цилиндъра му с прегоряла кифла.

Понго поучително поклати глава.

— Не се носи цилиндър на училищни тържества — отсече той, спомняйки си подобни функции, в които навремето беше въвличан от омаяли акъла му духовнически щерки. Като онова мероприятие в Мейдън Егсфорд, графство Съмърсет, когато голямата му любов към Анджела Брискоу, дъщеря на преподобния П. П. Брискоу, който се грижеше за благополучието на селските души в оная паланка, го беше накарала да си пъхне главата в чувал и да се остави на идните

поколения да го налагат с пръчки — преживяване, което той така и не можа да забрави. — Цилиндър! Велики Боже! Направо си го е търсил!

— Действал е под принуда. Би предпочел платнен каскет, но Кони много настояла. Знаеш колко убедителна може да бъде.

— Костелив орех.

— Костелив, меко казано. Да се надяваме, че ще хареса Бил Бейли.

— Какво ще направи?

— О, не ти ли казах? Бил ще ме придружи в Бландингс.

— Какво!

— Да, Емсуърт любезно го включи в поканата си. Тръгваме утре в единайсет и четирийсет и пет с цигански романси на уста.

Ужас нахлу в очите на Понго. Той подскочи на стола и едва не изля мартинито с лимонова кора върху безупречното си сако. Колкото и да беше привързан към чичо си Фред, възгледите му, че в интерес на младия английски мъж този човек трябва да бъде държан окован и никога да не се пуска на свобода, не бяха мръднали и на косъм.

— Господи Боже!

— Тревожи ли те нещо?

— Но ти не можеш... как се казва... не можеш да подложиш клетия стар Бил на такова чудовищно изпитание.

Лорд Икнъм вдигна вежди.

— Ако ти, Понго, смяташ, че за един млад мъж е изпитание да бъде под един покрив е любимото момиче, трябва да си покоравосърдечен, отколкото предполагам.

— Да, всичко това е прекрасно. Но каква ще е ползата, ако две минути след пристигането му лейди Констанс го сграбчи за дъното на панталоните и го изхвърли навън?

— Не очаквам подобно развитие на събитията. Май имаш много странни представи за живота в замъка Бландингс, момчето ми. Сякаш този изискан дъвен дом е някаква кръчма в Дивия запад, през чиято летяща врата непрекъснато изхвърлят по някого и го плъсват на тротоара. Нищо подобно няма да се случи. Ще бъдем като едно голямо, сплотено семейство. Ще царят мир и добра воля. Жалко, че няма да си с нас.

— И тук ми е добре, благодаря — отвърна Понго с леко притреперване, като си припомни някои върхови моменти от

предишното си посещение в замъка. — Но все пак твърдя, че когато лейди Констанс чуе името Бейли...

— Няма да го чуе. Да не смяташ, че умен мъж като мен ще пропусне такава важна подробност? Той ще се казва Кътбърт Мериуедър. Казах му да си го запише и да го наизусти.

— Тя ще разбере.

— Няма начин. Кой ще ѝ каже?

Понго се предаде. Знаеше, че споровете са излишни, а и изведнъж осъзна добрата страна на нещата — от утре между него и любимия му смъртоносен роднина щяха да лежат повече от сто и петдесет километра. Мисълта беше окриляваща. Ако се облегнеш на Библията, не се съмняваше, че дълго преди много слънца да угаснат, чичото ще натвори безобразия, които ще разтърсят рода човечески, но важното беше, че всичко това ще се случва в имението на лорд Емсуърт, а не в Лондон. Колко е прав, помисли си той, авторът на онзи известен църковен химн, който твърди, че мир, съвършен мир може да се постигне само когато любимите хора са далеч.

— Я да вървим да вечеряме — предложи ведро той.

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Една от причините лорд Емсуърт да се слави като възхитителен спътник беше фактът, че малко след началото на пътешествието, независимо какво бе превозното средство, той потъваше в дълбок, безметежен, оздравителен сън. Влакът за Маркет Бландингс, натоварен с него и гостите му, се изниза от перона на гара Падингтън в единайсет и четирийсет и пет, както бяха обещали железопътните власти, а в дванайсет и десет той вече се беше отпуснал на облегалката със склопени очи и издаваше кротки свистящи звуци, подчертавани сегизтогиз от мъжествени похърквания. Следователно лорд Икнъм можеше да разговаря с най-младия член на компанията без никакъв риск от подслушване, което е от особено значение при кроенето на заговор.

— Притеснен ли си, Бил? — запита той, като изгледа съчувствено преподобния Кътбърт. В началните етапи на пътуването сякаш беше забелязал у спътника си тенденция да подскача като галванизирана жаба и да цъкли очи.

Бил Бейли пое дълбоко дъх.

— Чувствам се както когато за първи път се изкачвах по стъпалата на амвона да произнеса проповед.

— Ясно. Макар да няма по-прекрасен начин за един младеж да натрупа жизнен опит от престоя в провинциално имение под чуждо име, това все пак смразява кръвта. Понго, въпреки че произлиза от сърцато семейство, се чувстваше по същия начин, когато го заведох в замъка Бландингс в ролята на Базил, племенника на сър Родерик Глосъп. Спомням си как тогава му казах колко много ми напомня за Хамлет. Същата заоблаченост и необоснована тревожност, съчетани с ярко изразена склонност да скочи от влака и да се прибере пеша в Лондон. Самият аз дотолкова съм свикнал с подобни неща, че вече ми се струва неприлично да се явя в нечий дом под собственото си име. Отдавна съм спрял да се чувствам като котка върху горещца тенекия, както несъмнено съм се чувствал в началото, но лесно си представям, че за един новак това е сериозно изпитание. Вярвам, че първата ти проповед е била успешна.

— Е, не се нахвърлиха да ме разцелуват.

— Прекалено си скромен, Бил Бейли. Бас държа, че са се въргали по пода и са ги изнасяли на носилка. И съм убеден, че това гостуване в замъка ще се окаже не по-малко триумфално. Вероятно се питаш какво се надявам да постигна чрез него. Всъщност нищо конструктивно, но смятам, че е важно да държиш под око онзи Арчибалд Гилпин, за когото толкова съм слушал. Понго ми каза, че е художник, а знаеш колко са опасни художниците. Наблюдавай го отблизо. Щом предложи на Майра разходка край езерото след вечеря да погледат как лунната светлина се стели по огледалната повърхност на водата и по Отряда на църковните момчета, естествено, защото те лагеруват там, трябва да се прикрепеш към тях като същи репей.

— Добре.

— Така те искам. Същото се отнася и до всички опити от негова страна да замъкне твоята... как я наричаше... кукличка?

— Не аз я наричам така, а Понго. Ще трябва сериозно да си поговоря с него.

— Извинявай. Та всеки опит от негова страна да замъкне твоята любима в розовата градина трябва да среща твоя непоколебим отпор. Но това оставям на теб. Кажете ми, как се запознахте?

Сурово лице като на Бил Бейли никога не може да бъде огледало на възвишени чувства, но нещо наподобяващо нежност се промъкна в чертите му. Ако домакинът им в този момент не бе надал внезапно изхъркване, доста наподобяващо звуците, издавани от Императрицата на Бландингс при поемане на лепеното кюспе, лорд Икнъм вероятно би чул сантиментална въздишка.

— Помните ли песента „Лаймхаус Блус“?

— Често си я пея в банята. Но не изместваме ли темата?

— Не, исках да кажа, че била чула песента в Америка, била чела книгата „Ноци в Лаймхаус“ и й се приискало да види квартала Лаймхаус. Тъй че един следобед се измъкнала от къщи и отишла там. А Лаймхаус е в съседство с Източен Ботълтън, където работя, та случайно бях там на гости при мой приятел, който си беше навехнал глезена, докато се опитвал да научи момчетата от църковния хор да танцуват пачанга, и минах край нея точно в момента, когато някакъв юначага се опитваше да й отмъкне чантата. Тъй че, естествено, се наложи да натупам нахалника.

— Къде го погребяха?

— О, не го бих много, само му дадох урок колко е лошо да краде чанти.

— И после?

— Ами от дума на дума нещата тръгнаха.

— Разбирам. А как изглежда тя сега?

— Познавате ли я?

— В детството ѝ бяхме доста близки. Викаше ми чичо Фред. Беше рядко хубаво дете. Надявам се все още да е.

— Да.

— Това е добре. Повечето хубави деца губят чара си и стават нищо и никакви възрастни.

— Да.

— Но нейният случай не е такъв?

— Не.

— Още лови окото, така ли?

— Да.

— И ти си готов да умреш за една малка роза от косите ѝ?

— Да.

— И няма опасност, като например лейди Констанс да те погледне накриво, която не би преодолял заради нея?

— Не.

— Драги ми Бил — одобрително го изглежда лорд Икнъм, — твоят начин на водене на разговор силно ме впечатлява и реших, че трябва да променим предназначения от мен сценарий. Бях планирал при пристигането ни в замъка да насоча разговора към Бразилия, за да можеш да омагьосаш всички с неизчерпаемите си занимателни истории за приключенията ти там и да се превърнеш в душата на компанията, но сега разбирам, че този подход не е най-добрият.

— Бразилия ли?

— А, да, не ти ли споменах? Казах на Емсуърт, че си пристигнал от Бразилия.

— Но защо от Бразилия?

— Ами така ми хрумна. Та казвах, че съм променил решението си да те представя като блестящ повествовател. След като имах удоволствието да си побъбря с теб, вече те виждам като силен, мълчалив мъж със зареян в далечината поглед, който рядко проговаря,

и то само с едносрични думи. Тъй че, ако някой се опита да те разпитва за Бразилия, достатъчно е само да пръхтиш. Подобно на домакина ни — рече лорд Икнъм и посочи лорд Емсуърт, който се занимаваше тъкмо с това. — Жалко, разбира се, защото имам една-две прекрасни истории за бразилските мравки, които биха се приели чудесно. Осмелявам се да мисля, че знаеш как те изяждат всичко, до което се докопат, също като Императрицата на Бландингс.

Звукът на любимото име, изглежда, проникна в сънищата на лорд Емсуърт, защото очите му се отвориха и той се надигна, като примижаваше.

— Някой каза ли нещо за Императрицата?

— Казвах на Мериуедър какво превъзходно животно е, единствената свиня, спечелила три пъти поред сребърния медал в класа „Угоени свине“ на Шропширското селскостопанско изложение. Нали така, Мериуедър?

— Да.

— Той каза „да“. Трябва да му я покажеш.

— Ъ? Разбира се, разбира се, разбира се — възрадва се лорд Емсуърт. — Ще дойдеш ли с нас, Икнъм?

— Не веднага, ако не възразяваш. Никой не се възхищава повече от мен на Императрицата, но при пристигането в старата ти колиба бих искал най-напред да изпия освежаваща чаша чай.

— Чай? — учуди се лорд Емсуърт, сякаш за първи път чуваше думата. — Чай? Ааа, чай. Да, разбира се, чай. Самият аз не употребявам, но Кони го пие на терасата всеки следобед. Тя ще се погрижи за теб.

2.

Лейди Констанс беше сама на масата за чай, когато лорд Икнъм се приближи към нея. Като го видя да се задава, тя изтърва сандвича с краставички, с който възнамеряваше да се подкрепи, и със сетни сили скалъпи нещо, което трябваше да мине за приветствена усмивка. Да се каже, че се радваше да види лорд Икнъм, би било твърде преувеличено и тя вече се беше изказала с невъздържано красноречие пред брат си Кларънс относно идиотизма му да го покани (на всичкото отгоре и с приятел) в замъка Бландингс. Но, както често трябваше да си напомня при разговорите с херцог Дънстабъл, тя беше домакиня, а една домакиня трябва да крие чувствата си.

— Така се радвам да ви видя, лорд Икнъм. Много мило от ваша страна, че можяхте да дойдете — заговори тя не точно през зъби, но далеч не и топлосърдечно. — Ще пиете ли чай, или бихте предпочели... Търсите ли нещо?

— Нищо важно — отвърна Икнъм, чиито очи се стрелкаха наоколо, защото усети, че нещо липсва. — Очаквах да видя малката си приятелка Майра Скунмейкър. Тя не пие ли чай следобед?

— Майра отиде на разходка. Познавате ли я?

— От малка. Баща ѝ ми беше голям приятел.

Подчертаният мраз в държането на лейди Констанс се постопи. Нищо не би могло да я накара да забрави какво беше допринесъл този човек за поругаването на монашеския покой на замъка Бландингс през краткия си престой там, както пръскаше наоколо светлина и радост, но на един приятел на Джеймс Скунмейкър можеха да се простят много неща. С почти сърдечен глас тя каза:

— Виждали ли сте го наскоро?

— Уви, от доста години не съм. Споделя лошия навик на толкова много американци да живеят в Америка.

Лейди Констанс въздъхна. И тя не одобряваше този каприз на Джеймс Скунмейкър.

— А тъй като скъпата ми съпруга, криво или право, смята, че за мен е препоръчително да не се излагам на изкушенията на Ню Йорк и

да водят кротък пасторален живот в Икнъм Хол, графство Хантс, пътищата ни се разделиха за мое огромно съжаление. Познавах го, когато беше младши член на една фирма на Уолстрийт. Предполагам, че сега е крал на финансите и се въргаля в пари.

— Да, той много преуспя.

— Винаги съм го предсказвал. Не че съм го виждал да говори по три телефона едновременно, защото още не беше достигнал тези висоти, но си личеше, че ще дойде ден, когато ще го прави безпроблемно.

— Наскоро беше тук. Остави Майра на моите грижи. Искаше тя да прекара един лондонски сезон.

— Типичната за него доброта. А тя добре ли се позабавлява?

Лейди Констанс се намръщи.

— За съжаление след няколко седмици бях принудена да я отведа от Лондон. Разбрах, че се е свързала с някакъв невъзможен младеж. — В цъкането на лорд Икнъм прозвучаха шок и ужас. — Твърдеше, че са сгодени. Абсурд, разбира се.

— Защо?

— Ами той е курат.

— Познавам не един и двама свестни курати.

— А познавате ли поне един, който да има пари?

— Е, не. Твърде често са бедни, не намирате ли? Предполагам, някой с по-ловки пръсти би си докарал нещичко от неделните дарения, но и то няма да осигури нещо повече от малък постоянен доход. Майра разрита ли се?

— Моля?

— Чувства ли се емоционално наранена от раздялата с избраница си?

— Изглежда потисната.

— Има нужда от компанията на млади хора. Какво щастие, че доведох приятеля си Мериуедър.

Лейди Констанс трепна. За миг бе забравила приятеля Мериуедър.

— Емсуърт го взе със себе си да изплакнат очите си с Императрицата. Смята, че това ще му окаже тонизиращо въздействие след дългото пътуване с влака. Мериуедър ще ви хареса.

— Нима? — откликна лейди Констанс, която считаше подобна вероятност за минимална. Непоклатимото ѝ мнение беше, че всеки познат на Фредерик, Пети граф Икнъм, ще бъде точно толкова негоден за консумация, колкото беше и това леке върху графската титла. Мимолетната искрица на дружелюбие, припламнала след откритието, че навремето е бил в сърдечни отношения с човека, който значеше толкова много за нея, угасна и остана единствено споменът от последното му гостуване в замъка. Прииска ѝ се да не си го спомня толкова ясно. Като мнозината люде, чиито пътища се бяха пресекли с този на лорд Икнъм, и тя искаше да забрави миналото. Понго Туисълтън би я разбрал най-добре.

— Отдавна ли познавате господин Мериуедър? — започна тя.

— От момче. Искам да кажа, откак той беше момче, не аз.

— Доколкото разбрах, пристига от Бразилия.

— Да, също като лелята на Чарли. Но... — Тук гласът на лорд Икнъм стана мрачен. — Ако не възразявате, в никакъв случай не споменавайте Бразилия пред него. Там се случи най-голямата трагедия в живота му. Младата му съпруга падна в Амазонка и бе погълната от алигатор.

— Какъв ужас!

— За нея — да, но не и за алигатора. Реших, че ще е най-добре да ви предупредя. Ще кажете и на останалите, нали? О, Дънстабъл, здравей.

Херцогът бе цъфнал на терасата и сега се взираше в него с опулени очи.

— Здравей, Икнъм. Пак ли си тук?

— Да.

— Остарял си.

— Не и духовно. Сърцето ми все още е като на невръстно дете.

— Какво да ни каже?

— А, значи си чул думите ми? Говорех за приятеля ми Мериуедър, когото лейди Констанс имаше любезността да покани заедно с мен.

Може и да е преувеличено да се твърди, че лейди Констанс изсумтя при това обяснение за присъствието на Бил в дома ѝ, но положително подсмръкна. Замълча си и многозначително изяде един

сандвич с краставичка. Мислеше какво ще наговори на брат си Кларънс по въпроса, щом го сгащи насаме.

— Та какво за него?

— Настоявах лейди Констанс да не му говори за Бразилия. Ще го запомниш ли?

— Че от къде на къде ще му говоря за Бразилия?

— Ами той там е прекарал голяма част от живота си. Но ако го сториш, очите му ще се зареят в далечината и той ще изсумти от болка. Младата му съпруга е паднала в Амазонка.

— Преглупаво от нейна страна.

— И била изядена от алигатор.

— Че какво друго е очаквала глупачката? Кони — рече херцогът, като заряза темата, която от самото начало не го грабна, — спри да се тъпчеш, ами ела с мен. Младият Джордж иска да ни снима. Той е на ливадата с Арчибалд. Икнъм, познаваш ли племенника ми Арчибалд?

— Още не — отвърна лорд Икнъм. — Очаквам с нетърпение запознанството.

— Какво, какво? — не повярва на ушите си херцогът.

— С всеки твой племенник.

— А, разбирам. Но не си прав. Той не прилича на мен. Смахнат е.

— Тъй ли?

— Има по-малко мозък дори от Кони, но няма оправдание, защото не е жена. Кони се надява той да се ожени за оная Слонмейкър, въпреки че не мога да си представя защо някое момиче би се свързало с кретен като него. Художник. Рисува картини. А знаеш какви са художниците. Къде е онова момиче Клонмейкър, Кони? Джордж иска и тя да е на снимката.

— Отиде при езерото.

— Е, ако смята, че ще хукна да я гоня, дълбоко се заблуждава — галантно отсече херцогът. — Джордж ще трябва да мине и без нея.

3.

На височинка, гледаща към езерото, беше построена малка имитация на древногръцки храм, издигната от дядото на лорд Емсуърт в дните, когато земевладелците са си падали по малките имитации на древногръцки храмове във владенията си. Пред него имаше малка мраморна скамейка, а на тази скамейка се беше разположила Майра Скунмейкър, втренчена с тъй наречения невиждащ поглед, в църковните момчета, които се пличкаха долу във водата. Не беше във весело разположение на духа. В интерес на истината, челото ѝ беше толкова помрачено и устните точно толкова стиснати, колкото бяха преди три дни, когато бе придружила лорд Емсуърт до кочината на Императрицата.

Звукът на стъпки по мраморния под я изтръгна от унеса ѝ с лек подскок. Обърна се и видя висок изискан мъж с посребрена коса и засукаан мустак, който ѝ се усмихваше с обич.

— Здравсти, Майра — рече той.

Говореше, сякаш бяха стари приятели, но тя нямаше спомен да го е виждала някога.

— Кой сте вие? — реагира тя. Въпросът прозвуча рязко и ѝ се доця да беше казала нещо по-вежливо.

В очите му се появи упрек.

— Не ми говореше така, когато изтривах гръбчето ти. „Никой не може да сапунисва като теб, чичо Фред“, казваше ти и беше права. Бях извънредно опитен.

Годините паднаха от плещите на Майра и тя отново стана дете във ваната.

— Божичко! — изквича развълнувано тя.

— Виждам, че си спомни.

— Чичо Фред! Каква среща след толкова години! Макар че вероятно би трябвало да те наричам господин Туисълтън.

— И ще направиш голям социален гаф. Изминах дълъг път от времето на нашето познанство. С енергия и трудолюбие се катерих по стълбата, стъпало по стъпало, към необятните висоти. Може би си

чула, че днес в замъка очакват лорд Икнъм. Аз съм този лорд, за когото се говори толкова много. Обърни внимание, не някакъв си смотан барон или виконт, а пер на кралството с всички надлежни доказателствени документи.

— Като лорд Емсуърт?

— Да, само че по-умен.

— Сега се сецам, че татко споменава неща... че си станал голяма клечка.

— Никак не е преувеличил. А той как е?

— Добре е.

— Свеж като краставичка?

— О, да.

— Нещо, което не може да се каже за теб, дете мое. Наблюдавах те как седиш тук и ми напомни „Мислителят“ на Роден. За Бил Бейли ли мислеше?

Майра се сепна.

— Да не би...

— Да познавам Бил Бейли? Естествено. Той е приятел на племенника ми Понго и според мен е най-свестният курат под слънцето.

Оживлението, озарило лицето на момичето при повторната среща с човека, който пробуждаше толкова светли спомени, угасна и бе заменено с хладна надменност. Заприлича на принцеса, принудена да се занимава с отрепките на подземния свят.

— Естествено, ти имаш право на мнение — зададено изрече тя, — но според мен той е плъх.

Лорд Икнъм не можа да повярва на ушите си. Знаеше, че младите влюбени често се наричат един друг с разнообразни имена на домашни любимци, но не знаеше, че „плъх“ е измежду тях.

— Плъх ли каза?

— Да.

— Защо го наричаш така?

— Заради това, което направи.

— И какво е то?

— Или по-точно не направи.

— Говориш със загадки. Не би ли могла да се изясниш?

— Ще се изясня, и още как. Върза ми тенекия.

— Пак не разбирам.

— Добре тогава, щом искаш цялата история, ще я чуеш. Обадох му се, че отивам в Лондон да се омъжа за него, а той не дойде в кметството.

— Какво!

— Явно се е уплашил. Би трябвало да се досетя от начина, по който каза „Да, много“, когато го запитах не се ли радва. Чаках го часове наред, а той не се яви. А твърдеше, че ме обича!

Не се случваше често лорд Икнъм да загуби дар-слово, но сега разбра, че не е на интелектуалното ниво на разговора.

— Не се появи ли? За един и същ човек ли говорим? Този, когото аз имам предвид, е многообещаващ млад духовник на име Бил Бейли, в чиято компания вчера прекарах цели четирийсет и пет минути пред кметството. Трябваше да бъда един от свидетелите, за да придам блясък на събитието.

Майра зяпна.

— Да не си луд?

— Подобни обвинения неведнъж са ми били отправяни, но съвсем неоснователно. Чисти преувеличения. Защо питаш?

— Не би могъл да е в кметството. Щях да го видя.

— Съгласен съм, че е трудно да не го забележиш. Хваща окото, дете има една приказка. Но те уверявам...

— В кметството на улица Уилтън?

— Я повтори.

— Какво да повторя?

— Улица Уилтън.

— Защо?

— Искам да изпробвам една теория, която току-що ми хрумна. Мисля, че открих решението на загадката, която ни смущава. Някой, особено ако е силно развълнуван, като чуе по телефона „Уилтън“, лесно може да го сбърка с „Милтън“. Бил, племенникът ми Понго и аз проведохме бдение в кметството на улица Милтън. А ти много липсваше на всички ни.

Руменината се смъкна от лицето на Майра Скунмейкър. Очите й, втрещени в тези на лорд Икнъм, изхвъркнаха почти като на херцога.

— Не може да бъде.

— Може, може. И там стояхме ний и чакахме в църквичката...

— Божичко, отгървала съм се на косъм!

Лорд Икнъм не можа да прегърне това схващане.

— Е, тук вече не съм съгласен с теб. Познанството ми с Бил е кратко, но както ти казах, направи ми рядко добро впечатление. Струва ми се, че носи златна душа. Усещам как духовните нужди на Източен Ботълтън са на сигурно място в ръцете на подобен курат. Не ми казвай, че си го разлюбила.

— Естествено, че не съм.

— Тогава защо смяташ, че си се разминала на косъм?

— Защото, като се върнах тук, бях толкова бясна, че ми е вързал тенекия, както си мислех тогава, че когато Арчи Гилпин ми направи предложение, за една бройка да го приема.

Лорд Икнъм помрачня. Тия художници, помисли си той, бързо пипат.

— Но не го прие, нали?

— Не.

— Е, не го прави и в бъдеще. Това ще изпорти гостуването на Бил. А искам той да се забавлява в замъка Бландингс. Но аз май не ти казах, нали? Трябва да съм забравил. Доведох го с мен. Инкогнито, естествено. Реших, че ще се радваш да го видиш. Винаги се мъча, според възможностите си, да пръскам наоколо светлина и радост. Получавах съм не едно и две оплаквания.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1.

Когато посещаваше имение в провинцията, лорд Икнъм неизменно се придържаше към практиката преди всичко да се огледа за хамак, в който да се оттегли веднага след закуска, да полегне и да подреди мислите си. Макар че също като Абу бен Адем^[1] и той обичаше събратята си, желязното му правило беше твърдо да ги избягва след закуска, защото в този възхитителен час държеше да е единствено в собствената си компания и да размишлява на воля. Който желаше да се наслади на изкуството му да води бляскав разговор, можеше да почака до обяд, когато щеше да е на разположение на всички, пожелал и категорично непожелал да чуе мнението му по богатата тематична палитра.

Беше открил такъв един хамак под едно сенчесто дърво на сред моравата на замъка Бландингс и на сутринта след пристигането си отмаряше в него в пълен мир със света. Денят беше топъл и слънчев. От запад полъхваше лек ветрец. Чуруликаха птички, бръмчаха пчелички, щураха се насекоми, погълнати от насекомските си работи. В двора на конюшните, невидим зад декоративните храсти, някой, вероятно шофьорът Ваулс, свиреше на хармоника. А от прозорец на къщата, смекчено от разстоянието, долиташе равномерно тап-тап-тап на пишеща машина, подсказващо, че Лавандула Бригс, тая робиня на труда, работеше върху неотложна секретарска задача и печелеше седмичния си плик. Спокоен и отпуснат, лорд Икнъм потъна в унес.

Имаше много неща, за които да мисли. Като тесен специалист по пръскането на радост и светлина, той често се сблъскваше с трудни за разрешаване проблеми, но те рядко биваха тъй многочислени. Докато размишляваше върху лейди Констанс, Лавандула Бригс, херцог Дънстабъл и църковните момчета, установи, че както беше споменал пред Понго, ръцете му ще са заети до крайност, а изобретателността му — напрегната до пълен предел.

При това положение се радваше, че няма защо да се тревожи поне за Бил Бейли, който разсея всичките му съмнения, като се представи добре в малкия бландингски кръг. Вярно, че лейди Констанс

го приветства със скреж в маниера си, но това можеше да се очаква. С удоволствие забеляза обаче, че другите го приеха с радост и особено лорд Емсуърт, комуто Бил бе успял да каже точно каквото трябва по адрес на Императрицата по време на снощното им посещение в покоите ѝ. Разбира се, одобрението на лорд Емсуърт нямаше голяма тежест в замъка Бландингс, но беше за предпочитане пред нищо.

Както си лежеше и размишляваше за лорд Емсуърт, графът го забеляза да пресича моравата и учудено се надигна. Смая го не присъствието му там, защото един собственик на имение има всички права да прекосява моравите на собствения си имот, а фактът, че беше мокър. Всъщност думата „мокър“ не отговаряше стопроцентово на действителността, тъй като лорд Емсуърт в момента видимо се изживяваше като версайски фонтан.

Това озадачи лорд Икнъм. Знаеше, че се случва домакинът му да се топне в езерото, но не подозираше, че го прави веднага след закуска, и то както си е с дрехите, тъй че заряза обичайната си политика да не допуска под никакъв предлог да бъде измъкнат от хамака до часа на коктейлите по пладнe, и тръгна подире му.

Лорд Емсуърт развиваше висока скорост и имаше добра преднина — толкова добра, че не чу виковете му и изчезна в къщата, преди лорд Икнъм да го настигне. Последният съобрази, че един мокър човек ще се запъти към спалнята си, и го последва право там. Завари го чисто гол да се подсушава с хавлия и веднага му постави въпроса, който би му задал всеки.

— Драги ми приятелю, какво се е случило? Да не си паднал в езерото?

Лорд Емсуърт пусна хавлията и посегна към риза с живописни кръпки.

— Ъ? О, здравей, Икнъм. Какво каза? Паднал си в езерото?

— Не, питах дали ти не си паднал.

— Аз ли? О, не.

— Не ми казвай, че когато те видях на моравата, си бил окъпан единствено в пот.

— Ъ? Не, аз почти не се потя. Но не съм паднал в езерото. Гмурнах се.

— С дрехите?

— Естествено.

— А имаше ли някаква конкретна причина да го сториш, или просто това ти се стори добра идея?

— Бях си загубил очилата.

— И реши, че може да са в езерото?

Лорд Емсуърт изглежда осъзна, че не се е изяснил достатъчно добре. Няколко минути се поборичка с чифт панталони. След като успя да напъха в тях дългите си крака, обясни:

— Не, но когато съм без очила, не виждам много добре. И нямах причина да предположа, че момчето е неточно в изявлението си.

— Кое момче?

— Едно от църковните. Ако си спомняш, споменах ти за тях.

— Спомням си.

— Защо не вземе някой да ми закърпи чорапите? — отклони се за миг от основната тема лорд Емсуърт. — Погледни само какви дупки. Та за какво говорехме?

— За изявлението на църковното момче.

— А, да. Да, точно така. Ами цялата работа беше доста странна. Слязох до езерото с намерението да питам момчетата дали не биха могли да вдигат по-малко шум, когато внезапно едно от тях се приближи тичешком и каза нещо твърде необичайно. Думите му бяха: „Сър, моля ви, спасете Уили!“

— Наистина странен начин да подхванеш разговор.

— Сочеше към нещо във водата и аз като поразсъждавах, стигнах до заключението, че някое от другарчетата му е паднало в езерото и се дави. Тъй че се гмурнах.

Лорд Икнъм се умили.

— Каква благородна постъпка. Всеки мъж, изстрадал толкова от малките изверги, просто би останал на брега да злорадства. Признателно ли ти беше момчето?

— Не мога да си намеря обувките. А, да, ето ги. Какво каза?

— Момчето благодари ли ти със сълзи на очи?

— Какво момче?

— Чийто живот си спасил.

— А, тъкмо това щях да ти обясня. Не беше момче. Оказа се, е някакъв плаващ пън. Заплувах към него, виках му да запази самообладание, поради което бях особено раздразнен, когато открих, че усилията ми са били напразни. Знаеш ли какво си мисля, Икнъм?

Силно подозирам, че грешката от страна на момчето не е била невинна. Според мен прекрасно знаеше, че предметът във водата не е неговото другарче, но ме излъга умишлено. О, да, сигурен съм и ще ти кажа защо. Когато излязох, към него се бяха присъединили още няколко момчета и се заливаха от смях.

Лорд Икнъм лесно си представи сценката. Знаеше със сигурност, че щяха да се заливат от смях и когато разказваха историята на внуците си.

— Запитах ги на какво се смеят, а те отвърнаха, че на нещо, което било станало вчера следобед. Трудно ми е да го повярвам.

— Не се учудвам.

— Тази работа ме изпълва с негодувание.

— Не се учудвам.

— Да се оплача ли на Констанс?

— Смятам, че трябва да измислиш нещо по-възвишено от това.

— Но какво?

— Е, това налага обмисляне. Ще отделя сериозно внимание на проблема и ако нещо ми хрумне, ще те уведомя. Не си ли мислил да ги покосиш с картечница?

— Ъ? Е, не, смятам, че не е желателно.

— Опасяваш се, че ще възбуди приказки? — запитва лорд Икнъм.
— Може и да си прав. Няма значение. Ще измисля нещо друго.

[1] „Абу бен Адем“ — кратко стихотворение от Лий Хънт (1784–1859). Тъй като Абу помолил да бъде запомнен като „човек, обичал събратята си“, посетилият го ангел му показал списък на благословените с Божията обич и името на Бен Адем оглавявало списъка. — Б.пр. ↑

2.

Когато един гост в провинциално имение научи, че домакинът му, към чието психическо равновесие отдавна питае мрачни съмнения, внезапно е скочил напълно облечен в езерото, той не може да не се разтревожи. Поклаща глава. Свива устни и вдига вежди. Нещо е станало, разсъждава той, и напрежението се е оказало непосилно. Точно така реагира херцог Дънстабъл, когато научи новината за произшествието с лорд Емсуърт.

Дочу случката от Джордж, внука на лорда. Невръстният Джордж бе богато наръсен с рижа коса и лунички и между него и херцог Дънстабъл бе разцъфнало едно от онези необичайни и необясними приятелства, които се случва да възникват по най-тайнствен начин. Джордж май беше единственият индивид в радиус от минимум три графства, който обичаше да разговаря с херцог Дънстабъл. Ако го бяха запитали къде именно намира очарование от общуването, щеше да отговори, че гледката как херцогът духа нагоре мустаците си, когато говори, направо го омагьосва. Гледка, която никога не му омръзваше.

— Тъъ — каза той, когато излезе на терасата, където се беше разположил херцогът, — чухте ли последната новост?

Херцогът, потънал в мрачни разсъждения за очевидната невъзможност на това проклето домакинство да свари едно яйце по вкуса му, се отърси от мислите си. Заговори ядосано. Поради преходната възраст гласът на Джордж се отличаваше с характерната пискливост, та внезапният мутантен изблик накара херцога да си прехапе езика.

— Не врещи така в ухото ми, момче. Надуй рог или нещо подобно, за да оповестиш присъствието си. Та какво каза?

— Питам дали сте чули последната новост.

— Каква новост?

— Новина за първа страница. Грандиозна сензация. Дядо е скочил в езерото.

— Какви ги дрънкаш?

— Вярно е. Областта се тресе надлъж и шир. Чух го от един от градинарите, който го е видял собственоочно. Както си вървял покрай езерото, дядо изведнъж спрял и се замислил. След това се гмурнал като лебед — докладва Джордж и очаквателно се втренчи в мустаците.

Не остана разочарован. Те затанцуваха като есенен листец под напора на западен вихър.

— Скочил е в езерото?

— Точно така, шишо.

— Не ме наричай шишо.

— Дадено, шефе.

Херцогът попуфтя известно време.

— Казваш, че онзи градинар го е видял да скача във водата?

— Да, сър.

— С дрехите?

— Точно така. Гмурнал се в пълно бойно снаряжение — отвърна Джордж, комуто през последния срок в училището се бе наложило да препише петдесет пъти небезизвестния пасаж от Шекспировия „Юлий Цезар“ заради внасянето на бяла мишка в час. — Много храбро от страна на старчък като дядо.

— Как така „старчък“?

— Ами той е на сто години.

— Глупости! Той е мой връстник.

— О? — смая се Джордж, според когото херцогът отдавна бе надхвърлил стотака.

— Но какво, по дяволите, го е накарало да скочи?

— Вероятно просто му е хрумнало. Язык, че не съм бил наблизко с фотоапарата — потюфка се Джордж и продължи по пътя си.

След няколко минути дълбок размисъл върху сензационното развитие на събитията херцогът се изправи и хукна да издирва лейди Констанс. Току-що чутото го беше убедило окончателно, че се налага свикването на консилиум.

Откри я в дневната. С нея беше и Лавандула Бригс, цялата очила и тефтери. Част от секретарските ѝ задължения налагаха всеки ден по това време да получава инструктаж.

— Ей! — избумтя той, прехвърляйки звуковата бариера.

— О, Аларик! — стресна се и се ядоса лейди Констанс. — Защо не свикнеш да чукаш по вратите?

— Стига с това „Аларик!“ — срязва я херцогът, чиито възгледи по въпроса бяха непоклатими. — И какъв смисъл да се чука? Имам да ти говоря по изключително важен и личен въпрос. Ти там, чупката — обърна се той към Лавандула Бригс. Беше от хората, които не цепят басма на наемните работници. — Става дума за Емсуърт.

— Какво за него?

— Ще ти кажа, щом тая се изнесе. Не искам да се мотае наоколо с наострени уши и да чуе всяка моя дума.

— Госпожице Бригс, ако обичате да ни оставите сами.

— Разбира се — отвърна Лавандула Бригс и надменно се оттегли.

— Слушай, Аларик — започна лейди Констанс, когато вратата се затвори, с откровеността на човек, познаващ го от дете. — Имаш обноски на свиня.

Херцогът реагира мощно на критиката. Тресна върху писалището подобна на свински бут ръка, като събори в посочения ред една мастилница, две снимки в рамки и ваза с рози.

— Свиня! Точно така. Дошъл съм да говорим за свинята.

Лейди Констанс би предпочела да поговори за мастилницата, двете снимки и вазата с рози, но той не ѝ предостави тази възможност. Винаги е било трудно да му се затвори устата.

— Тя е в дъното на всичко. Оказва крайно пагубно влияние върху Кларънс. Стига си бърсала това мастило и ме слушай какво ти говоря. Казвам ти, че свинята е виновна да се превърне в това, което е сега.

— Боже мой! Кой се е превърнал в какво сега?

— Емсуърт, магаре такова, кой друг? За кого, мислиш, ти говоря? Констанс — продължи херцогът си гръмкия си, еквив глас, — казвал съм ти преди, казвам го и сега. Ако искаш да спасим брат ти от лудницата, тази свиня трябва да напусне живота му.

— Не крещи така, Аларик.

— Ще крещя. Крайно съм разтревожен. Свинята уврежда мозъка му, не че има какво толкова да уврежда. Помниш ли, когато той ми каза, че иска да я запише за конните надбягвания?

— Говорих с него. Отрече да е казвал подобно нещо.

— А аз твърдя, че го каза! Съвсем ясно го чух. Но както и да е, не можеш да отречеш, че е прекрачил границата, и съм убеден, че е

виновна проклетата свиня. Тя е в корена на психическата му неуравновесеност.

— Кларънс не е психически неуравновесен!

— Нима? Така мислиш ти. Ами случилото се тази сутрин? Знаеш ли езерото?

— Разбира се, че знам езерото.

— Вървял е край него.

— Че защо не?

— Не казвам, че не бива да върви край езерото. Що се отнася до мен, може да си върви край езерото, докато посинее. Но когато става дума за скачане в него с дрехите, човек не може да не се позамисли.

— Какво!

— Според младия Джордж е направил точно това.

— С дрехите?

— В пълно бойно снаряжение.

— Не може да бъде!

— Не виждам защо си толкоз изненадана. Аз хич дори не се учудих. Вярно, натъжих се, но не се учудих. Отдавна очаквам да се случи нещо подобно. Това е типична постъпка на човек, чийто интелект е изсмукан от непрекъснатото общение с една свиня. Затова ти казвам, че свинята трябва да изчезне. Премахни я и може би всичко ще си дойде на мястото. Не твърдя, че нещо е в състояние да направи Емсуърт вменияем, човек не бива да разчита на чудеса, но съм убеден, че ако оная свиня не го обърква през цялото време, ще забележиш видимо подобрене. Ще се превърне в, общо взето, по-разумен и не толкова смахнат човек. Е, кажи нещо, жено. Не стой така. Вземи мерки, вземи мерки.

— Какви мерки?

— Бутни на някого две-три лири да отмъкне нанякъде гадното животно и по този начин да отдалечиш Емсуърт от сферите му на влияние.

— Драги ми Аларик!

— Това е единственият начин. Той няма да продаде тварта, въпреки че нееднократно съм го молил. Казах му: „Ще ти дам пет стотака за тая купчина от сланина и сумтене. Само една твоя думичка — казах му, — и ще прехвърля това гнусно създание в моя дом в

Уилтшир, като при това ще платя всички разноси по транспорта.“
Отказа, моля ти се, при това грубо. Той е обсебен.

— Но ти не гледаш свине.

— Знам, не съм толкова тъп, но съм готов да се разделя с пет стотачки за тази.

Лейди Констанс разшири очи.

— Само за доброто на Кларънс? — изуми се тя. Не подозираше, че гостът ѝ е такъв алтруист.

— Разбира се, че не — обиди се херцогът, че го подозират в подобни мотиви. — Може да припечеля нещичко. Познавам човек, който ще ми даде две хиляди за животното.

— Велики Боже! Кой... О, Кларънс!

Лорд Емсуърт нахлу в стаята, очевидно под напора на силни чувства. Кротките му очи святкаха зад цененето и то трептеше като камертон.

— Кони — извреця той и стана ясно, че е извън себе си, — трябва да направиш нещо с онези проклети момчета!

Лейди Констанс уморено въздъхна. Сутринта се очертаваше крайно мъчителна.

— Какви момчета? За църковните ли говориш?

— Ъ? Да, точно за тях. Не трябваше да ги пускаме в имението. Какво, мислиш, открих едно от тях да прави преди малко? Беше се надвесило над парапета на кочината на Императрицата, размахваше завързан картоф пред очите ѝ и всеки път, когато завалийката посягаше към него, го измъкваше изпод носа ѝ. Може да наруши апетита ѝ за дни напред. Констанс, трябва да направиш нещо. Момчето трябва да бъде строго наказано.

— О, Кларънс!

— Настоявам. Трябва да получи суров урок.

— За да сменим темата — намеси се херцогът, — би ли ми продал тази твоя смрадлива свиня? Ще ти дам шестстотин лири.

Лорд Емсуърт се втренчи отвратен в него. Очите му разгорещено пламнаха зад пенснето. Самият Джордж Сирил Ненагледния не би изпитал по-животрептяща ненавист към херцозите.

— Естествено, че не. Казвал съм ти хиляди пъти. Нищо на света не може да ме накара да продам Императрицата.

— Шестстотин лири. Това е солидно предложение!

— Не ми трябва шестстотин лири. Имам си пари, и то много.

— Кларънс — намеси се лейди Констанс и също смени темата, — вярно ли е, че тази сутрин си скочил в езерото както си с дрехите?

— Ъ? Какво? Да, разбира се. Не можех да губя време със събличане. Само че се оказа пън.

— Кое се оказа пън?

— Момчето.

— Кое момче?

— Пънът. Не мога да си губя времето в празни приказки — нетърпеливо отсече лорд Емсуърт и се юрна навън, като на прага се обърна и повторно нареди на лейди Констанс да направи нещо.

Херцогът духна многозначително в мустаците си. — Видя ли? Какво ти казах? Определено е изкукал. Достигнал е фазата на ломотенето и всеки момент може да стане опасен. Но аз ти обяснявах за онзи човек, който ще ми даде две хиляди за свинското. Познавах го на младини, когато живеех в Лондон. Тогава се казваше Пайк. Викахме му Смардльо. След това натрупа купища пари от вестниците и списанията, които издава, и дори си купи титла. Сега се казва лорд Тилбъри. Познаваш го. Твърди, че е гостувал тук.

— Да, беше за малко. Брат ми Галахад го познава добре. Госпожица Бригс е била негова секретарка, преди да дойде при нас.

— Не ме интересува госпожица Бригс, проклети да са очилата ѝ.

— Просто споменах.

— Е, не го споменавай пак. Накара ме да забравя какво се канех да ти кажа. А, да. Онзи ден срещнах Смардльо в клуба, заприказвахме се, аз споменах, че ще идвам в Бландингс, и от дума на дума, заприказвахме се за свинята. Оказа се, че развъжда свине в имението си в Бъкингамшир — типична тъпотия, каквато бих очаквал от него, — и чезне по гадното животно на Емсуърт от мига, в който го е зърнал. Дебело подчерта, че ще ми даде две хиляди, ако му помогна да го добави към свинеразвъдника си.

— Колко странно!

— Такъв случай не е за изпускане.

— Кларънс трябва да бъде вразумен.

— Кой ще го вразуми? Аз не съм в състояние. Нали го чу? Безнадеждна работа. Никакво сътрудничество, това е недостатъкът на кошмарния ви дом. Съмнявам се, че някога ще стъпя пак тук. Ще ти

липсвам, но няма как. Сама си си виновна. Отивам да се поразходя —
отсече херцогът и излезе.

3.

Лорд Емсуърт беше човек, у когото агресорът бе потънал в летаргичен сън. Девизът му беше: „Живей и остави и другите да живеят.“ Като се изключат сестра му Констанс, секретарката Лавандула Бригс, херцог Дънстабъл и по-малкият му син Фредерик, понастоящем щастливо уреден на хиляди километри в Америка, малко неща можеха да го подразнят. Кротък бе думата, която най-добре го описваше.

Но църковните момчета бяха пробили бронята му и той откри, че негодуванието му спрямо тях се разраства бурно като храст, обработен с обогатена тор. Разсъждаваше мрачно за страданията, нанесени му от тези малолетни престъпници.

Случаят с цилиндъра можеше да се пренебрегне, защото лордът знаеше, че когато пътят на невръстни момчета се пресече от човек, накипрен с подобна шапка, а, те имаха сгодно подръка прегоряла кифла, събитията просто следваха естествения си ход. Щастливият смях, посрещнал го, когато изплува от езерото, го бе пронизал като нож, но с огромно усилие на волята би могъл да им го прости. Ала разстройването на деликатната храносмилателна система на Императрицата на Бландингс чрез мандахерцане на картофи под носа ѝ и дръпването им при посягане към тях беше капката, преляла чашата. Както несъмнено би се изразил Хамлет, обидата бе груба и смърдеше до небесата. А щом небесата нехаеха безотговорно и не предприемаха нужното възмездие, защото налице нямаше къорав признак за каквато и да било активност свише, някой друг трябваше да се погрижи за това. За лорда нямаше съмнение, че този друг е Икнъм. Беше го оставил да размишлява по въпроса и кой знае дали до този момент плодовитият му ум не беше родил някакво подобаващо отмъщение.

Поради това, щом напусна будоара на лейди Констанс, той пое към хамака и изблея цялата история в съчувствените уши на съюзника си. Не остана разочарован от начина, по който се прие. Там, където по-грубо съшит човек би се изсмял, лорд Икнъм запази достолепна

сериозност. Дори устните му не трепнаха издайнически, за да намеKNат, че намира нещо забавно в разказа на домакина си.

— Картоф? — рече той и склучи вежди.

— Голям картоф.

— На връвчица?

— На връвчица.

— И момчето го дръпваше?

— Нееднократно. Императрицата трябва много да се е разстроила. Страстно е привързана към картофите.

— И ти искаш отплата? Мислиш, че се налага нещо от рода на отведен удар?

— Ъ? Да, разбира се.

— Тогава какво щастие — сърдечно изрече лорд Икнъм, — че мога да ти кажа как да го осъществиш. Разбираш, че е само предложение, но знам какво бих сторил на твое място.

— Какво?

— Ще издебна подходящ момент, ще се промъкна долу при езерото в малките часове на утрото и ще прережа въжетата на палатката им, както правехме в лагера на общественото училище в Олдършот в храбрите дни на моята младост. Това според мен ще бъде достоен отведен.

— Велики Боже! — ахна лорд Емсуърт.

Произнесе го с внезапно оживление. Четирийсет и шест години се свлякоха от раменете му, четирийсет и шестте години, изтърколили се, откак като млад участник в контингента на Итън в лагера в Олдършот беше душата и сърцето на точно такова едно начинание. Вярно, тогава беше от страната на потърпевшите, а не на причинителите. Някакви млади разбойници от училище, алергично спрямо Итън, бяха прерязали въжетата на палатката, в която бъдещият граф безметежно си спеше, и сега той живо си припомни чувствата, които го обладаха, когато се събуди, омотан като египетска мумия в брезента. Целият му живот, тогава петнайсетгодишен, се бе изнизал пред очите му и той разбра, че предлагайки подобно изживяване за църковните момчета, лорд Икнъм проявява за кой ли път характерния си здрав разум.

За миг кроткото му лице засия. Но светлината скоро угасна. Дали ще е разумно, запита се той, да предприема нещо, което Кони

неизбежно няма да одобри? Кони притежаваше свръхестествения навик да открива нещата и ако проследеше този справедлив акт на възмездие до него...

— Ще си помисля — каза той. — Много благодаря за предложението.

— Няма за какво — отвърна лорд Икнъм. — Помисли през свободното си време.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Разходката на херцога го отведе до кочината на Императрицата и той запали пура, облегна се на перилата и се загледа как гордостта на замъка поглъща втората си закуска.

Между херцог Дънстабъл и Императрицата на Бландингс нямаше нищо общо, освен ако не се изразяваме фигуративно. Липсваше душевно привличане. Поради това през следващите десет минути не се извърши никакъв полезен обмен на идеи. Херцогът пушеше мълчаливо пурата си, а Императрицата се отдаваше на единствената си цел — да погълне дневна дажба в размер на петдесет и седем хиляди и петстотин калории.

Лорд Емсуърт не би повярвал, че подобно нещо е възможно, но видът на ненадминатата свиня хвърли херцога в бездната на отчаянието. Той не я съзерцаваше с полагаемата ѝ се възхита, а с нарастваща ярост. Ето, казваше си, една бъркширска свиня, която, ако бъде откарана в уилтширския му дом, би означавала две чисти хилядарки към банковата му сметка, а нямаше никаква надежда да я отведе там. Тази мисъл беше като кинжал в сърцето.

Когато пурата му достигна точката, отвъд която щеше да подпали мустаците му, той я захвърли, изправи се с недоволно пуфтене и тъкмо да остави благородното животно на неговите протеини и въглехидрати, когато един глас рече: „Извинете“, и като се извърна, херцогът забеляза грозната девица, която съвсем наскоро бе сложил на мястото ѝ.

— Разкарай се! — викна той по свойствения си изискан начин.
— Зает съм.

Една по-слаба жена би трепнала и би се подчинила със сведена главица, но Лавандула Бригс остана непоклатима на мястото си, а надменното ѝ спокойствие се запази ненакърнено. Никой мъж, независимо колко плешива беше главата му и колко побелели мустаците, не можеше да уплаши момиче, служило под знамената на лорд Тилбъри от издателство „Мамут“.

— Ваша светлост, бих желала да разменим няколко думи — каза тя с тихия равен глас, който можеше да произведе само възпитанието в

Кенсингтън, последвано от години в колеж за секретарки. — Относно — продължи тя, без да обръща внимание на моравия оттенък, пропъзлял по лицето на събеседника ѝ — тук присъстващата свиня на лорд Емсуърт. Случайно дочух какво казахте току-що на лейди Констанс.

Водопад от косми литна към масивния нос на херцога.

— Ще подслушваш, а? Пред ключалките ли клечиш?

— Да — отвърна Лавандула Бригс, нетрепваща пред киселия му тон. Навремето много експерти ѝ бяха говорили кисело. — Карахте лейди Констанс да плати на някого да отмъкне животното. На което отговорът ѝ беше... — Лавандула се консултира със стенографския си тефтер. — ... Беше „Драги ми Аларик!“, намекващ, че не е готова да обмисли идеята. Ако бяхте направили това предложение на мен, нямаше да получите такъв пушлив отговор.

— Какъв отговор?

Зад четвъртитите очила просветнаха искрици на презрение. Лавандула Бригс се движеше в среди, където литературните алюзии се схващаха тутакси, и неспособността на събеседника ѝ да проумее за какво става дума събуди неодобрението ѝ. Е, не нарече херцога необразован дърт простак, но тези критични думи се отразиха в начина, по който го изгледа.

— Цитат. „О, този отговор пушлив, що душата получава, жаждуца за сигурност в живота.“ Джордж Мередит, „Модерна любов“, стих четирийсет и осми.

Главата на херцога започваше леко да се мае, но заедно с усещането за шемет го налегна и неохотно уважение към очилатото момиче. На пръв поглед тая работа с номера на стиха изглеждаше просто поредното доказателство за смахнатостта, тъй подчертана у противниковия пол, но от друга страна, в маниера ѝ имаше нещо, което подсказваше, че има да каже нещо повече и че оттам може да изскокне и някой смислен заек. Това усещане се затвърди, когато девицата продължи изказването си.

— Ако успеем да достигнем до задоволително споразумение, ще измъкна свинята и ще се погрижа да я доставя на адреса ви.

Херцогът примижа. Каквото и да беше очаквал, не беше това. Погледна Императрицата, оценявайки тонажа ѝ, след това Лавандула Бригс, тъй крехка в сравнение.

— Ти ли? Не ставай глупачка. Ти не можеш да откраднеш свиня.

— Естествено, ще ангажирам услугите на помощник, който да извърши черната работа.

— Кой ще е той? Не и аз.

— Не съм си и помисляла за ваша светлост.

— Кой тогава?

— Бих предпочела да не уточнявам подробностите.

— А, разбирам. Който не знае, не говори.

— Именно.

Настъпи умислено мълчание. Лавандула Бригс стоеше като очилата статуя, а херцогът запали нова пура и запафка. В този миг се появи лорд Емсуърт, който пресичаше полянката по своя скоклив начин, напомнящ на приятелите и почитателите му за недонавита и частично повредена механична играчка.

— По дяволите! — възкликна херцогът. — Емсуърт се задава.

— Точно така — отвърна Лавандула Бригс. Беше й ясно, че конференцията трябва да се отложи за по-подходящо време и място. Заговорниците се нуждаят преди всичко от уединение. — Предлагам на ваша светлост да дойде в кабинета ми.

— Къде е той?

— Бийч ще ви упъти.

Кабинетът на секретарката, до който след около четвърт час икономът придружи херцога, беше в края на един коридор — малка стая с изглед към холандската градина. Подобно на самата Лавандула, и той беше спретнат и аскетичен, без излишни финтифлюшки. Имаше бюро с пишеща машина, маса с магнетофон, кантонерки до стената, стол зад бюрото и друг — срещу него, и двата твърди и делови. Единственият повей на красота бе вазата с цветя на прозореца. Когато херцогът влезе, младата жена беше седнала зад бюрото и той, след като подозрително изгледа другия стол, сякаш се съмняваше във възможностите му да издържи най-широкото дъно на панталони сред британското благородническо съсловие, се отпусна в него.

— Мислих за това, което ми каза преди малко — започна той без излишни преамбюли. — Че ще ми откраднеш свинята. Този помощник, за когото спомена. Сигурна ли си, че ще го намериш?

— Да. Всъщност ще ми трябват двама.

— Ъ?

— Един да бута и един да тегли. Свинята е огромна.

— О, да, разбирам. Да, несъмнено. Както казваш, свинята е огромна. Ще можеш ли да намериш втория човек?

— Да.

— Браво. Тогава всичко изглежда уредено.

— С изключение на условията.

— Ъ?

— Ако си спомняте, говорих за задоволително споразумение. Естествено, очаквам да бъда компенсирани за услугите си. Искам да събера капитал, с който да открия собствено машинописно бюро.

Херцогът, благоразумен мъж, който обичаше да се грижи за пенитата си, рече:

— Машинописно бюро значи. Знам какво имаш предвид. Едно от ония места, дето са пълни с пишещи машини и момичетата блъскат по тях като луди. Е, за това не трябва много пари — отсече той, но Лавандула Бригс веднага го поправи, като каза, че иска да вземе колкото може повече.

— Бих предложила петстотин лири.

Мустаците на херцога оживяха, очите му изхвъркнаха и той доби вид на човек, задушен от бурен прилив на чувства.

— Пет... какво?

— Вие за по-малко ли мислехте?

— Мислех за десетачка.

— Десет лири? — Лавандула Бригс съжалително се усмихна, сякаш някой неин познат, цитирайки Хораций, бе сбъркал номерацията на стиха. — Това ще ви остави с твърде тлъста печалбица, ако не се лъжа.

— Ъ?

— Казахте на лейди Констанс, че имате приятел, който е готов да ви плати две хиляди лири за животното.

Херцогът мълчаливо подъвка мустака си за момент, съжалявайки, че е бил тъй излишно обстоятелствен.

— Пошегувах се — успя да съчини той.

— О?

— Безобидна шегичка.

— Нима? А аз я приех мот а мо.

— Мота какво? — запита херцогът, който куцаше с двата крака не само по английска литература.

— Приех изявлението буквално.

— Много глупаво от твоя страна. Като си толкова умна, би трябвало да разбереш, че просто се шегувам с нея и си измислям, за да се забавлявам.

— От думите ви не останах с подобно впечатление. Когато — погледна в тефтера си, — когато ви чух да казвате: „Познавам човек, който ще ми даде две хиляди за животното“, бях напълно убедена, че имахте предвид точно тази сума. За жалост, точно в този момент се появи лорд Емсуърт и бях принудена да се отдръпна от вратата, тъй че не установих името на приятеля, за когото говорехте. В противен случай щях да се обърна директно към него и вие изобщо нямаше да участвате в транзакцията. Но при това положение ще получите хиляда и петстотин лири, без да си мръднете пръста — предполагам, че от ваша гледна точка подобно развитие на нещата напълно ви устройва.

Тя млъкна, потъвайки в злостни мисли за лорд Емсуърт и поточно колко типично беше за него да нахлуе в най-неподходящия възможен момент. Ако беше се появил половин минута по-късно, щеше да научи самоличността на щедрия свинелюб и да си спести посредника. Пред очите ѝ за миг изгря апетитната картина как тя, въоръжена с як чадър, го попилява в главата на работодателя си. Макар да съзнаваше, че това е блян неосъществим, видението все пак я поуспокои.

Херцогът седеше и дъвчеше пурата си. Не можеше да не признае, че в казаното има зрънце истина. Мисълта да се раздели с петстотин лири го отвращаваше до мозъка на скръндзливите му кости, но в края на краищата, както беше изтъкнала противната девица, оставащите хиляда и петстотин не бяха за пренебрегване, а и щяха да му капнат от небето.

— Добре — изрече той, макар думата да му причини пронизваща болка, а устата на Лавандула Бригс лекичко се изкриви наляво, което беше начинът ѝ да се усмихва.

— Бях сигурна, че ще проявите благоразумие. Писмен договор ли ще сключим?

— Не! — кресна херцогът, припомняйки си една от малкото смислени забележки, изказвани някога от покойния му баща: „Аларик,

момчето ми, никога не оформяй нещо в писмен вид.“ — Не, разбира се. Писмен договор, виж ти! В живота си не съм чувал по-шантаво предложение.

— Тогава ще трябва да ви помоля за чек.

Херцогът се сгърчи, доколкото можеше да се гърчи седнал дебел мъж.

— Какво, предварително?

— Да. Носите ли чековата си книжка?

— Не — отсече херцогът, като моментално се разведри. За миг му се стори, че това решава проблема.

— Тогава можете да ми го дадете довечера — отбеляза Лавандула Бригс. — А междувременно повтаряйте след мен: „Аз, Аларик, херцог Дънстабъл, полагам тържествена клетва пред теб, Лавандула Бригс, че ако откраднеш свинята на лорд Емсуърт, Императрицата на Бландингс, и я доставиш в дома ми в Уилтшир, ще ти изплатя сумата от петстотин лири.“

— Звучи тъпо.

— Въпреки това настоявам за официално споразумение, макар и в устна форма.

— Е, добре.

Херцогът повтори думите, макар да продължаваше да ги намира за тъпи. Но не искаше да дразни девицата.

— Благодаря — рече Лавандула Бригс и тръгна из имението да издирва Джордж Сирил Ненагледния.

2.

Джордж Сирил се услаждаше в привичния си единайсети час в бараката с инструментите до кухненската градина и плътната свинска миризма, която неизменно го съпровождаше, ѝ помогна да разкрие местонахождението му. Тя влезе и затвори вратата зад гърба си, а той, леко учуден, свали бутилката бира от устата си. Беше я виждал да се мотае наоколо и знаеше коя е, но не беше имал удоволствието да се запознае с нея, та се зачуди на какво дължи честта да бъде посетен.

Тя го осведоми, но не веднага, защото първо трябваше да минат през тъй нареченото встъпление.

— Ненагледни — захвана се незабавно тя с встъплението, — поразпитах за теб из Маркет Бландингс и всеки, пред когото споменах името ти, каза, че си крайно недостоен за доверие, човек без никакви скрупули, който не се спира пред нищо за пари.

— Кой, аз? — премигна Джордж Сирил. Често беше чувал да му говорят тези неща, защото се движеше в среди с откровен език, басма нецепещ, но му прозвучаха някак си по-оскърбително, изречени от изискани Кенсингтънски устни. За миг влезе в душевна битка със себе си дали да не халоса говорещата с бутилката, но реши да се въздържа. Човек никога не знае какви влиятелни приятели имат тези жени. Задоволи се страстно да размаха ръце, което значително допринесе за свинския аромат в бараката. — Кой, аз? — повтори той.

Лавандула Бригс беше измъкнала парфюмирана кърпичка и я притискаше към лицето си.

— Зъб ли ви боли? — посъчувства Джордж Сирил.

— Тук е малко задушно — сдържано обясни Лавандула и се върна към встъплението. — В „Гербът на Емсуърт“ например ме информираха, че би продал и баба си за два пенса.

Джордж Сирил отвърна възмутено, че няма баба, и доста се разгневи от твърдението, че ако тази негова роднина отдавна не беше отишла на небето, би се разделил с нея на такава нищожна цена. Една добра баба би трябвало да донесе поне две лири.

— В „Крава и щурец“ пък ми казаха, че си дребен крадец от най-долнопробните.

— Кой, аз? — гузно възкликна Джордж Сирил. Трябва да е заради онези пури, рече си той. Не беше допуснал, че подозрението за изчезването им е паднало върху него. Очевидно ръката не беше се оказала достатъчно ловка да измами окото.

— А икономът на сър Грегъри Парслоу, където разбрах, че си работил, преди да се върнеш при лорд Емсуърт, ме увери, че при всеки сгоден случай си задигал от цигарите и уискито му.

— Кой, аз? — за пореден път се смая Джордж Сирил, този път вече с нескрита злост в гласа. Винаги беше смятал Бинстед, иконом на сър Грегъри Парслоу, за другарче и дори нещо повече — за предано другарче. А сега да чуе това. Каза си, подобно на пророк Захария: „Бях наранен в дома на приятел.“

— Поради това установих, че моралните ти стандарти могат да се квалифицират като несъществуващи. И затова — продължи Лавандула Бригс — искам да откраднеш свинята на лорд Емсуърт.

Друг човек, чувайки подобни слова, би бил поразен и положително можеше да се очаква пето „Кой, аз?“, но при отправянето на тази молба към Джордж Сирил Ненагледния секретарката се обръщаше към човек, който в близкото минало вече бе крал свинята на лорд Емсуърт. Историята беше дълга и заплетена, хвърляща сянка върху всички участници, та няма нужда да се спираме подробно на нея. Споменаването ѝ се наложи единствено с цел да се изясни защо Джордж Сирил Ненагледния не се надигна в пълен ръст и не загърмя и затрещя, че нищо на света не би го накарало да изложи на опасност положението си на доверено лице, а само се почеса с бутилката по брадата и придоби заинтригуван вид.

— Да задигна свинята ли казахте?

— Точно така.

— Защо?

— Няма значение защо.

Но за Джордж Сирил имаше значение.

— Хайде, хайде, госпоице — заубеждава я той, — пораздвижете си акълеца. Не можете да дойдете при човека да го убеждавате да задига хорските свине, без да му обясните защо да го прави, за кого да го прави и тъй нататък. Кой е взел свинята на мерника си този път?

Лавандула Бригс реши да бъде искрена. Беше справедливо момиче и осъзна, че Ненагледния има право. И най-скромният наемен убиец през средновековието е искал да знае за кого работи, преди да пререже нечий гръклян.

— Херцог Дънстабъл — рече тя. — От теб ще се иска да доставиш свинята в дома му в Уилтшир.

— В Уилтшир? — Джордж Сирил сякаш не повярва на ушите си. — Уилтшир ли казахте?

— Там живее херцогът.

— И как ще се доберем до Уилтшир със свинята? Пеша?

Лавандула Бригс нетърпеливо цъкна с език.

— Предполагам, че имаш някой пропаднал приятел с моторно возило и който е точно толкова безскрупулен, колкото си ти. А ако смяташ, че ще попаднеш под подозрение, няма защо да се притесняваш. Операцията ще се осъществи в ранните часове на утрото и като те знаят колко си мързелив, никой няма да допусне, че не си бил в леглото по това време.

Джордж Сирил кимна. Това бяха разумни приказки.

— Дотук добре. Но не пропускайте ли нещо, което бих нарекъл технически проблем? Не мога да откъсна сам свиня с такива размери.

— Ще имате колега да ви помага.

— Аз ли?

— Да.

— Кой ще му плати?

— Той ще работи безплатно.

— Трябва да не е с всичкия си. Дотук всичко е ясно. А сега стигаме до финансовия аспект на проблема. За да бъдем делови, какво ще получа за тая работа?

— Пет лири.

— Пет?

— Е, добре, да кажем десет.

— Да кажем петдесет.

— Но това са много пари.

— Колкото повече, толкова повече ги обичам.

Настъпи моментът на бързите решения. Лавандула Бригс обичаше не по-малко от херцог Дънстабъл да не изпуска пенитата си от очи, но беше реалистка и знаеше, че който не дава, не получава.

— Много добре. Несъмнено ще успея да убедя херцога да се съгласи. Той е богат.

— Ррр! — отвърна Джордж Сирил Ненагледния и се забрави дотам, че се изхрачи накриво. — А как е придобил богатствата си? Като е мачкал бедните и е измъквал залъка от устата на вдовици и сираци. Но скоро ще изгрее червената зора — загоря той по любимата си тема — и тия дни кръвта ще потече като река по Парк Лейн, а трупове на потисниците ще се люлеят по уличните стълбове. А негова светлост Дънстабъл ще е един от тях. И знаете ли кой ще му ритне столчето? Моя собственоръчна милост, при това с превелико удоволствие.

Лавандула Бригс се въздържа от коментар. Плановете за бъдещето на събеседника ѝ не я вълнуваха, макар по принцип да одобряваше провесването на херцози по уличните стълбове. В момента обаче си мислеше само, че е сключила много успешна сделка, и като всяко делово момиче усещаше кротък възторг. Щеше да се сдобие с четиристотин и петдесет лири вместо с петстотин, но беше предвидила извънредните разходи.

Тъй като конференцията приключи с договарянето на условията, Джордж Сирил Ненагледния почувства, че е оправдано да надигне бутилката към устата си, а гледката подсети секретарката, че е останала още една подробност за решаване.

— Има още нещо — рече тя. — Няма да се наливаш с алкохол. Операцията, която ще предприемеш, е крайно деликатна и не можем да рискуваме да се провалим. Искам те бодър и свеж. Тъй че никакво пиене.

— С изключение на бира, естествено.

— Никаква бира.

Ако Джордж Сирил не седеше върху преобърнат варел, щеше да се сгърчи.

— Никаква бира?

— Никаква бира.

— Като казвате никаква бира, да не искате да кажете никаква бира?

— Точно така. Ще те държа под око, имам начин да научавам всичко. И ако разбере, че пиеш, губиш петдесетте лири. Ясна ли съм?

— Напълно — мрачно потвърди Джордж Сирил Ненагледния.

— Значи се разбрахме — отсече Лавандула Бригс. — Помни добре това.

И тя напусна бараката, радостна да се отдалечи от задушевната атмосфера, и тръгна към замъка. Бързаше да поговори с приятеля на лорд Икнъм Кътбърт Мериуедър.

3.

Полегнал в хамака с успокояваща цигара в уста и бъкащ от велики помисли ум, лорд Икнъм изведнъж усети, че някой диша възбудено в тила му, и с неудоволствие установи, че усамотението му е грубо нарушено. После дишаният влезе в обсега на взора му и той установи, че не е, както се опасяваше, херцог Дънстабъл, а само младата му приятелка Майра Скунмейкър. Не възразяваше да прекъсне дълбоките си размисли, за да побъбри с Майра.

Докато вежливо се изправяше, му се стори, че това дете е под пара за нещо. Очите ѝ святкаха диво, а маниерът ѝ напомняше за задъхана кошута, сгорещена от преследването. Още първите ѝ думи потвърдиха диагнозата му.

— О, чичо Фред! Случи се нещо ужасно!

Той успокоително я потупа по рамото. Хората, които отиваха при него с тревогите си, винаги го заварваха готов да обслужи. Магическата му сила беше толкова мощна, че понякога, макар и не в случая с кучешките надбягвания, беше успявал да успокои дори разтресената нервна система на племенника си Понго.

— Отпусни се в хамака, мила, и ми разправи всичко — каза той. — Не трябва толкова да се тревожиш. Не се и съмнявам, че когато обсъдим нещата, ще проумееш, че голямото ти безпокойство е предизвикано от нещо, съвсем привично за замъка Бландингс. Както вероятно вече си открила сама, замъкът не е за слаби духом. Какво те тревожи?

— Бил.

— Какво е направил?

— Не става въпрос какво е направило клетото агънце, а какво на него са му направили. Познаваш ли оная секретарка?

— Лавандула Бригс? Много сме гъсти. Емсуърт не си пада по нея, но за мен тя притежава някакво тъжно обаяние. Напомня ми за учителката по танци в първата ми детска градина, по която много си падах в онези ранни години. Макар че, като казвам „падах“, имам предвид повече страхопочтително уважение. Чувствам същото към

Лавандула Бригс. Онзи ден надълго си побъбрих с нея. Разказа ми, че искала да отвори машинописно бюро, но не разполагала с достатъчен капитал. Не знам защо ми се довери. Предполагам, че притежавам една от ония редки, съчувствени натури, за които толкова сме слушали. Някой циник би заподозрял, че сигурно е искала да извърнка нещо, но аз не мисля така. Мисля, че беше просто... Шведски упражнения ли правиш? — прекъсна речта си той, защото събеседницата му бурно се загърчи, заразмахвала ръце.

— Чичо Фред, не приказвай толкова!

Лорд Икнъм усети справедливостта на упрека и се извини.

— Съжалявам. Лош навик, който ще се опитам да поправам. Та какво искаше да ми кажеш за Бригс?

— Тя е гадна изнудвачка!

— Какво? Ти ме смайваш. Кой... или по-точно кого е изнудвала?

— Това клето ангелче Бил. Казала му, че трябва да задигне свинята на лорд Емсуърт.

Не беше лесно човек да стресне лорд Икнъм. Но тези думи съумяха да го сторят. Правилото, по което живееше живота си, беше, че един разумен мъж, особено когато се намира в замъка Бландингс, трябва винаги да е подготвен за всичко, но положително не беше подготвен за чутото. Мустачките му бяха тънки, а не пищни и рошави като на херцог Дънстабъл, та затова не подскочиха, както биха сторили херцоговите, ала видимо потрепериха. Той се втренчи в младата си приятелка, както се втренчва човек в млада приятелка, понаправила главата.

— За Бога, какви ги плещиш?

— Казвам ти. Заявила е на Бил, че трябва да открадне свинята на лорд Емсуърт. Не знам кой стои зад нея, но някой я иска, а тя работи за него и е решила да привлече бедничкия ми Бил за свой помощник.

Лорд Икнъм тихичко подсвирна. Няма скука в замъка Бландингс, мислеше си той. В първия миг историята му се стори невероятна, но после осъзна колко е реална. Хората, които наемат хора да крадат свине, знаят, че изпълнителят е печен и спонсорът на мероприятиято, който и да е той, несъмнено щеше да възнагради Лавандула Бригс с торба злато, като по този начин ѝ дадеше възможност да отвори машинописното бюро. Всичко това беше пределно ясно и човек можеше да разбере ентусиазма на Бригс спрямо замисъла, но оставаше

неясният проблем защо се беше спряла на преподобния Кътбърт Бейли за свой съучастник. Защо, по дяволите, мислеше лорд Икнъм. Та те едва се познават.

— Но защо точно Бил?

— Защо точно Бил?

— Точно така. Защо той е народният избраник?

— Защото го държи в ръцете си. Да ти разкажа ли всичко?

— Това много ще ми помогне.

След уводното изявление, че ако момичета като Лавандула Бригс биваха одирани живи и потапяни във врящо масло, този свят би бил по-добро и ведро място за живеене, Майра се зае с историята.

— Преди малко Бил излязъл да се поразходи и тя се приближила към него. Той казал: „О, здравейте, каква хубава сутрин.“

— А тя отвърнала: „Точно така.“

— Не, отвърнала: „Господин Бейли, бих искала да разменя няколко думи с вас.“

— Господин Бейли! Значи знае кой е?

— Знаела е от мига на пристигането му.

— Оказва се, че в Лондон често се е мотаела из Източен Ботълтън да прави добро на бедните и тъй нататък, тъй че, естествено, го е забелязала там и като пристигнал в замъка, веднага го разпознала. Лицето на Бил е тъй запомнящо се.

Лорд Икнъм се съгласи, че наистина се запечатва в душевната ретина. Изглеждаше мрачен. Очаквайки в началото да бъде приканен да се занимае с някакъв дребен момичешки каприз, вероятно някаква измишльотина, сега той разбра, че е изправен пред сериозна криза. Ясно беше, че ако се опънат на Лавандула Бригс, тя веднага ще изпее всичко на лейди Констанс с катастрофални последици. Дори адът не познава гняв като гнева на засегнатата жена, е казал всезнаещият Шекспир, а малко са жените, по-засегнати от онези, които откриват, че са приели в лоното си курат, при мисълта, за когото са се потрисали седмици наред. Несъмнено лейди Констанс щеше да се докачи. Щеше да се озлоби и дори разяри, а посещението на Бил в замъка Бландингс щеше скоростивно да се прекрати. Нещастният млад пастир на душите след няколко секунди щеше да бъде изхвърлен от рая за ухото подобно на Луцифер, сина на утрото.

— И после?

— Казала му, че трябва да открадне свинята.

— А той?

— Пратил я по дяволите.

— Странен съвет от страна на курат.

— Е, предавам ти го с мои думи.

— Ясно.

— Всъщност казал, че лорд Емсуърт му е домакин, че го е приел много любезно и че ще е проклет, ако накара посивялата му глава да скърби до гроб, като отмъкне свинята му, да не говорим какво би казал епископът, ако научи за случката.

Лорд Икнъм кимна.

— Куратите трябва да си отворят очите на четири. Една погрешна стъпчица, като например кражбата на свиня, и всяка възможност да станат Князе на Църквата отива на кино. А тя?

— Казала му добре да си помисли, куч...

Лорд Икнъм вдигна ръка.

— Знам думата, която трепти на устните ти, дете, но се въздръж. Нека поддържаме разговора на подобаващото ни равнище. Е, съгласен съм с теб, че тази криза зове за размисъл. Чудя се дали Бил няма да постъпи най-мъдро, ако си свие шатрата и се изниже по терлици.

— Искаш да кажеш да напусне замъка? Да ме зареже?

— Това ми се струва най-умният ход.

— Няма да му разреши да се измъкне!

— Няма ли да е по-добре, отколкото да измъкне свинята?

— Ще умра без него. Не можеш ли да измислиш нещо по-добро?

— Трябва да печелим време.

— Но как? Куч...

— Моля те!

— Оная е заявила, че очаква отговора му утре.

— Толкова скоро? Е, Бил трябва да се съгласи и да поиска два дни да се настрои психически за задачата.

— И какъв е смисълът?

— Печелим време.

— Само два дни.

— Но два дни, през които ще натисна до крайност педала на могъщия си ум, а малко проблеми издържат дълго на подобно изпитание. Не могат да го понесат.

— А ако двата дни изтекат и не си измислил нищо?

— Тогава — призна лорд Икнъм — положението ще стане напечено.

ШЕСТА ГЛАВА

1.

Измежду знаменитите умозаклучения, прекалено многобройни, за да бъдат упоменати всички тук, поетът Драйдън (1631–1700) веднъж отбелязал, че от дреболиите се раждат делата най-велики, и всички мислеци хора са съгласни, че това негово изявление е уцелило десетката.

Ако в спалнята не беше влетяла муха и не беше започнала да бръмчи около носа на лорд Емсуърт, той едва ли щеше да се събуди в пет без двайсет на следващата сутрин, защото по правило беше сънливец, който не пропускаше да се наслади на осемте си часа. А ако не беше се събудил и разсънил достатъчно, за да не се унесе отново, нямаше да лежи в кревата и да мисли за църковните момчета. А ако не беше се замислил за църковните момчета, нямаше да се сети за съвета на лорд Икнъм от предния ден. Колкото и ненадеждна да бе по принцип паметта му, в момента тя беше бистра като сълза.

Да се шмугне при езерото в малките часове на утрото и да пререже въжетата на палатката на момчетата, беше казал лорд Икнъм, и колкото повече графът обмисляше това предложение, толкова повече се убеждаваше, че така трябва да постъпи един истински мъж. Хора като Икнъм, каза си той, са предпазливи и консервативни светски мъже и не вземат прибързани решения. Те обмислят внимателно нещата, преди да стигнат до заключение, и кажат ли ти какво да правиш, знаеш, че изпълнявайки указанията им, постъпваш по възможно най-целесъобразния начин.

Никой утринен час не би могъл да бъде по-малък от текущия, а той знаеше, че в библиотеката си има нож за книги от типа, с който баронетите биват намушквани в гърба в романите на Агата Кристи, пък и след като само преди два дни си беше порязал пръста, не се съмняваше в пригодността му за набелязаната мисия. Накратко, условията едва ли биха били по-благоприятни.

Единственото, което го задържаше, бе мисълта за сестра му Констанс. Никой не знаеше по-добре от него колко високи бяха критериите ѝ относно поведението на един брат, та ако безмилостната

дневна светлина озареше замисляното от него престъпление, тя несъмнено щеше да надмине себе си. Твърдо можеше да се разчита, пресметна той, на десетки хиляди слова на упрек и невъздържани нападки, които щяха да му бъдат поднасяни ежедневно в течение на години. Всъщност, обобщи той за себе си, защото предпочиташе простиците изрази, щеше да ги слуша до безкрай.

Ако Кони разбере... — помисли той и се разтрепери.

И тогава чу в ушите си глас:

— Но тя няма да разбере — пошепна гласът и силите му укрепнаха. Изпълнен с духа на кръстоносците, оживявал прадедите му, представили се достойно в битките за Акр^[1] и Йопа^[2], той стана от леглото и се облече, стига навличането на вехт пуловер и безформени панталони с дупки на коленете да може да се нарече обличане. Когато стигна до библиотеката, настроението му определено беше като на древните предци, метнали на рамо бойните секири и отплавали да се бият с неверниците.

Когато напусна библиотеката, прегърнал ножа, както крал Артур е прегръщал меча Ескалибур, рязка празнота във вътрешностите му напомни, че не е изпил сутрешния си чай. Колкото и да беше разсеян, лордът осъзна, че лекът за този пропуск можеше да се открие в кухнята. Кухнята не беше сред онези части от замъка, които често посещаваше напоследък, но като момче непрекъснато бе влизал и излизал от нея — влизаше крадливо, когато му се приискаше кейк, и излизаше скорострелно, когато готвачката го хващаше, докато се черпеше, затова лесно намери пътя дотам. Преизпълнен от съмнения по повод щастливия край на начинанието, защото знаеше, че способностите му имат граници и беше абсолютно сигурен, че няма да може да възвари чайника, той бутна познатата врата и влезе, при което с пренеприятна изненада съзря внука си Джордж да нагъва на масата яйца с бекон.

— О, дядо, здрасти — рече глухо Джордж, защото устата му беше претъпкана.

— Джордж! — също така глухо, макар и по други причини, му отвърна лорд Емсуърт. — Много си подранил.

Джордж обясни, че обичал ранното ставане. Така можело да се закуси два пъти. Беше на възрастта, когато младият стомах приветства безразборно всичко влизащо в него.

— А ти защо си подранил, дядо?
— Аз... тъъ... Не можах да спя.
— Да ти опържа ли яйце?
— Не, благодаря. Смятах да се поразходя. Въздухът е толкова чист и приятен. Тъъ, довиждане, Джордж.
— Довиждане, дядо.
— Да се поразходя — повтори лорд Емсуърт, за да подчертае основната мисъл, и се оттегли с доста смесени чувства.

[1] Акр, или Ако — пристанище на Израел, завладяно от кръстоносците през 1104 г., превзето от султан Саладин през 1187 г. и отново завзето от Ричард I Лъвското сърце през 1191 г. — Б.пр. ↑

[2] Древно име на Яфа — пристанище на Израел. — Б.пр. ↑

2.

Потресаващата история за прерязаните въжета на палатката гръмна непосредствено преди закуска, когато едно църковно момче с недоспал вид отиде до задната врата на замъка и попита за Бийч. Пред него то разкри състоянието на нещата и Бийч изпрати свой васал да намери нови въжета, които да заменят вандалски пострадалите. След това докладва на лейди Констанс, която сподели с херцога, който го подшушна на племенника си Арчи Гилпин, който докладва на лорд Икнъм, който възкликна: „Виж ти! Ама че работа!“

— Мислиш ли, че е дело на международна банда? — попита той, а Арчи отвърна:

— Е, във всеки случай е нечие дело — дело на човек, недолюбващ църковните момчета.

Лорд Икнъм допусна, че нищо чудно.

Обикновено в този час той беше на път към хамака, но сега нямаше съмнение, че хамакът трябва да се поотложи. Първата му работа беше да открие лорд Емсуърт и да му поднесе поздравленията си. Чувстваше се въодушевен на път за библиотеката, където знаеше, че лордът се е оттеглил да чете „Грижа за прасето“ от Уифъл или друга книга, посветена на свинете — негов неизменен навик след закуска. Този любезен мъж бе удовлетворен, че съветът му е бил изпълнен с такива бляскави резултати.

Когато влезе обаче, лорд Емсуърт трудно можеше да се нарече четящ. Седеше, втренчен пред себе си, а книгата лежеше неупотребена в скута му. Има моменти, когато дори Уифъл не може да задържи вниманието, и това беше един от тях. Може би ще е преувеличено да кажем, че лорд Емсуърт бе в лапите на разкаянието, но несъмнено се чудеше и колебаеше дали тази негова постъпка в общи линии е била благоразумна. Чувствата му наподобяваха тези на чикагски бизнесмен от старата школа, ликвидирал конкурент с лимонка, и макар и убеден, че работата е добре свършена, не може да не се пита какво би казало ФБР, ако научи.

— О... въ... здравей, Икнъм — рече той. — Хубава сутрин.

— За теб, драги ми Емсуърт, сутринта е историческа. Току-що чух новината.

— Ъ?

— Замъкът се тресе от разкази за твоя подвиг.

— Ъ?

— Хайде сега — с упрек произнесе лорд Икнъм, — няма защо да се преструваш пред мен. Изпълнил си съвета ми, нали така, и си стоварил меч на справедливата мъст върху хлапаците под палатката. И предполагам, че се чувстваш по-добър, по-пречистен човек.

Лорд Емсуърт изглеждаше значително по-гузен, отколкото обикновено изглеждат по-добрите и по-пречистени хора. Надничаше през пенснето си към стената, сякаш подозираше, че има уши.

— Икнъм, не може ли да не крещиш така!

— Ще шепна.

— Да, добре — с облекчение възкликна лорд Емсуърт.

Лорд Икнъм седна и снижи глас.

— Разправи ми всичко поред.

— Ами...

— Разбирам. Ти си човек на действието и думите не ти идват лесно. Като Бил Бейли.

— Бил Бейли?

— Един мой познат.

— Навремето имаше песен — „Няма ли да се върнеш у дома, Бил Бейли?“. Пял съм я като дете.

— Не я пей сега. Искам да науча всичко за среднощните ти похождения.

— Беше сутринта.

— А, да, точно това време ти препоръчах и аз, ако не се лъжа. Когато зората порозови източния небосклон и ранобудните птички чуруликат над първия си червей. Усетих, че подобна романтична обстановка ще допринесе за добрата ти форма. Не се съмнявам, че страхотно си се забавлявал.

— Икнъм, треперех от ужас.

— Глупости. Познавам те добре и знам, че не си способен на това.

— Съм. Непрекъснато си мислех какво ще каже сестра ми Констанс, като научи.

— Но тя няма да научи.

— Мислиш ли?

— Откъде да научи?

— Тя винаги научава.

— Не и този път. Ще си остане една от големите тайни на историята като Желязната маска.

— Виждал ли си днес Констанс?

— Само за миг.

— Беше ли... ъъ... ядосана?

— Може да се каже, че бълваше огън и жупел.

— И аз се опасявах от това.

— Но ти няма защо да се тревожиш. Името ти изобщо не е споменавано. Подозренията незабавно се стовариха върху момчето, което чисти ножовете и обувките. Познаваш ли го?

— Не, не сме се запознавали.

— Мило хлапе, струва ми се. Казва се Пърси и очевидно отношенията му с църковните момчета са били доста обтегнати. Обясниха ми, че бил доста чувствителен спрямо класовите различия и бидейки на заплата в замъка, гледал отвисоко на църковните момчета. Това довело до негодувание, замеряне с камъни, подвикване на обидни епитети и всичко, което се полага, та затова, когато властите се заеха да анализират случилото се, той автоматично стана логичният заподозрян. Ала отведен в стаята за мъчения, под светлината на насочена в очите му лампа, той непрекъснато отричал и накрая трябвало да го освободят поради липса на доказателства. Това е вечната мъка на прокуратурата. Липсата на доказателства.

— Радвам се.

— Така и трябва.

— Не все си мисля за Констанс.

— Да не се боиш от нея?

— Да, боя се. Нямах идея как подхожда тя към нещата. Мели, мели и пак мели. Спомням си, че една вечер бяхме поканили много гости на вечеря и аз слязох с месингов кламер на ризата, защото бях глътнал копчето, а тя месеци наред не спря да ме ръфа.

— Разбирам. Е, сигурен съм, че няма от какво да се опасяваш. Защо би заподозряла теб?

— Знае, че имам възражения срещу момчетата. Те ми катурнаха цилиндъра на училищния празник и дразнеха Императрицата с вързан картоф. Може да свърже нещата.

— Няма начин — сърдечно заяви лорд Икнъм. — Сигурен съм, че си чист. Но ако наистина предприеме нещо, последвай примера на неустрашимия Пърси и се придържай към Твърдото отрицание. Тази политика е непобедима. Повтаряй си, че голите подозрения няма да я доведат доникъде, че трябва да има неоспоримо доказателство и че тя прекрасно знае, че няма нещо, което да мине пред главния прокурор. Ако те приклеци и започне да настоява за самопризнания, само я гледай в очите и повтаряй: „Тъй ли?“ и „Хайде де“, убеден, че не може да ти пришие нищо. А опита ли да пусне в употреба гумения маркуч, викай адвоката си. А сега трябва да тръгвам, много закъснях за хамака.

Останал сам, лорд Емсуърт, макар и със значително повдигнат дух от тези насърчителни слова, все още не можеше да се съсредоточи върху „Грижа за прасето“ от Уифъл. Седеше, втренчен пред себе си и тъй дълбоко потънал в размишления, че почукването на вратата го накара да подскочи от стола, раздрусан от пенсне до чехли.

— Влез — пропя той треперливо, макар здравият разум да му подсказваше, че няма начин да е сестра му Констанс, дошла да изтръгва самопризнания, защото Кони никога не чукаше.

Влезе Лавандула Бригс. В поведението ѝ, макар че той беше твърде объркан, за да го забележи, имаше непривична напереност, дължаща се на факта, че предната вечер след вечеря херцогът ѝ беше връчил чек за петстотин лири и тя сега заминаваше за Лондон да празнува. Малко неща придават такава гъвкавост на моминската походка както увереността, че в чантичката, размахвана в дясната ръка, се гуши чек за подобна главозамайна сума, носещ нейното име. Лавандула Бригс не изглеждаше чак като величава планина, но беше на косъм от нея. На път за библиотеката си тананикаше парче от авангарден композитор и нахвърляше общите планове за машинописното бюро, за което вече бе натрупала първоначалния капитал.

Знаеше, че перспективите ѝ са блестящи. Без да се замисли, се сещаше поне за дузина поети и още толкова откачени есеисти от собствената си среда, които все пишеха по нещо и то все трябваше да се напечата. През първия месец щеше да посвали цената и всички

Обрита, Лайънели, Люшъновци и Юстасовци щяха да дотичат с провесени езици, а след тях, защото новините за добрата работа се разпространяват бързо, и широката публика. Знаеше, че всеки пълноценен мъж в Англия, камо ли пълноценните жени, пишеше роман и желаше да го види в един оригинал и две копия под индиго.

Поради това се обърна към лорд Емсуърт с нещо, наподобяващо игривост.

— О, лорд Емсуърт, съжалявам, че ви безпокоя, но лейди Констанс ми даде отпуск да замина за Лондон, където да прекарам вечерта. Та се питах дали нямате някаква поръчка, докато съм там.

Лорд Емсуърт ѝ поблагодари и каза, че не, не можел да се сети за нищо, и тя си тръгна, като го остави на мислите му. Той все още се чувстваше като недожелирано желе и за стотен път се питаше дали съветът на приятеля му Икнъм за твърдото отрицание е достатъчно добър за осигуряване на щастлив край, когато ново почукване на вратата пак го изхвърли на една педя от стола.

Този път беше Бил Бейли.

— Лорд Емсуърт, мога ли да поговоря с вас? — попита Бил.

3.

След разговора с Лавандула Бригс и даденото ѝ разрешение да прекара нощта в Лондон, лейди Констанс се оттегли в будоара си да прегледа писмата, пристигнали за нея със сутрешната поща. Едно от тях беше от приятеля ѝ Джеймс Скунмейкър от Ню Йорк и тя го четеше с удоволствието, което винаги ѝ доставяха писмата му, когато от другата страна на вратата се дочу ураган и лорд Емсуърт нахлу през прага. Тъкмо щеше да изрече изпълненото с упрек: „О, Кларънс!“ — обичайната формула, с която го поставяше на мястото му, когато зърна лицето му и думите се смръзнаха на устните ѝ.

Цветът на въпросното лице беше в красива морава гама, а очите му, обикновено тъй кротки, искряха зад пенснето с невиждана досега светлина. Един поглед ѝ стигна да разбере, че брат ѝ е в един от редките си пристъпи на гняв. Те се случваха не по-често от два пъти годишно и тогава дори тя, макар и силна жена, почти се разтреперваше, защото той спираше да бъде човешката изтривалка, която можеше да бъде усмирена с едно „О, Кларънс!“, и се превръщаше в торнадо от сорта на ония, които от време на време опустошават щата Канзас и карат обитателите му покорно да хукват към подземните скривалища. Когато потиснатите въстанат и тръгнат да се саморазправят с потисниците, яростта им не е за пренебрегване. Това се е забелязало по време на Френската революция.

— Къде е оная проклета Бригс? — властно изрева той, като изричаше думите, сякаш беше феодал, а не малодушен страхливец, свикнал да се свива на кълбо и при най-беглия поглед на секретарката си. — Виждала ли си някъде тази гнусна твар, Констанс? Търся я под дърво и камък.

В нормалните случаи лейди Констанс набързо би го разкритикувала за този невъздържан език, но сега знаеше, че гласът на властта трябва да си затрае, докато не отшуми бурята.

— Разреших ѝ да прекара нощта в Лондон — почти кротко отвърна тя.

— Да, вярно — рече лорд Емсуърт. Беше забравил този факт, както забравяше всичко. — Да, вярно, тя ми каза. Заминавам за Лондон, заяви тя, сега се сещам.

— За какво ти е госпожица Бригс?

Лорд Емсуърт, който показваше признаци на уталожване, тутакси се върна към точката на кипенето. Пенснето му изхвъркна от носа и затанцува на верижката, какъвто му беше обичаят при проява на вълнение от страна на стопанина.

— Искам да я уволня!

— Какво!

— Не искам да остава под този покрив дори един ден. Току-що уволних и Ненагледния.

Ще се изразим твърде грубо, ако заявим, че лейди Констанс проблея, но звукът, изтръгнал се от гърлото ѝ, силно напомняше за нервна овца, стресната по време на обяда. Не беше измежду горещите почитателки на Джордж Сирил Ненагледния, но знаеше колко високо брат ѝ цени услугите му, та ѝ се стори невероятно да се е разделил с него доброволно. По-скоро можеше да си представи как тя самата уволнява Бийч, този безподобен иконом. Посви се в стола си. Остана с впечатлението, че този човек с безумни очи е обхванат от амок, и през ума ѝ се стрелнаха пророческите думи, които херцогът беше произнесъл предишния следобед. „Определено се е хахнал“, беше казал той или нещо подобно. „Достигнал е етапа на нечленоразделното ломотене и всеки момент може да стане опасен.“ Мисълта, че този момент е настъпил, не беше никак приятна.

— Ама, Кларънс! — възкликна тя и лорд Емсуърт, който беше уловил пенснето си, застрашително го размаха към нея като гладиатор на римска арена, подготвящ се да метне мрежата.

— Няма смисъл да ми викаш „Ама, Кларънс!“ — отсече той и върна пенснето на мястото му, след което страховито я изгледа през него. — Заявих му, че ако за десет минути не се измете от имението, ще го гръмна с пушката.

— Ама, Кларънс!

— Спри с това „Ама, Кларънс!“.

— Да, да, прощавай. Само недоумявах защо.

Лорд Емсуърт обмисли въпроса. Стори му се справедлив.

— Питаш защо го уволних? Ще ти кажа защо. Защото е змия в пазвата. Дватамата с оная Бригс са заговорничили да ми задигнат свинята.

— Какво!

— Глуха ли си? Казах, че са заговорничили да ми откраднат свинята.

— Ама, Кларънс!

— И ако още веднъж чуя това „Ама, Кларънс!“, само още веднъж — сурово произнесе лорд Емсуърт, — ще знам как да постъпя. Предполагам, че с него се опитваш да ми внушиш, че не ми вярваш?

— Как да ти повярвам? Госпожица Бригс постъпи с най-добри препоръки. Завършила е Лондонското училище по икономика.

— С пълно отличие по свинекрадство.

— Ама, Кларънс!

— Констанс, предупредих те!

— Съжалявам. Искан да кажа, че сигурно бъркаш нещо.

— Да, да, бъркам! Научих цялата възмутителна история от устата на приятеля на Икнъм Мериуедър. Разказа ми я с безжалостни подробности. Според него нечия скрита ръка желае Императрицата и е подкупила оная Бригс да я открадне. Бих заподозрял сър Грегъри Парслоу като зловещата фигура зад заговора, само че той е в Южна Франция. Въпреки че май би могъл да подготви нещата с писмо.

Лейди Констанс се хвана за главата.

— Господин Мериуедър?

— Познаваш Мериуедър. Едър мъж с лице на горила.

— Но откъде ще знае господин Мериуедър всичко това?

— Тя му е казала.

— Казала?

— Точно така. Искала е да го запише в корпуса на съучастниците си, за да работи рамо до рамо с Ненагледния. Обърнала се към него вчера и му заявила, че ако не ѝ помогне да открадне Императрицата, ще го разголи. Горкичкият, представям си какъв шок е изживял. Това не е нещо, което човек би искал да чуе от устата на жена.

Лейди Констанс, за миг отпуснала хватката върху слепоочието си, отново я затегна. Имаше неприятното чувство, че в противен случай главата ѝ ще се пръсне.

— Да го разголи? — прошепна дрезгаво тя. — Как така?

— Какво искам да кажа ли? А, разбирам. Какво искам да кажа? Да, точно така. Би трябвало да ти обясня. Оказва се, че името му не е Мериуедър, а нещо друго, което забравих. Това е без значение. Въпросът е, че оная Бригс някак си надушила, че е тук под псевдоним, и, както се казва, упражнила натиск над него.

— Искаш да кажеш, че е натрапник?

Лейди Констанс заговори, преливаща от чувства. През последните няколко години замъкът Бландингс бе бъкал от натрапници, най-видни, измежду които бяха лорд Икнъм и племенникът му Понго, та тя беше стигнала до точката на насищането си по отношение на тях. Не искаше да види натрапник, докато е жива. Една домакиня винаги се дразни и мърмори, когато открива, че всеки втори човек, когото приема, се радва на гостоприемството ѝ под чуждо име, и понякога ѝ се струваше, че замъкът Бландингс въди натрапници, както в другите къщи се въдят мишки. Обстоятелство, което караше духът ѝ да се бунтува.

— Кой е този човек? — запита тя. — Кой е той?

— Е, тук ме хвана натясно — охотно си призна лорд Емсуърт. — Каза ми, ама нали знаеш, че главата ми е като едро сито. Помня само, че е курат.

Лейди Констанс стана от стола и се втренчи в него, сякаш не беше по-големият ѝ брат, а призракът на замъка Бландингс — рицар в броня, носещ главата си под мишница, за когото се шушукаше, че се появява всеки път, преди някой от семейството да умре. От момента, когато откри, че Майра Скунмейкър е развила влечение към преподобния Кътбърт Бейли, всяко споменаване на думата „курат“ я разтърсваше до основи.

— Какво! Какво каза?

— Кога?

— Курат ли каза?

— Кой?

— Приятелят на лорд Икнъм Мериуедър.

— О, а, да, точно така, господин Мериуедър, разбира се. — Гневът на лорд Емсуърт се беше изчерпал и сега той отново беше любезният, бърлив, или както някои предпочитаха да го наричат, несвързано ломотещ човек. — Да, според него той е курат. Затова е отказал да участва в кражбата на свинята. Съвестта му на Божи

служител не го е допуснала. Трябва да призная, че беше крайно мило от негова страна, дето дойде да ме предупреди за мръснишкия заговор на оная Бригс, знаейки, че така ще се разголи пред теб и ти ще го нагрубиш. Но заяви, че има скрупули, които не му разрешават да мълчи. Стори ми се прекрасен младеж и много разбира от свине. Странно, не знаех, че в Бразилия има свине, нито пък курати. А, сетих се. Бейли. Името му е Бейли. Трябва да го запомниш, иначе ще се объркаш. Има две имена, едно невярно и едно вярно. Невярното е Мериуедър, а вярното — Бейли.

Лейди Констанс нададе беззвучен писък. Трябваше да се досети, с горчивина установи тя, че лорд Икнъм не би довел свой приятел в замъка Бландингс, ако нямаше някаква гадна задна мисъл. Това беше ясно като две и две. Но не беше допускала, че дори той би паднал дотам, че да вмъкне нежелания Бейли в дома ѝ. Затова значи, каза си тя, Майра Скунмейкър напоследък тъй внезапно живна. Устните ѝ се свиха. Е, мрачно мислеше тя, скоро замъкът Бландингс ще види гърбовете на лорд Икнъм и приятеля му.

— Да, Бейли — продължи лорд Емсуърт. — Преподобният Кътбърт Бейли. Преди малко казах на лорд Икнъм, че навремето имаше една песен „Няма ли да се върнеш у дома, Бил Бейли?“, която пеех като дете. Но защо е трябвало да го води тук под името Мериуедър и да ми разправя, че е в бразилската орехова промишленост, така и не разбрах. Глупаво, нали? И защо да твърди, че пристига от Бразилия, когато идва от Източен Ботълтън? Не виждам смисъла.

— Кларънс!

— А пък онази песен — не млъкваше лорд Емсуърт. — Такава трогателна мелодия имаше. Думите ми убягват, всъщност май никога не съм я пял, но припевът започваше с „Няма ли да се прибереш у дома, Бил Бейли, няма ли да се прибереш?“. А как беше следващият стих? Нещо за „през целия ден“, като „целия“ трябваше да се удължи. Ето така: „Цееелия“, ако следиш мисълта ми.

— Кларънс!

— Ъ?

— Иди да намериш лорд Икнъм.

— Какъв лорд?

— Икнъм.

— А, Икнъм. Да, разбира се, очарователно. Мисля, че обикновено се излежава в хамака на моравата.

— Е, запитай го дали би бил така добър да се раздели с хамака си, ако това не му причинява неудобство, и да дойде веднага да ме види — нареди лейди Констанс:

И като се тръшна в стола си, тя поседя, дишаща със заучена равномерност през носа. Налегна я ледено спокойствие. Устните ѝ се свиха, очите се втвърдиха и дори лорд Икнъм с цялата си неустрашимост, ако беше влязъл в този момент, би усетил тревожен бодеш при вида ѝ, толкова ясно подсказващ намерението да заповяда на прислугата: „Изхвърлете тези мъже и се погрижете да се приземят връз нещо остро.“

СЕДМА ГЛАВА

1.

Като приключи със закуската, херцог Дънстабъл излезе на терасата, където си беше заплюл удобен шезлонг в сянката на клонесто дърво, с намерението да запали първата за деня пура и да прочете „Таймс“. Но едва успя да изпафка първия облак дим и да спре очи на едрия шрифт, когато покоят му бе нарушен от същия писклив глас, който го бе обезпокоил предишния ден. Той за пореден път замърси слуха му и миг по-късно херцогът установи, че е в компанията на Джордж, внука на лорд Емсуърт, който, както и предния път, пропусна да оповести появата си с ловджийски рог.

Херцогът не плесна момчето, защото това би означавало да стане от шезлонга, но му отправи неприязнен поглед. Нахлуването в свещения следзакусъчен час винаги пробуждаше звяра у него.

— Махай се, момче! — прогърмя той.

— Искате да кажете „Чупката!“, нали? — отвърна Джордж, който обичаше ясните отношения. — Но аз трябва да обсъдя с вас оная работа с палатката.

— Каква работа с палатката?

— Оная, дете е станала снощи.

— А, това ли било?

— Само че не беше снощи, а тази сутрин. Тайнствена работа. Вие стигнахте ли до подобно заключение?

Херцогът раздражено се размърда в шезлонга. Горчиво съжеляваше за криворазбраната любезност, която го бе довела в замъка Бландингс, за да го оживи и украси с присъствието си. Все едно и също. В момент на слабост и сантименталност си казваш, че Емсуърт, Кони и останалите мухльовци пукат от скука и имат нужда да бъдат поободрени от общуването с шлифован светски мъж, тъй че се жертваш и пристигащ, за да започне куцо и сакато да скача в езера, да те бръсне с по пет стотачки за нищо и никаква кражба на свине, да ти вреци в ухото и тъй нататък, и тъй нататък, с две думи — да превърнат мястото в жив ад. Херцогът изръмжа зверски и звуковият ефект, макар и филтриран от мустаците, прозвуча крайно внушително, само дете не

трогна Джордж. Джордж просто реши, че някаква буболечка е влязла в тораксната кухня на приятеля му.

— Какво искаш да кажеш с това стигнал ли съм до подобно заключение? Да не смяташ, че зает човек като мен ще си губи времето да си блъска главата над подобни дреболии? Чупката, момче, и ме остави да си прочета вестника.

Като повечето подрастващи, Джордж притежаваше напоителната настойчивост на стършел. Никой не бе в състояние да го убеди, че обществото му е нежелано от околните. Той се настани удобно до херцога върху каменната облицовка на терасата с релаксирания маниер на човек, решил да поостане. Скалната мида би могла да почерпи поучителен пример от техниката му.

— Тази новина е много по-сензационна от всичко, което ще прочетете във вестника — извряка той. — Имам да ви разправа една странна история.

Напук на себе си, херцогът усети, че е леко заинтригуван.

— Предполагам, че знаеш кой го е направил, а? — саркастично произнесе той.

Джордж сви рамене.

— Като се изключат обективните факти, че злодеят е свободен масон, левичар, дъвче тютюн и е пътувал на изток — заяви той, — не съм формирал заключение.

— Какви ги бръцоловиш, за Бога?

— Казах го, за да прозвучи по-добре. Всъщност дядо го направи.

— Как така „дядо го направи“? Какъв дядо?

— Злодеят.

— Да не искаш да кажеш, че дядо ти...

Херцогът занемя. Мнението му за коефициента на интелигентност на лорд Емсуърт, както знаем, беше далеч под точката на замръзване, но все пак отказваше да допусне, че онзи е превъртял дотам, че да падне до равнището на обсъжданото деяние. След това поразмисли и реши, че може би в думите на момчето има нещо. В края на краищата от истерията по повод една свиня до промъкването призори и срязването на въжетата на палатката имаше само една малка крачка.

— Защо мислиш така? — попита той, определено наострил уши.

Джордж изгаряше от желание да отвърне: „Познавате методите ми. Използвайте ги“^[1], но само щеше да загуби време, а гореше от нетърпение да сподели историята.

— От началото ли да започна, без да пропускам и най-дребната подробност?

— Разбира се, разбира се — каза херцогът и би добавил: „Целият съм слух“, стига да беше запознат с този израз. Щеше му се гласът на момчето да е в малко по-умерен регистър, но като се вземеше под внимание важността на информацията, нямаше нищо против да му квичат в ухото.

Джордж заподрежда мислите си.

— В пет часа сутринта бях в кухнята...

— Че какво търсиш там по това време?

— А, само оглеждах обстановката — предпазливо обясни Джордж. Знаеше, че съществува философска школа, която не одобрява двойните му закуски, и нямаше да спечели нищо, ако изтърсеше сведения, които да бъдат доведени до знанието на лейди Констанс, оглавявала въпросната школа. — Влязох най-случайно.

— И?

— И не бях прекарал там повече от минута-две, когато влезе дядо, закичил се с нож.

— С нож?

— С огромен тежък ятаган.

— Но как така се е закичил?

— Ами всъщност го беше гушнал. Маниерът му беше странен и в очите му святкаше див блясък. Тъй че си рекох: „Хо!“

— Какво си си рекъл?

— Хо!

— Защо пък „Хо!“?

— Вие не бихте ли си казали „Хо!“?

Херцогът се замисли и разбра, че момчето има право.

— Без съмнение, щях да се учудя — призна той.

— Аз също се учудих. Затова си рекох: „Хо!“

— На себе си?

— Разбира се. Не можеш да казваш „Хо!“ на хората право в очите. Затова, когато той излезе, аз го проследих.

— Защо?

— Използвай си тенджерата, шишо — примоли се Джордж. — Знаеш моите методи. Използвай ги — щастливо изрече най-сетне той бленуваната фраза. — Исках да видя какво е намислил.

— Разбира се. Да, напълно разбираемо е. И?

— Запъти се към езерото. Аз се запромъквах подир него, като използвах всеки сантиметър за прикритие, а той се устреми право към палатката и се зае да реже въжетата.

Внезапно подозрение кльцна ума на херцога. Той задуха застрашително мустаците си.

— Млади човече, ако това е някоя от идиотските ти шегички...

— Кълна се, че не е. Казвам ви, че наблюдавах през цялото време. Той не ме забеляза, защото бях добре скрит зад съседен храст, но все пак съм жив свидетел. Чели ли сте „Баскервилското куче“?

За секунда херцогът остана с впечатлението, че малоумието на лорд Емсуърт е наследено от внука му не без посредничеството на неговия баща лорд Бошъм, най-големия син на Деветия граф, известен като един от най-оскъдните умове на Англия. Човек не чете кучета, разсъждаваше той, човек препуска след тях на коня си и крещи „Напред!“ или евентуално „Дръж!“. Но тогава му хрумна, че може пък да става дума за книга или нещо подобно. Запита дали случаят е такъв и получи утвърдителен отговор.

— Сетих се за епизода, когато Холмс и Уотсън се крият в мъглата и очакват злодеят да започне да действа. Беше свършено същото, само дето нямаше мъгла.

— Значи си го видял ясно?

— С невъоръжено око.

— И той срязва въжетата?

— С гол в ръката нож.

Херцогът потъна в мрачно мълчание. Като немалко мислители преди него, и той бе потиснат от извода, че нищо в тоя опак свят не става както трябва. На пътя винаги изниква някакво фатално препятствие, което те тегли назад, когато щастливият край е само на крачка разстояние.

Като човек с либерални възгледи, не възразяваше срещу някое и друго незначително джентълменско изнудване, а тук късметът на Дънстабъллови очевидно го даряваше с възхитителен случай. Единственото, което трябваше да направи, беше да отиде при лорд

Емсуърт, да му заяви, че греховете му са разкрити, и да поиска Императрицата като цена за мълчанието си. Нещастникът нямаше да има друг изход, освен да се подчини на условията му. Работата беше от лесна по-лесна. Вързана в кърпа, дето има една приказка.

Такива бяха мислите му, докато слушаше разказа на момчето, но много скоро го завладя отчаяние. Целият проект пропадеше заради една дребна пречка — доказателството за престъплението зависеше единствено от непотвърдените думи на свидетеля Джордж. Ако Емсуърт се обявеше за невинен по обвинението, което несъмнено щеше да се случи, кой щеше да повярва на показанията на малолетник с рижа коса и лунички, чиято репутация по отношение на правдивостта се валяше в калта? Съдът щеше да се изсмее на показанията му и малкият можеше да се има за щастлив, ако не го пратеха в леглото без вечеря и не го лишаха от джобни пари за няколко месеца.

Погълнат от тези дълбоки размишления, херцогът едва чуваше как пискливият глас продължава да вреци. Сякаш говореше нещо за снимки — тема, към която херцогът хранеше нулев интерес.

— Млъквай, момче, и изчезвай — изръмжа той.

— Но аз мислих, че искате да знаете — обидено реагира Джордж.

— Ако смяташ, че ми се слуша за лигави актьори, дълбоко се заблуждаваш.

— Но това не беше лигав актьор, а дядо.

— Какво, какво?

— Казвах ви, че снимах дядо с фотоапарата.

Херцогът се раздруса като гигантски октопод, прободен от харпун.

— В момента на рязането на въжетата? — хлъцна той.

— Точно така, филмът е горе в стаята ми, канех се да го занеса следобед в Маркет Бландингс да го проявят.

Херцогът отново потрепери, задавен от силни чувства.

— Не бива да правиш подобно нещо. И нито дума на никого.

— Е, разбира се. Казах само на вас, защото реших, че може да ви се стори забавно.

— Никак дори не ми е забавно. Работата е много сериозна. Разбираш ли какво ще стане, когато човекът промие филма и познае на

него дядо ти?

— Брей! Не бях се сетил за това. Смятате, че ще разтръби наоколо? Ще заплетничи наляво и надясно?

— Точно така. И името на дядо ти в графството ще бъде...

— Окаляно?

— Точно така. Всички ще си помислят, че му хлопа дъската.

— Че тя си му хлопа.

— Не толкова, колкото ще изглежда, ако филмът стане обществено достояние. По дяволите, ще го освидетелстват, без да им мигне окоето.

— Кой ще го освидетелства?

— Лекарите, естествено.

— Искате да кажете, че ще го тикнат в психарника?

— Точно така.

— Брей!

Джордж започна да проумява защо събеседникът му беше казал, че всичко е много сериозно. Макар и риж, той беше силно привързан към дядо си и щеше да се почувства отворително, ако го затвореха в тапицирана килия. Бръкна в джоба си и извади пакетче кисели бонбони, които винаги му помагаша да мисли. Смучеше бонбона и мислеше дълбоко. Херцогът поднови разговора.

— Разбра ли какво ти казах?

Джордж кимна.

— Ясно, шефе.

— Не ми викай „шефе“. Донеси филма, аз ще се погрижа за него. Той не е в безопасност в ръцете на едно дете.

— Дадено, шишо.

— И не ми викай „шишо“ — рече херцогът.

[1] Думи на Шерлок Холмс, често отправяни към доктор Уотсън.
— Б.пр. ↑

2.

На лицето на лорд Икнъм грееше доволна усмивка, когато се отпусна в хамака, след като се раздели с лорд Емсуърт. С удовлетворение усещаше, че е уталожил опасенията на лорда и е усмирил душата му. Нищо не може да се сравни с един напоителен разговор, мислеше той и беше дълбоко потънал в приятен унес, когато един глас произнесе името му и той откри пред себе си лорд Емсуърт, клюмнал като посърнала лилия. Ако нямаше нещо, на което да се подпре, владетелят на замъка Бландингс неизменно навяваше асоциации с повехнали цветенца. Очевидно имаше някакво заболяване в основата на гръбнака и познатите му, които държаха да кажат нещо добро за него, го описваха като академично прегърбен. Лорд Икнъм беше свикнал с това безгръбначие и отдавна не очакваше приятелят му да предостави убедително доказателство за притежанието на костна система, но изразът на терзание върху лицето му беше нещо ново, поради което го шокира. Лорд Икнъм рипна от хамака с грациозен скок, преливащ от съчувствие и загриженост.

— Велики Боже, Емсуърт! Какво се е случило?

Известно време изглеждаше, че членоразделната реч е непосилна за Деветия граф и той ще продължи да се изживява като парализиран глухоням. Ала ето че най-сетне проговори.

— Току-що се видях с Дънстабъл — изломоти той.

Недоумението на лорд Икнъм не се разсея. Положението изобщо не ставаше по-ясно. Лично той винаги би предпочел да не се вижда с херцога — предпочитание, споделяно от многобройните познати на последния както в родния Уилтшир, така и навсякъде другаде, но когато му се налагаше, това не го тревожеше излишно, поради което се учуди, че събеседникът му е толкова разтърсен.

— Не смяташ ли, че това е неизбежно, при положение че гостува в дома ти? — зададе той логичния въпрос. — Все пак примири се с факта, че той е тук и човек просто няма как от време на време да не налети на него. Но може би ти е казал нещо, с което те е разстроил?

Изтерзаният израз в очите на лорд Емсуърт стана още по-изтерзан, сякаш въпросът засегна оголен нерв. Известно време графът преглъща мъчително, с което умил Икнъм, тъй като му напомни за любимото му куче, което издаваше подобни звуци след преяждане с кокали.

— Каза, че иска Императрицата.

— Че кой не би я искал?

— И че трябва да му я дам.

— Какво?

— Алтернативата е твърде страшна да бъде описана с думи. Заплаши ме, че ако откажа, ще ме наковлади пред Констанс, че съм срязал въжетата на палатката.

Лорд Икнъм започна да става леко нетърпелив. Вече му беше обяснил с думи, разбираеми и за най-нищожния интелект, каква линия на поведение да поддържа, ако връз него падне подозрение.

— Драги ми приятелю, не си ли спомняш какво те поучавах в библиотеката? Придържай се към твърдото отрицание.

— Но той има доказателство.

— Доказателство?

— Ъ? Да, доказателство. Оказва се, че внук ми Джордж ме е снимал, а филмът е в ръцете на Дънстабъл. Като си помисля само, че аз подарих фотоапарата на Джордж за рождения му ден! Помня как му казах: „Това ще те държи по-далеч от пакостите, Джордж, момчето ми.“ Далеч от пакостите! — горчиво повтори лорд Емсуърт с вида на дядо, съжаляващ, че някога в лекомислен момент е заченал син, който на свой ред е заченал син, способен да държи фотоапарат. Смътно усещаше, че на този свят има излишно много внуци и прекалено много фотоапарати, с които да снимат дядовците си. Накратко, в момента мнението му за внуците беше предубедено и като си каза приказката, безволно се затътри нанякъде, преизпълнен с мисли за Джордж, които по нищо не отстъпваха на мислите му по адрес на херцог Дънстабъл.

Лорд Емсуърт се върна в хамака. Винаги мислеше по-ясно в хоризонтално положение, а знаеше, че ще се нуждае от количествено и качествено много мисъл. Досега стремежът му да пръска радост и светлина и да услужва с усмивка винаги се беше увенчавал с успех, но човек, чиято цел в живота е да оправя бакиите на събратята си, никога не лежи на стари лаври. Той чувства, че трябва да се съсредоточи

върху настоящето, и поради това сега насочи цялата сила на могъщия си интелект към проблема на лорд Емсуърт.

Беше проблем, който несъмнено представляваше голям интерес, и графът си призна, че засега не вижда светлина в тунела. Като се вземеше предвид паническият ужас на лорда от факта, че лейди Констанс може да се заинтересува от неотдавнашните му действия, лорд Емсуърт нямаше друг изход, освен да изпълни условията на херцога. Беше един от случаите, които в живота се срещат по-често, отколкото на филмовия и телевизионен екран — когато злодеят надделява, а добрият човек вълци го яли. Херцог Дънстабъл може и да не приличаше на майска роза, но всичко подсказваше, че в най-скоро време ще разцъфти като такава.

Тъкмо лорд Икнъм мислеше това и дори притвори очи, за да мисли по-добре, когато към хамака се приближи достолепна фигура и застана до него. Лейди Констанс предвидливо се бе досетила, че не съществува дори теоретична възможност брат ѝ Кларънс да не забрави да каже на лорд Икнъм да се яви в будоара ѝ, та затова беше позвънила на Бийч да го изпрати като резервен вестоносец. Икономът почтително се изкашля и лорд Икнъм откряна очи.

— Извинете, че ви безпокоя, милорд...

— Няма защо, Бийч, няма защо — сърдечно откликна лорд Икнъм. Винаги се радваше да си побъбри с този стълб на Бландингс, защото по време на предишния му престой в замъка между двамата бе избуяла здрава дружба, а това второ посещение я беше циментирало. — Тревожи ли те нещо?

— Нейно благородие, милорд.

— Какво е направила?

— Ако не ви представлява неудобство, милорд, би желала да ви види за момент в будоара си.

Това се стори твърде необичайно на лорд Икнъм. За първи път домакинята му си правеше труда да потърси компанията му и не беше сигурен, че този факт му носи радост. Никога не беше се смятал за ясновидец, но сега го боцна осезаемото предчувствие, че неприятностите надигат грозната си глава.

— Да знаеш какво иска?

Икономите рядко демонстрират чувства и нищо в маниера на Бийч не подсказваше, че изпитва съчувствие към човека, комуто

според него предстоеше изпитание, сравнимо само с онова на пророк Данаил, когато влязъл в леговището на лъва.

— Предполагам, милорд, че нейно благородие желае да говори с вас по въпроса за господин Мериуедър. Във връзка с факта, че името му всъщност е преподобният Кътбърт Бейли.

Веднъж по време на каубойските си дни лорд Икнъм неразумно бе застанал зад темпераментно муле, което само това чакаше, за да го срита в стомаха. Сега се почувства по същия начин, макар че само неволното трепване показва, че не е в привичното си безметежно настроение.

— О — замислено изрече той. — Значи знае.

— Да, милорд.

— Че откъде е научила?

— Станах случаен свидетел на разговора на негово благородие с нейно благородие. Тъкмо минавах край вратата, която негово благородие бе пропуснал да затвори.

— И ти спря, огледа се и се послуша?

— Бях спрял да си вържа обувката — с достойнство издума Бийч. — Беше невъзможно да не дочуя думите на негово благородие.

— И какви бяха те?

— Той информира нейно благородие, че госпожица Бригс е разкрила самоличността на господин Мериуедър и се е опитала да го принуди да ѝ асистира в замисъла по открадването на свинята на негово благородие, но че господин Мериуедър е отказал да участва в начинанието, защото хранел скрупули. В хода на забележките си по тази тема негово благородие разкри, че господин Мериуедър не е господин Мериуедър, а господин Бейли.

Лорд Икнъм въздъхна. По принцип одобряваше непреклонния морален кодекс на своя млад приятел, но не можеше да отрече, че тази негова възвишеност се оказваше твърде неудобна и силно накърняваше качествата му на заговорник. Идеалният човек за заговори е плахият с крадлив поглед мъж, който е удушил съвестта си на шестгодишна възраст и не би познал скрупула, дори да му го сервират на синя чинийка със сос маринара.

— Разбирам — рече той. — И как възприе лейди Констанс горещата новина?

— Изглеждаше доста разгневена, милорд.

— Схващам основанията ѝ. И сега иска да си поговори с мен?

— Да, милорд.

— Да опресни информацията си и без съмнение да я разгледа от всеки възможен ъгъл. О, Бийч, какви паяжини сме принудени да сплетем при първия си опит за измама, както е казал поетът.

— Да, милорд, наистина.

— Е, добре — каза лорд Икнъм и стана. — Мога да ѝ отделя пет минути.

3.

Времето, за което Бийч отнесе съобщението на лорд Икнъм и лорд Икнъм стигна от моравата до будоара, беше не повече от десет минути и с всяка една от тях яростта на лейди Констанс достигаше нови неизследвани висини. В момента, в който гостът ѝ влезе в стаята, тя тъкмо си мислеше замечтано какво удоволствие ще е да го дера с тъп нож, а милата усмивка, която той ѝ отправи с влизането си, прониза нервната ѝ система като нажежен куршум буца масло. „О, как възможно е човек да се усмихва и да се усмихва, а да е злодей. Поне така е в Бландингс“^[1], каза си тя.

— Бийч ми каза, че сте пожелали да ме видите, лейди Констанс — започна лорд Икнъм и ѝ отправи нова обичлива усмивка. Поведението му беше на човек, очакващ приятна разговорка за туй-онуй с една възхитителна жена, и лейди Констанс, като се изправи очи в очи с усмивката му, реши, че възделенията ѝ за тъпия нож са граничели с благотворителността. Не с тъп нож, редактира тя бляна си, а с инструмент, подобен на оня, който според поета Гилбърт приличал не толкова на секира, колкото на ръждясала бичкия.

— Седнете, ако обичате — хладно изрече тя.

— О, благодаря — възползва се от поканата лорд Икнъм. Погледът му попадна върху снимка на писалището ѝ. — Ей, това лице ми се струва познато. Джими Скунмейкър?

— Да.

— Скорошна ли е?

— Да.

— Вижда ми се поостарял. Съвсем нормално е, като се вземат предвид отминалите години. Сигурно и с мен е така, само дето не го забелязвам. Страхотен е тоя Джими. Знаете ли, че отгледа съвсем сам младата Майра, след като съпругата му се спомина? С известна помощ от моя страна. Единствено не обичаше да я къпе, тъй че вечер ме викаше и аз ѝ сапунисвах гръбчето. Все едно да масажираш змиорка. Боже мой, колко отдавна ми се струва. Спомням си как веднъж...

— Лорд Икнъм! — Гласът на лейди Констанс, който още в началото беше няколко градуса под нулата, стана съвсем като на Снежната кралица. Вече и секирата, по-скоро наподобяваща ръждясала бичкия, нямаше да я задоволи. — Не съм ви повикала тук, за да слушам спомените ви. Повиках ви да ви кажа незабавно да напуснете замъка. Заедно — добави лейди Констанс през зъби — с приятеля си господин Бейли.

Тя млъкна и усети, че я залива кухо разочарование. Беше очаквала думите ѝ да го потопят в смут и да направят на пух и прах самонадеяността му, но той дори не трепна. Сега разглеждаше друга снимка. Беше на покойния съпруг на лейди Констанс Джоузеф Кийбъл, но тя не му даде възможност да я разпита за него.

— Лорд Икнъм!

Той се обърна към нея, преизпълнен с извинения.

— Съжалявам, май поотплеснах вниманието си. Замислих се за доброто старо време. Значи се каните да напуснете замъка?

— Казах, че вие трябва да напуснете замъка.

Лорд Икнъм остана учуден.

— Не съм правил такива планове. Сигурна ли сте, че става дума за мен?

— И ще вземете със себе си господин Бейли. Как се осмелявате да водите тук този невъзможен младеж?

Лорд Икнъм замислено приглади мустаците си.

— А, Бил Бейли. Разбирам. Да, това сигурно е вулгарна постъпка от гледна точка на доброто общество. Но помислете си. Направих го за добро. Две млади сърца, разлъчени през пролетта... е, може би не точно през пролетта, но това няма значение. Та исках да поправа нещата. Сигурен съм, че Джими би одобрил този акт на добросърдечие.

— Не съм съгласна с вас.

— Той иска зеницата на окото му да е щастлива.

— Аз също. И точно затова няма да ѝ разреша да се омъжи за курат без пукната пара. Излишно е обаче да обсъждаме този въпрос. Има...

— Горчиво ще съжалявате, когато Бил, току-виж, станал епископ.

— ... удобни влакове...

— Защо ли не им помогнах, ще си кажете тогава.

— ... през целия ден. Препоръчвам ви този в два и петнайсет — твърдо настоя лейди Констанс. — Приятен ден, лорд Икнъм. Не ви задържам повече.

Някой по-благ човек би усетил в тези думи намек, може би съдържан, но все пак намек, че присъствието му е нежелано, но лорд Икнъм остана като залепен за стола. Изглеждаше разтревожен.

— Съгласен съм с пристрастията ви към влака в два и петнайсет — заяви той. — Без съмнение е отличен. Но ние с Бил няма да успеем да го хванем.

— Защо, ако смея да попитам?

— Ще се постарая да се изясня. Наблюдавахте ли внимателно Бил Бейли по време на престоя му тук? Той е странен човек. При нормални обстоятелства и на мравката път струва, дори съм го виждал как...

— Не се интересувам от господин...

— Но когато се ядоса, става безскрупулен и не се спира пред нищо. Вероятно си мислите, че щом е курат, ще прикрие онези снимки, както и аз смятам, че трябва да направи. Но дори куратите имат граница на търпението си и се боя, че ако настоявате да напусне замъка с влака в два и петнайсет, колкото и удобен да е той, ще се почувства напъден.

— Лорд Икнъм!

— Казахте ли нещо?

— Какви ги говорите?

— Не ви ли обясних? Съжалявам. Имам лошия навик да избързвам с разказите си. Говорех за снимките, които е направил на Бийч, и обяснявах, че ако го изхвърлите на снега, той толкова ще се огорчи, че ще им даде широка гласност. Да, отмъстителен е и не че подобно нещо у един Божи служител буди възторг, но ви уверявам, че точно това ще се случи.

Лейди Констанс сложи ръка на вече трескавото си чело. Дори когато разговаряше с брат си Кларънс, не бе получавала такъв световъртеж.

— Снимки? На Бийч?

— Как прерязва въжетата на палатката и по този начин причинява тревога и смут сред повече църковни момчета, отколкото човек би могъл да допусне. Но колко глупаво от моя страна, аз не ви

казах, нали? Ето историята накратко. Бил Бейли не можел да заспи тази сутрин, може би поради любовните си изживявания, и тръгнал да се поразходи. Забелязал фотоапарата на младия Джордж във вестибюла, взел го с неясната идея да снима местната фауна и с учудване забелязал долу при езерото как Бийч прерязва въжетата на палатката. Изщракал цял филм и доколкото разбрах, снимките са излезли отлично. Мога ли да запаля? — запита лорд Икнъм и извади табакерата си.

Лейди Констанс не отговори. Изглежда, бе последвала примера на жената на Лот и се бе превърнала в стълб от сол. Би трябвало да се допусне, че прекарала целия си живот в замъка Бландингс — този достолепен, но хиперактивен английски дом, където ежедневно се случваше какво ли не, тя вече е обръгнала на шоките състояния. Човек би помислил, че нищо не би могло да я изненада. Но не беше така. Лейди Констанс беше смаяна.

Бийч! Осемнайсет години безупречно икономстване и сега това! Ако не беше седнала, щеше да се сгърчи. Пред очите ѝ всичко причерня, включително лорд Икнъм. Би могъл да бъде актьор, гримиран за ролята на Отело, палещ мастилена цигара със сепийна запалка.

— Разбира се — продължи негроидът, — човек може да разбере подбудите за недостойните действия на Бийч. Дни наред Емсуърт води свещена война срещу ония църковни момчета и пълни ефира с разкази за страданията, на които го подлагат, та е лесно да се проумее защо Бийч, феодално предан на господаря си, не е могъл да се сдържи повече. Да грабвам ножа и да тръгвам, казал си е той. Вероятно сте забелязали колко се доближава по същество този случай до убийството на покойния Томас Бекет. Сигурно си спомняте как крал Хенри все повтарял: „Няма ли кой да ме отърве от тоз размирнен поп?“, докато най-сетне рицарите му решили, че е редно нещо да се направи. Емсуърт, може би с различни думи, изразяваше същите възгледи по отношение на църковните момчета и Бийч, който приема много отговорно задълженията си на иконом, е решил, че част от тях е да покаже на ония млади мерзавци, че от престъпления полза няма и че възмездието рано или късно достига ония, които на училищни тържества повалят цилиндри с прегорели кифли.

Лорд Икнъм млъкна, за да се изкашля, защото се задави с цигарен дим. Лейди Констанс остана вцепенена. С голям успех би могла да е статуя на самата себе си, изработена от група почитатели.

— Разбирате ли колко крайно неловко е положението? Вероятно никога няма да научим дали Емсуърт официално е упълномощил Бийч да вземе закона в свои ръце, но това не е съществено. Ако тези снимки видят бял свят, Бийч, неспособен да понесе позора на разобличаването, неминуемо ще подаде оставка и ще се оттегли от длъжност, а вие ще изгубите най-добрия иконом в Шропшир. Има и още нещо. Емсуърт неизбежно ще признае, че той е подкоросал икономата и е пряко отговорен за случилото се, поради което лесно можем да си представим как графството, което и без това го гледа накриво, стисва устни, вдига вежди и може би дори го отрязва от следващото Селскостопанско изложение. Наистина, лейди Констанс, ако бях на ваше място, бих преразгледал намерението да натириrete стария Бил Бейли. Ако желаете, аз ще напусна замъка в два и петнайсет, колкото и да не ми се тръгва, защото компанията тук ми допада, но се опасявам, че Бейли трябва да остане. Може би с течение на времето обичливата му натура ще надделее над текущите ви предразсъдъци спрямо него. Оставям ви да премислите нещата — приключи лорд Икнъм и с поредната сладка усмивка напусна стаята.

Известно време лейди Констанс остана неподвижна. Тогава, сякаш внезапно огряна от светлина, тя трепна. Протегна ръка към чекмеджето на писалището, където имаше листове за писма, пликкове, пощенски картички и бланки за телеграми. Взе една от последните, грабна писалката и започна да пише.

Джеймс Скунмейкър

1000 Парк Авеню
Ню Йорк

Спря за момент и се замисли. След това се зае да пише отново:

Ела веднага. Спешно е. Трябва да те видя.

[1] Парафраза на Хамлетови думи, само че финалът на цитата е:
„Поне така е в Дания.“ — Б.пр. ↑

4.

Винаги е неприятно за човек с добра воля да бъде принуден, дори от най-благородни мотиви, да очерни името на невинен човек, поради което първата мисъл на лорд Икнъм, след като го извърши, беше да поправи нещата. Следователно веднага щом се раздели с лейди Констанс, той се запъти към килера на Бийч, където с няколко добре подбрани думи пъкна извинителни пет лири в ръката му. Бийч прибра парите в джоба на панталона си с достолепен благодарствен поклон и в отговор на запитването дали има представа за местонахождението на преподобния Кътбърт Бейли отговори, че преди малко го е видял да влиза в розовата градина в компанията на госпожица Скунмейкър.

Лорд Икнъм реши да се запъти нататък. Познаваше достатъчно добре човешката природа, за да се досети, че когато двама влюбени се съберат в розова градина, те не си гледат часовника, та затова реши, че ако Бил и Майра са били там преди малко, то те ще са там и сега. Предположи, че мрачно обсъждат предстоящото напускане на замъка Бландингс от страна на Бил, та бързаше да ги успокои. Не се съмняваше, че лейди Констанс, като премисли нещата, ще продължи да оказва гостоприемство на младия духовник. Когато я напусна, видът ѝ беше на жена, неவிждаща алтернатива на бялото знаме.

Но едва напусна къщата и установи, че е сгрешил. Твърде далеч от розовата градина, Майра Скунмейкър стоеше на чакълестата пътека пред парадния вход и твърде далеч от разговор насаме с Бил, водеше разговор насаме, доколкото човек можеше да бъде насаме в замъка, с племенника на херцог Дънстабъл Арчи Гилпин. Когато графът се появи, Арчи Гилпин си тръгна, а когато Майра се приближи към него, лорд Икнъм видя, че лицето ѝ е тъжно, а походката — походка на момиче, което не вижда светлина в тунела. Това не го разтревожи. Щеше да ѝ каже нещо, което тутакси да я накара да затанцува и да сипе рози от шапката си.

— Здравсти — рече той.

— Здравсти, чичо Фред.

— Изглеждаш ми доста скапана.

— Защото така се чувствам.

— Няма да е задълго. Къде е Бил?

Момичето сви рамене.

— Някъде наоколо. Оставих го в розовата градина.

Веждите на лорд Икнъм се стрелнаха нагоре.

— Оставила си го в розовата градина? Надявам се, че не сте в любовна разпра.

— Ако искаш, можеш да го наречеш и така — рече Майра и ритна ядосано минаващ наблизко бръмбар, който ѝ хвърли неодобрителен поглед, но продължи стоически по пътя си. — Развалих годежа.

Както може да свидетелства и Понго, не беше лесно да извадиш лорд Икнъм от равновесие. Дори в деня на кучешките надбягвания, когато ръката на Закона се бе стоварила връз рамото му, той запази ледено самообладание. Но сега не можа да прикрие изумлението си. Изглежда момичето, сякаш не вярваше на очите си.

— Развалила си годежа?

— Да.

— Но защо?

— Защото той не ме обича.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ще ти кажа какво ме кара — заговори разгорещено Майра. — Отишъл и казал на лорд Емсуърт кой е, макар много добре да е знаел, че лорд Емсуърт веднага ще изръси всичко на лейди Констанс и тя начаса ще го изрита. И защо го е направил, ще попиташ ти? Защото така има предлог да се махне от мен. Предполагам, че си е намерил друго момиче в Източен Ботълтън.

Лорд Икнъм строго засука мустак. Често в живота си беше чувал хора да дрънкат глупости, но сега изгуби търпение.

— Майра — започна той, — трябва да идеш на психиатър.

— О, нима?

— Парите ще бъдат разумно похарчени. Уверявам те, че дори всички момичета от Източен Ботълтън да дойдат и да затанцуват танца със седемте воала пред него^[1], Бил Бейли няма дори да ги забележи. Казал е на лорд Емсуърт кой е, защото съвестта му не е допуснала друго. Разкриването е било неизбежно, ако е искал разказът за мръсния

заговор на Бригс да прозвучи убедително, и той го е сторил, без да мисли за последствията. Знаел е, че това ще докара съсипия и катастрофа, но е отказал мълчаливо да стои настрана и да допусне добрият човечец да бъде лишен от свинята си. Да беше пърхала около него заради тази желязна непоколебимост, вместо да разваляш годежи. Винаги съм твърдял, че разумният мъж трябва да внимава какво казва на противниковия пол, ако желае да бъде истински кавалер, но сега не мога да се въздържа и ще ти кажа, млада М. Скунмейкър, че си се държала като недопечен тиквеник.

Майра, която се беше втренила в бръмбара, сякаш замисляше ново покушение над него, стреснато вдигна глава.

— Смяташ, че е било това?

— Разбира се.

— И не е се е хванал за сламката, само и само да се махне от мен?

— Разбира се, че не. Казвам ти, че няма да намериш побезупречен рицар от Бил Бейли, дори да го търсиш със свещ посред бял ден. Чист е като роса.

От Майра Скунмейкър се откърти дълбока въздишка. Красноречието му я беше убедило.

— Точно така — рече тя. — Недопечена тиква. Чичо Фред, проявих се като безнадеждна глупачка.

— Нали това ти казвам.

— Не става дума за Бил. Бих могла да оправя това за минутка. Лошото е, че току-що казах на Арчи Гилпин, че ще се омъжа за него.

— Няма нищо лошо в това, че си споделила брачните си намерения с Арчи Гилпин. Тъкмо ще ти изпрати сватбен подарък.

— Не бъди толкова тъп, чичо Фред! Искях да кажа, че току-що се съгласих да се омъжа за Арчи Гилпин!

— Как, за него?

— Да, за него.

— Е, направо ме шашардиса! Защо, за Бога, ще вършиш подобни глупости?

— Ами предполагам, като жест. На съчиненията ми в училището на госпожица Спенс редовно пишеха: „Прекалено импулсивна.“

Говореше отчаяно. През цялото време след краткия си, но съдбовен разговор с Арчи имаше неприятното усещане, че в пристъп

на безумие е пуснала в ход нещо, което вече не може да спре. Чувствата ѝ бяха сходни с онези на нервен човек, качил се на влакче на ужасите в увеселителен парк и разбрал, че иска да слезе, когато е твърде късно и вагончето набира скорост под него.

Та тя дори не харесваше особено Арчи Гилпин. Беше посвоему приемлив, приятен придружител на разходка и добър партньор за игра на тенис, но до момента, когато се случи онова ужасно нещо, беше нещо незабележимо, чужд елемент, който мержелее на хоризонта. А сега беше сгодена за него, обявата щеше да излезе в „Таймс“, лейди Констанс щеше да ѝ казва колко ще е доволен баща ѝ и колко разумно е постъпила, като е разбрала, че другото е било едно невъзможно обвързване, и Майра не виждаше смисъл да живее повече. Беше почти склонна да слезе при езерото и да попита някое от църковните момчета дали не иска да спечели един шилинг, като натиска главата ѝ във водата, докато угасне и последната искрица.

— О, чичо Фред! — изохка тя.

— Хайде, хайде! — рече той.

— О, чичо Фред!

— Хайде, поплачи си. Няма нищо по-терапевтично. — Какво да правя?

— Ще го развалиш, естествено. Какво друго? Кажу му, че ти е било приятно да се запознаеш с него, и му подай шапката.

— Но не мога.

— Глупости. Няма по-лесно нещо от това да повдигнеш темата. Разхождате се на лунна светлина. Той казва колко весело ще е, когато двамата се установите в семейното гнезденце, а ти отвърщаш: „А, забравих да ти кажа. Гнезденце няма да има.“ Той възкликва: „Какво!“ Ти заявяваш: „Чу ме добре“, а той пламва и отпътува за Африка.

— А аз за Ню Йорк.

— Защо?

— Защото там ще ме върнат опозорена, когато научат, че съм развалила годежа си с племенник на херцог.

— Не ми казвай, че Джими е строг баща.

— Това ще го направи строг. Луд е на тема британска аристокрация. Страхотно си пада по нея.

— Не го упреквам. Ние сме солта на земята.

— Ще настоява да се прибера у дома и никога вече няма да видя ангелчето си, защото то няма пари за билет до Ню Йорк.

Лорд Икнъм се замисли. Това усложнение беше непредвидено.

— Разбирам. Да, схващам трудността на положението.

— И аз.

— Това открива нови полета за размисъл. Най-добре остави всичко на мен.

— Не виждам какво можеш да направиш.

— Прибързано е да се предяви такова обвинение на един Икнъм. Както веднъж отбелязах пред мой млад приятел, подобни обстоятелства винаги вадят на повърхността най-доброто у мен. А когато извадиш на повърхността най-доброто у Фредерик Олтамонт Корнуолис Туисълтън, Пети граф Икнъм, дръж се за шапката.

[1] С други думи танца на Саломе. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

1.

Ако тръгнете по Флийт Стрийт и завиете в една от преките по посока на реката, ще се озовете срещу огромна сграда, прилична на кръстоска между областен затвор и бисквитена фабрика. Това е Тилбъри Хаус, подслон на издателство „Мамут“ — този неуморен кошер, където рояци трудещи се ден и нощ ронят пот от чело, за да подсигурят четиво на масите. Защото безбройните ежедневни и ежеседмични издания не са, както често се смята, природни бедствия, а са произведени предумишлено.

Сградата има необхватен брой прозорци, но не обръщайте внимание на онези на първите два етажа, защото зад тях се намират само редактори и техни висшестоящи. Спрете очи на трите прозореца в центъра на третия етаж. Те пропускат слънцето в личния кабинет на лорд Тилбъри и ако почакате достатъчно дълго, съществува вероятност да го зърнете облегат на перваза за глътка чист въздух, което ще увенчае достойно деня ви.

Ала тази сутрин късметът нямаше да ви се усмихне, защото лорд Тилбъри от доста време седеше неподвижно на писалището. Имаше стоици писма, които да продиктува на Милисънт Ригби, неговата секретарка, но Милисънт си стоеше ненадиктувана във външния кабинет. Имаше десетки редактори, с които трябваше да се съвещава, но и те си стояха ненасъвещавани по местата.

Седеше, потънал в дълбок размисъл, и всеки очевидец би се запитал със страхопочитание какво ли занимава този титаничен ум. Би могъл да планира някакво изявление, с което да разтърси финансовата система, или да си блъска главата над най-подходящото заглавие във връзка с последния гаф на правителството, или дори да обмисля промяна в политиката на „Лигавчета и гащеризончета“ — списанието, допринесло толкова много за възпитанието на английското дете, защото той лично следеше всяко свое издание. Истината е обаче, че мислите му бяха съсредоточени върху Императрицата на Бландингс.

В живота на всеки преуспяващ мъж все липсва по нещичко. Лорд Тилбъри притежаваше богатство, власт и утешаващата мисъл, че

докато продължава да обслужва читателите, спрели умственото си развитие на дванайсетгодишна възраст, нищо не го застрашава, тъй като те са преобладаващата част от народонаселението. Но той не притежаваше Императрицата на Бландингс, а от деня, когато за първи път съзря това украшение на своя пол, копнееше да я направи интегрална част от свинефермата си в Бъкингамшир. Свинелюбците винаги реагираха по този начин дори след най-бегъл поглед към нея. Идваха, виждаха, ахваха и си тръгваха нещастни и неудовлетворени, за да прекарат остатъка от живота си, унесени като хора, целунати насън от богини.

Мрачните му мисли бяха нарушени от извънпяването на телефона. Вдигна раздражено слушалката.

— Ей! — изрева глас в ухото му и той без проблеми идентифицира говорившия. Имаше широк диапазон познати, но херцог Дънстабъл беше единственият, който започваше разговорите си по този несравним начин и с глас на вехтошар, който привлича вниманието на света към съществуването си. — Ти ли си, Смрадльо?

Лорд Тилбъри се намръщи. Твърде малко бяха оцелелите, които го наричаха така. Дори в далечното минало този прякор му се беше струвал крайно отблъскващ, а сега, когато бе известен и уважаван, го нараняваше къде-къде повече. Освен че се намръщи, лорд Тилбъри забележимо се и напуши. Беше нисък дебел човек, който лесно се напушваше, когато е ядосан.

— Лорд Тилбъри на телефона — остро произнесе той, като натърти на първите две думи. — Е?

— Какво? — изрева херцогът. Беше глуховат с дясното ухо.

— Казах „Е“!

— Говори по-силно, Смрадльо. Стига си мънкал!

Лорд Тилбъри извиси глас до почти херцогски фалцет.

— Казах „Е“!

— „Е“ ли каза?

— Да.

— Ама че глупост — изпръхтя херцогът и лорд Тилбъри се намръщи още повече.

— Какво има, Дънстабъл?

— Ъ?

— Какво има?

— Какво искаш да има?

— Ти какво искаш? — изхриптя лорд Тилбъри, а ръката, стиснала слушалката, се приготви да я тресне върху вилката.

— Въпросът не е какво искам аз — избуча херцогът, — а какво искаш ти. Сдобих се със свинята.

— Какво!

— Какво?

Лорд Тилбъри замълча. Беше се вцепенил на стола и приличаше на приказан герой, омагьосан от местния вълшебник. Мълчанието му засегна херцога, който никога не беше се славил с търпение.

— Там ли си, Смрадльо? — прорева той и лорд Тилбъри за секунда се уплаши за тъпанчето си.

— Да, да, да — отвърна и поотдалечи слушалката, за да си разтрие ухото.

— Тогава защо, по дяволите, мълчиш като пукал?

— Развълнувах се.

— Какво?

— Направо не мога да повярвам. Наистина ли успя да убедиш Емсуърт да ти продаде Императрицата на Бландингс?

— Спогодихме се. Предложението ти още ли е в сила?

— Естествено, естествено.

— Две хиляди в брой?

— Разбира се.

— Какво?

— Казах „разбира се“.

— Тогава ще е най-добре да дойдеш да си прибереш животното.

— Ще дойда. Ще...

Лорд Тилбъри замълча. Мислеше за кореспонденцията, която трябваше да продиктува на Милисънт Ригби. Би ли могъл да я зарече? И тогава прозря решението. Можеше да вземе Милисънт Ригби със себе си. Натисна звънеца и секретарката му влезе.

— Госпожице Ригби, къде живеете?

— На Шепърд Маркет, лорд Тилбъри.

— Вземете такси, идете си у дома да опаковате малко багаж за една нощ и се върнете тук. Заминаваме за Шропшир. — После заговори пак в слушалката. — Дънстабъл, там ли си?

От другия край на жицата избухна склад за амуниции.

— Ти там ли си, мътните да те вземат? Какво става? Не чувам и една твоя дума.

— Разговарях със секретарката си.

— Ами не разговаряй. Знаеш ли колко струват тия междуградски разговори?

— Извинявай. Веднага тръгвам с колата. Къде да се срещнем? Не искам да идвам в замъка.

— Настани се в „Гербът на Емсуърт“ в Маркет Бландингс. Ще се срещнем там.

— Ще те чакам.

— Какво?

— Казах, че ще те чакам.

— Какво?

Лорд Тилбъри скръцна със зъби. Усещаше се разгорещен и изтощен. Телефонната техника на херцога неизменно оказваше такова въздействие върху събеседниците му.

2.

Лавандула Бригс взе влака в дванайсет и половина от Падингтън, който я стовари на перона на Маркет Бландингс малко след четири.

Денят беше горещ, а пътуването задушно и доста изтощително, но настроението ѝ преливаше от тихо задоволство. Беше прекарала прекрасно всяка минута от посещението си в столицата. Беше депозирала чека на херцога в банката си. Беше вечеряла с група сериозни приятели в „Смачканата теменужка“ — задушевен ресторант, а след като се нахраниха, всички отидоха в Центъра на групата на пламенната младеж на премиерата на една от ония авангардни пиеси, които разнасят през рампата дъха на варено зеле и в които малкият скитник с бомбето се оказва дядо Господ. Беше уверена, че когато се види с преподобния Кътбърт Бейли, той ще е решил, вместо да рискува демаскирането си, да предостави свинекрадските си услуги. Реши, че поводът налага почерпка с чаша чай, поради което се запъти към „Гербът на Емсуърт“. Маркет Бландингс разполагаше и с други гостилници — човек не може с лекота да пропусне „Гъската и гъсокът“, „Веселите крикетъори“, „Житният сноп“, „Каруцарски отдих“, „Бръмбар и клин“ и „Капка по капка“, ала „Гербът на Емсуърт“ беше единствената, където една дама можеше да получи чаша хубав чай с препечен хляб и масло плюс вкусен кейк. Другите заведения обслужваха предимно клиенти, другаруващи с Джордж Сирил Ненагледния, и се задоволяваха да сервират бира.

Освен това в „Гербът на Емсуърт“ човек можеше да получи поръчката си в голямата градина — една от забележителностите на Маркет Бландингс. Изпъстрена със селски маси, тя се простираше до реката и малко бяха масите, неощастливени от сянката на клонесто дърво или кичест храст. Лавандула Бригс си избра една, скрита зад гъст листак, защото имаше нужда да бъде сама, за да обмисли крайно задоволителното състояние на делата си. На други места в градината мислите ѝ щяха да бъдат прекъсвани от семейни групи начело със зачервени майки, нареждащи на Уилфред да спре да дразни Кейти и на Пърсивал да спре да се плези на Джейн.

Беше изяла кейка и препечения хляб с маслото и вече пиеше третата си чаша чай, когато от другата страна на хрусталака, където имаше селска маса, подобна на нейната, заговори глас. Единственото, което каза, беше: „Две бири“, но звукът му я прикова за стола, а някакво шесто чувство ѝ подсказа, че ако слуша, ще чуе нещо интересно. Защото следобедният покой бе разтърсен от гласа на херцога, а имаше само едно нещо, което би го довело в Маркет Бландингс — желанието да разговаря с тайнствения човек, готов да плати две хиляди лири за безподобната свиня на лорд Емсуърт.

Секунда по-късно заговори втори глас и ако Лавандула Бригс се беше приковала на стола от първия, то вторият направо я вцепени. Произнесените думи бяха нищо и никакви — нещо за жегата през изминалия ден, но бяха достатъчни, за да разпознае в новопроговорилия бившия си работодател лорд Тилбъри от издателство „Мамут“. Твърде много диктовки бе изслушала от тези августейши устни, за да сбърка сега.

Замръзнала в стола си, тя се приготви да слуша, както уместно би се изразил херцогът, с наострени на четири уши.

3.

Разговорът от другата страна на храстите известно време беше безинтересен. Очаквайки сервитьорът всеки момент да се върне с бирите, двама мъже със сериозна тема за обсъждане не хващат веднага бика за рогата, а се ограничават в рамките на светски теми. Лорд Тилбъри повтори, че денят е горещ, а херцогът охотно се съгласи. Херцогът заяви, че в Лондон по всяка вероятност е още по-горещо, и лорд Тилбъри потвърди, че да, много по-горещо е. Херцогът обясни, че жегата не му бърка в здравето толкова, колкото високата влажност, и лорд Тилбъри призна, че влажността мъчи и него. Тогава пристигна бирата и херцогът с грухтене се нахвърли върху нея. Вероятно твърде очебийно бе зарязал джентълменската сдържаност, която човек би искал да види у херцог, пиещ бира, защото лорд Тилбъри отбеляза:

— Май си доста жаден. Пеша ли дойде от замъка?

— Не, на автостоп. Извадих късмет. Денят е страшно горещ.

— Да, много.

— А и влажен.

— Много влажен.

— Влажността най-много ме тормози.

— И аз не я обичам.

След този интелектуален обмен настъпи пауза, нарушена от гръмкия кикот на херцога.

— Ъ? — рече лорд Тилбъри.

— Какво? — отвърна херцогът. — Говори по-силно, Смрадльо.

— Просто се учудих с какво те разсмях — троснато отбеляза лорд Тилбъри. — И бих желал да не ме наричаш Смрадльо. Някой може да те чуе.

— Ами нека.

— За какво, по дяволите, се хилиш? — настойчиво се заинтересува лорд Тилбъри, когато втори кикот последва първия. Открай време недолюбваше херцог Дънстабъл и сега имаше чувството, че принудителното споделяне на компанията му след изнурителното

пътуване от Лондон е твърде висока цена дори за Императрицата на Бландингс.

Херцогът не беше човек, свикнал да споделя личните си работи с първия срещнат Сульо и Пульо, и в друго време и при различни обстоятелства по-скоро би пукнал, отколкото да допусне Смардльо Пайк, или както сега се наричаше лорд Тилбъри, да го подпитва. Не се доверяваше на вестникарите. Кажеш им нещо строго поверително и докато мигнеш, вече е запълнило цяла клюкарска страница с петнайсетсантиметрови заглавия най-отгоре и евентуално твоя снимка, на която приличаш на заподозрян от полицията във връзка с взлома и обира на улица Дувър.

Но сега беше сравнително добре напълнен с бирата на „Гербът на Емсуърт“, а както всеки опитал я знае много добре, в домашно произведеното пиво на Дж. Оувънс, съдържателя на „Гербът на Емсуърт“, има нещо, което действа разтапящо. Какво слага вътре Дж. Оувънс е тайна между него и Създателя му, но то влияе като магия и на най-непоклатимите. С половинка от този еликсир, бълбукащ в него, на херцога му се стори, че ще е забавно да сподели щастието си със симпатизиращо другарче.

— Изпързалих едно кошмарно женище — избумтя той.

— Лейди Констанс? — запита лорд Тилбъри, правейки очевидното според него заключение. Посещението му в замъка Бландингс преди време беше кратко, но предостатъчно, за да опознае добре домакинята си.

— Не, не Кони. Кони си я бива. Смахната е, но иначе е добра душа. Става дума за секретарката на Емсуърт — чудовище с гадното име Бригс. Лавандула Бригс — подчерта херцогът, сякаш това допълнително съгъстваше уликите.

Нещо шавна в паметта на лорд Тилбъри.

— Лавандула Бригс ли? Имах секретарка на име Бригс и май си спомням, че някой я наричаше Лавандула.

— Скапано име.

— И твърде неподходящо за жена с нейната външност, ако става дума за същата. Да не е висока и грозна?

— Много.

— С четвъртити очила?

— Прекалено четвъртити.

— И големи крака?

— Огромни.

— И коса като водорасли?

— Точно така. И все дрънка глупости за пушливи отговори.

— Не съм я чувал, но по описанието ти май е същата. Уволних я.

— Правилно.

— Имаше навика да ме гледа, сякаш съм червей, и често я дочувах да пръхти снизходително. Е, не можех да се примиря с подобно нещо. Беше отлична секретарка по отношение на преките служебни задължения, но й казах да се маха. Значи сега е при Емсуърт? Горкичкият. Но ти каза, че... въз... си я изпързлял. Как?

— Дълга история. Опита се да ме одруса с петстотин лири.

За момент лорд Тилбъри се обърка, но скоро разбра. Беше съобразителен човек.

— Неспазено обещание за женитба, а? Странно, че те е привлякла толкова отблъскваща жена. Само при вида на очилата й... Но както и да е, няма обяснение за тези внезапни увлечения, макар да бих очаквал повече здрав разум от човек на твоята възраст. Няма по-голям глупак от дъртия глупак, както е казал Шекспир, ако не се лъжа. Е, ако е можела да докаже с писма, че си нарушил обещанието, смятам, че си се отървал евтино и си получил ценен урок.

За домашната бира на Дж. Оувънс може да се каже още само едно нещо — че за да запазиш богатата си любов към човечеството, която тя поражда, трябва да продължаваш да я пиеш. Херцогът, само с половинка в стомаха, не можа да си възвърне усещането, че лорд Тилбъри е предано другарче, от което не можеше да има тайни. Преизпълни го животрептуща неприязън към него и не можеше да си представи как една достойна владетелка е могла да направи подобен човек барон. Лавандула Бригс, наведена напред, за да не изпусне нито дума, едва не падна от стола при последвалото гръмовито подсмъркване, което прокълтя над градината. Когато херцог Дънстабъл подсмърчаше, той не знаеше задръжки и се отдаваше изцяло на задачата.

— Не става дума за неспазено обещание за женитба! — Тогава за какво?

— Ако искаш да знаеш, тя ми каза, че знае как да намери двама доброволци, които да задигнат вместо мен свинята на Емсуърт, тъй че

я наех и тя поиска петстотин лири за работата, в брой и предварително, та ѝ дадох чек за тази сума.

— Боже мой!

— Какво „Боже мой“? Не се съгласи на по-малко.

— Ами в такъв случай те е изпързала, както сам се изрази.

— Точно така си мислеше и тя, но да има да взема. Веднага щом се разбрах с Емсуърт, се обадох в банката си и анулирах чека. Телефонирах на ония проклетници и им заявих, че ще ги изкормя с голи ръце, ако изкихат дори едно-едничко пени. Бих искал да видя физиономията ѝ, когато ѝ върнат чека с печат „Върнат на собственика“.

На лорд Тилбъри му се стори, че някъде отблизо, може би зад храстите, до които седеше, долетя внезапен измъчен стон, издаден от агонизираща душа, но не му обърна внимание. Той следваше своя ход на мисли.

— Значи не се е наложило да платиш за свинята.

— Нито пени.

— Тогава трябва да ми я предоставиш по-евтино.

— Така ли мислиш? Е, добре, Смардльо, виж какво ще ти кажа — отвърна херцогът, силно докачен от забележката на събеседника си относно старите глупаци, — цената на свинята се покачи. Вече е три хиляди.

— Какво!

— Точно така. Три хиляди лири.

Над градината на „Гербът на Емсуърт“ се спусна неочаквана тишина. Сякаш всичко и всички наоколо занемяха от смайване. Птичките спряха да чуруликат. Пеперудите замръзнаха във въздуха. Осите, нагазили в ягодовия конфитюр, застинаха, сякаш позираха за снимка. Общата парализа обхвана и лорд Тилбъри. Мина доста време, преди да проговори. А когато го направи, беше с дрезгавия глас на човек, неповярвал на ушите си.

— Сигурно се шегуваш!

— Как не!

— Очакваш да платя три хилядарки за една свиня?

— Ами щом я искаш.

— А нашето джентълменско споразумение?

— Я не ме разсмивай. Приемеш ли условията ми, сланината е твоя. Иначе ще я продам обратно на Емсуърт. Не се съмнявам, че той ще си я върне с удоволствие, макар и на солена цена. Ще те оставя да помислиш, Смрадльо. Моята е лесна — увери го херцогът. — Всичко зависи от теб.

ДЕВЕТА ГЛАВА

1.

Човек, създал бизнес империя от нулата, не може да не е способен на бързи решения и до този момент лорд Тилбъри не беше срещал затруднения от подобно естество. Майсторското му боравене със стотиците проблеми, възникващи ежедневно в концерн като издателство „Мамут“, беше пословично на Флийт Стрийт.

Ала докато седеше и обмисляше дилемата, на чиито рога го бе набучил херцогът с последните си думи, той не успяваше да реши кой път да поеме. Копнежът да привлече Императрицата под знамената си беше много силен, но точно толкова силно беше и вроденото му неудоволствие да се разделя с големи парични суми. Винаги когато подписваше тлъсти чекове, получаваше лек световъртеж.

Продължаваше да претегля и балансира всички „за“ и „против“, когато на огряната от слънцето трева пред него падна сянка и той разбра, че човешко присъствие е прекъснало унеса му. До селската маса беше застанало нещо женско и като премигна веднъж-дваж, той разпозна в силуета бившата си секретарка Лавандула Бригс, която го гледаше сурово през четвъртитите очила.

Лавандула Бригс имаше всички основания да го гледа сурово. Никое момиче не обича да слуша как го описват като високо, грозно, с големи крака и коса като водорасли, особено ако описанието е последвано от откритието, че петстотинте златни лири, с които е разчитало да отвори машинописно бюро, са отнесени безвъзвратно от вихъра. Ако не се канеше да му направи делово предложение, за нищо на света нямаше да падне толкова ниско, че да го заговори. Хиляди пъти би предпочела да го халоса по главата с халбата, с чието посредничество херцогът се бе освежил. Но деловото момиче не може да избира съдружниците си. Приема онези, които му паднат.

— Добър ден, лорд Тилбъри — хладно изрече тя. — Бихте ли ми отделили един момент?

Към всеки друг посетител без предварително определена среща собственикът на издателство „Мамут“ щеше да се отнесе безцеремонно, но лорд Тилбъри не можеше да забрави, че това е

момичето, което за малко да одруса херцог Дънстабъл с петстотин лири, та предвид чувствата, които питаеше към херцога, усети, че изненадата му от срещата се смесва с неохотно уважение. Би било прекалено да се каже, че се зарадва да я види, защото се беше надявал да продължи да се боричка на спокойствие с проблема си, но ако тя желаше да ѝ отдели един момент, безспорно щеше да го получи. Стигна дотам, че дори я покани да седне, което тя стори незабавно. И веднага след това като добра бизнес дама хвана бика за рогата.

— Чух какво ви каза херцог Дънстабъл — започна тя. — По въпроса за свинята на лорд Емсуърт. Искането му за три хиляди лири е нелепо. Не си и помисляйте да приемете условията му.

Лорд Тилбъри усети, че чувствата му към нея се затоплят. Продължаваше да смята, че думите, с които описа косата, краката и цялата ѝ външност, са били добре подбрани, но не всички могат да бъдат мис Америка, та беше готов да затвори очи пред физическите ѝ недостатъци в полза на това женствено съчувствие. Красотата, в края на краищата, е само на повърхността. Главното, което мъжът трябва да търси у другия пол, е сърцето да е на мястото си, както несъмнено беше нейното. „Нелепо“... „Направо невъзможно“... Дори той самият не би намерил по-подходящи думи, за да опише положението.

От друга страна, му се струваше, че тя пропуска нещо.

— Но аз искам тази свиня.

— Ще я имате.

Лорд Тилбъри получи просветление.

— Ами разбира се! Искате да кажете, че вие... тъъ...

— Ще я задигна от ваше име? Точно така. Напълно съм готова с организацията и мога да я задвижа незабавно.

Лорд Тилбъри разпознаваше деловитостта. Ето, разбра той, едно момиче, което мисли бързо и действа светкавично. Обля го светла радост. Мисълта, че ще се сдобие с Императрицата, беше почти толкова сладка, колкото фактът, че ще изпързала херцога, по неговите собствени думи.

— При положение — продължи Лавандула Бригс, — че се съгласите с условията ми. Ще ви поискам петстотин лири.

— При извършване на работата?

— Не, сега. Знам, че винаги носите със себе си чековата си книжка.

Лорд Тилбъри преглътна, но моментният напън за повръщане бързо-бързо премина. Нищо не можеше да го накара да попълни с удоволствие чек за петстотин лири, но има моменти, когато човек трябва да стисне зъби и да се изправи с вдигнато чело срещу превратностите на съдбата.

— Много добре — прегракнало прие той.

— Благодаря — рече Лавандула Бригс малко по-късно. — А сега трябва да се връщам в замъка. Може да потрябвам за нещо на лейди Констанс. Ще извикам по телефона таксито от гарата.

Телефонът, с чиято помощ посетителите на „Гербът на Емсуърт“ се свързваха с таксито на гарата (Дж. Робинсън, собств.), се намираще в бара. Лавандула Бригс тръгна натам и тъкмо да влезе, когато едва не се сблъска с лорд Икнъм, който излизаше.

2.

Лорд Икнъм беше отишъл в бара на „Гербът на Емсуърт“, тъй като горещият ден го бе принудил да поднови познанството си с домашната бира на Дж. Оувънс, от която имаше крайно признателни спомени. Можеше, и дори би било по-благоприлично, да пие чай на терасата в компанията на лейди Констанс, но той беше добър човек и нещо му подсказваше, че след последното им общуване домакинята му би предпочела да ѝ спести всяка форма на мирно съвместно съществуване. Знаеше, че в живота на всяка жена настъпват моменти, когато основната ѝ нужда е пълното отсъствие на всякакви Икнъмовци.

Зарадва се при вида на Лавандула Бригс. Сприятеляваше се лесно и по време на гостуването му в замъка между двамата бе започнало да се оформя нещо като дружба. И макар да не одобряваше последните ѝ дейности, можеше да разбере и съчувства на мотивите, които ги бяха задвижили. Беше широко скроен и по негово мнение всяко момиче, което се нуждае от петстотин лири, за да започне собствен бизнес, беше в правото си временно да позабрави едно-две от правилата на поведение, научени в майчиния скют. Преизпълнен с тези благотворителни мисли и знаещ какво посрещане я очаква в замъка Бландингс, той се зарадва на възможността да я предупреди да не свършва пътуването си там.

— Виж ти — започна той. — Значи се върнахте?

— Да. С влака в дванайсет и половина.

— Интересно какъв е той в сравнение с онзи в два и петнайсет.

— Моля?

— Просто ми хрумна. Напоследък много ми хвалят влака в два и петнайсет. Добре ли прекарахте в Лондон?

— Много приятно, благодаря.

— Надявам се, че не ви възпрях да обърнете едно в бара?

— Не, просто възнамерявах да телефонирам на таксито на гарата да ме откара в замъка.

— Разбирам. Е, на ваше място не бих го правил. Познавате ли стихотворението „Все по-нагоре“?

— Чела съм го като дете — отвърна Лавандула Бригс и леко потрепери при спомена. Не беше почитателка на Лонгфелоу^[1].

— Тогава ще си припомните какво казва старецът на човека със знамето, носещо странно изображение. „Избягвай този път — рече му той. — Там буря тъмна дебне над главата.“ Това ви казва и един старец сега — е, не чак старец, но зрял и добре запазен господин. Избягвайте гаровите таксита. Забравете ги. Оставете ги на мира. Ще ви бъде по-добре без тях.

— Не ви разбирам.

— Госпожице Бригс, има много неща, които не знаете — мрачно отвърна лорд Икнъм, — включително и факта, че имате размазана сажда на носа си.

— Така ли? — засуети се Лавандула Бригс, отвори чантичката си, припряно извади огледалце и използва хартиена кърпичка. — Сега по-добре ли е?

— Прелестно. Нещо, което бих искал да кажа и за вашето положение.

— Не разбирам.

— Ще разберете. Затънали сте до гуша в кашата, госпожице Бригс. Стана голям гаф и заговорът е разкрит. Безжалостната дневна светлина огря свинекрадските ви планове. Бил Бейли изплю всичко.

— Какво!

— Да, изпя всичко пред ФБР. Грешката ви е, че подценихте съвестта му. Куратите имат скрупули. Тези на преподобния Кътбърт Бейли е носят от уста на уста из цял Източен Ботълтън. Предложението ви го е потресло и единствено фактът, че не сте му предложили злато, го е въздържал от това да ви го запрати в лицето. Отишъл е право при лорд Емсуърт и се е разкрил. Затова ви предлагам да не телефонирате лекомислено на гаровите таксита. Дж. Робинсън ще ви заведе до предназначението срещу сравнително скромна сума, в това няма съмнение, но какво ще заварите при пристигането си? Един разбушувал се лорд Емсуърт, от чиито ноздри бълват пламъци. Защото не бива да се заблуждавате, че ще ви очаква на стъпалата на замъка с калиграфски изписан лозунг: „Добре дошла в замъка Бландингс“.

Далеч по-вероятно е да ви отхапе месо от крака. Рядко съм виждал толкова разярен човек.

На Лавандула Бригс ѝ падна ченето. Същото се случи и с чантичката, изплъзнала се от безчувствените пръсти. Тя тупна на земята и от нея се изръсиха пудриера, носна кърпичка, гребен, червило, кибритена кутия, молив за вежди, портфейл с няколко лири, портмоне с шилинги, шишенце с хапчета за храносмилане, книга от Алфред Камю и чекът на лорд Тилбъри. Лекият ветреца, който подухваше, го подхвана и го понесе през улицата, а лорд Икнъм хукна да го гони. Настигна го, погледна го и ѝ го върна с красноречиво вдигнати вежди.

— Тарифата ви за кражба на свине е доста соленичка — отбеляза той. — Кой е този Тилбъри? Има ли нещо общо с Тилбъри Хаус?

У Лавандула Бригс имаше нещо добро. Там, където една по-слаба жена би се прекършила и разридала, тя просто прибра зейналата си челюст и стисна устни.

— Той е лорд Тилбъри, негов собственик — обясни тя и си взе чека. — Бях негова секретарка.

— За Бога, какво правите?

— Късам чека.

Лорд Икнъм я спря ужасен.

— Мило дете, не бива дори да сънувате подобно нещо. Парите ви трябват за бизнеса.

— Но при това положение не мога да взема парите му.

— Как да не можете! Той и без това има прекалено много пари, а това е вредно. Погледнете на прибирането на тези пет стоака като на благотворителен жест в негова полза, предназначен да го направи подобър, по-задълбочен човек. Това може да се окаже повратна точка в живота му. Самият аз бих обръснал Тилбъри с петстотин лири, стига да знаех как. Бих чувствал, че това е мой свещен дълг. Но ако имате скрупули, макар че, като не сте курат, няма защо да ги имате, погледнете на тях като на заем. Бихте могли дори да му плащате лихва. Не голяма, разбира се. Няма защо да го глезите. Бих ви предложил пет лири годишно, придружени от букетче бели виолетки в знак на признателност. Но можете да обмислите всичко това на спокойствие. Според мен най-важният ви проблем в момента е: „Къде да отида?“ Предполагам, че ще решите да се върнете в Лондон, но не ви се иска

ново лашкане в задушен влак. Ще ви кажа какво ще направим — вдъхнови се лорд Икнъм. — Ще наемете кола. Аз ще я платя, а вие ще ми се реванширате, като отворите машинописното си бюро и нещата ви потръгнат. Не забравяйте букетчето бели виолетки.

— Ах, лорд Икнъм! — с обожание възкликна Лавандула Бригс. — Да знаете само колко ми помагате!

— Винаги с радост помагам на хората — вежливо заяви лорд Икнъм, което си беше самата истина.

[1] Хенри Лонгфелоу (1807–1882) — виден американски поет, известен с баладите си „Все по-нагоре“, „Крушението на «Хесперъс»“ и митичните епоси „Песента на Хайауата“ и „Ухажването на Майлс Стандиш“. — Б.пр. ↑

3.

Когато спря да маха любезно след отдалечаващата се кола и пое по трикилометровия път към замъка, лорд Икнъм грееше от тихото задоволство, което наляга човека с чиста съвест, извършил добро дело. Имаше един миг, когато неговият ангел-хранител, който обичаше той да си поставя спирачки, беше показал склонност да разкритикува последните му действия, като му прошепна в ухото, че не е трябвало да поощрява Лавандула Бригс в нещо, което по мнение на ангела-хранител беше чиста проба кражба, но лордът си имаше готов отговор. Лавандула Бригс, отвърна той на упрека, се нуждае от парите и най-важното беше да се погрижи тя да ги получи, та нямаше защо да се шуми около използваните за целта методи.

Още повече, изтъкна той, случаят беше особен. Както беше напомнил и на Бригс, душата на лорд Тилбъри спешно се нуждаеше от периодични нарушения на банковите му баланси и ако беше пропуснал тази възможност да поощри духовното му израстване, това щеше да е криворазбрана доброта. Ангелът му хранител, който даваше ухо на здравия разум, ако му се обяснеше обстойно, се беше извинил и каза, че не се бил сетил за това. Да забравим тая работа, приключи случая ангелът-хранител.

С приближаването на вечерта денят бе поизгубил от потискащата жегата, но лорд Икнъм продължаваше да се движи бавно и лениво, като се спираше тук-там да проучи местната флора и фауна, и тъкмо разменяше дружелюбни погледи с един симпатичен заек, когато осъзна край себе си човешко присъствие, повече в крак с модерния дух на бързане и юркване. Зад гърба му затопуркаха бягащи стъпки и дочу глас да зове името му. Обърна се и видя племенника на херцог Дънстабъл, Арчи Гилпин, който се приближаваше със скорост от много километри в час.

Лорд Икнъм отдавна се познаваше с брата на Арчи — Рики, поетът, който, за да свърже двата края, освен дето пишеше трагични поеми, продаваше и лучена супа на площад Лестър. Но почти нямаше впечатления от Арчи, с когото се беше виждал само по време на

хранене. При все това го поздрави със сърдечна усмивка. Безпокойството в поведението му подсказваше, че насреца е поредното човешко същество, нуждаещо се от съвета му, и както винаги бе очарован да откликне. Услугите му никога не се ограничаваха до тесен кръг приятели.

— Здрасти — рече той. — За селските надбягвания ли тренираш?

Арчи спря запъхтян. Беше подчертано привлекателен младеж. В кметството на улица Милтън Понго го бе описал като хубав, но лорд Икнъм, когато го видя, реши, че това е подценяване. Висок, строен и елегантен, Арчи приличаше на филмова звезда от холивудска класа. Но той, с прискърбие забеляза лорд Икнъм, изглеждаше разстроен, поради което лордът се приготви да направи всичко по силите си, за да разведри живота му.

Арчи действително изглеждаше притеснен. Прокара ръка през косата си, която беше по-дълга от предпочитанията на лорд Икнъм. Според него едно посещение при бръснаря би се отразило благотворно на Гилпин. Но художниците, реши той, по традиция се стесняват от ножиците, а трябваше да се признае на момчето, че поне не носи бакенбарди.

— Вижте — започна Арчи, като спря да пъхти, — можете ли да ми отделите малко време?

— Мога да ти отделя много време, приятелю. Заповядай.

— Не искам да ви преча, ако мислите за нещо.

— Винаги мисля за нещо, но мога да превключвам за броени секунди. Та каква е бедата?

— Ами здраво съм загазил, а брат ми Рики веднъж спомена, че ако някога загазя здраво, вие сте човекът, който ще ме измъкне. Когато се стигне до оправяне на бъркотии, заяви той, човек трябвало да ви види в действие, за да повярва.

Лорд Икнъм преля от задоволство. Кой не обича почитателите да го хвалят.

— Вероятно е имал предвид времето, когато значително му помогнах да намери пари да си купи бара за лучена супа. Колкото и странно да звучи, наложи се племенникът ми Понго да ми обясни какво е бар за лучена супа. Прекарвам живота си в провинцията, а селяните тъй лесно изостават от живота. Понго ми каза, че тия барове

се срещат често около Пикадили и площад Лестър в Лондон и работят денонощно за оцелелите от бирени купони. Рики още ли печели добре по тази линия?

— О, да, доста. Но мога ли да ви разказа за моята бъркотия?

Лорд Икнъм съжалително изцъка с език.

— Да, разбира се. Опасявам се, че ние, старите провинциални бърборковци, проявяваме тенденция към бръщолевене. Започна ли да говоря, прекъсни ме, дори да не си чувал историята. Та тази твоя бъркотия, казваш. Надявам се, че не е твърде страшна?

Арчи Гилпин пак прекара ръка през косата си. Създаваше впечатлението, че ако лешоядите не престанат скоро да ръфат гърдта му, ще започне да я скубе с шепи.

— Дяволски страшна е. Не знам какво да правя. Случвало ли ви се е да сте сгоден едновременно за две момичета?

— Често казано, нямам такъв спомен. Всъщност като се замисля, трябва да призная, че не знам някой да е бил, с изключение на цар Соломон и покойния Бригъм Янг^[1].

— Е, и моя случай е такъв.

— Ти ли? Сгоден си за две момичета? Чакай, дай да помисля.

Настъпи пауза, през която лорд Икнъм доби вида на човек, който смята наум.

— Не — рече най-сетне той. — Не разбирам. Знам, че си сгоден за малката ми приятелка Майра Скунмейкър, но както и да въртя сметките, тя е само една. Сигурен ли си, че не си объркал аритметиката?

Очите на Арчи Гилпин затанцуваха елегантно от небето към земята и от земята към небето, въпреки че подобно поведение по би подходило на брат му поета.

— Вижте — каза той. — Не можем ли да приседнем някъде? Май ще ни трябва доста време.

— Ами да, разбира се. Можем да се настаним на стъпалата на онзи прелез. И не бързай, разполагаме с много време.

Седнал на стъпалата с вид на начинаещ индийски факир, за първи път легнал върху дъската с пирони, Арчи Гилпин още не можеше да облече мислите си в думи. Непрекъснато кашлюкаше и за пореден път разчорли косата си с трескава ръка. Лорд Икнъм го оприличи на нервен оратор след вечеря, който, след като се е изправил,

изведнъж е установил, че напълно е забравил историята за двамата ирландци Пат и Майк, с която се е надявал да развесели публиката.

— Не знам откъде да започна.

— Ами най-добре ще е да започнеш от началото. Често ми се струва, че това е най-добрият подход. После мини през средата, а оттам, малко по малко, току-виж си се добрал до края.

Това се стори разумно на Арчи Гилпин.

— Ами всичко започна от стария Тилбъри. Нали знаете, че работих в един от вестниците му?

— Работил си?

— Миналата седмица ме уволни.

— Лоша работа. И защо?

— Не хареса карикатурата, която му направих.

— Не е трябвало да му я показваш.

— Не я показвах на него. Показах я на Милисънт. Мислих, че ще я разсмея.

— Милисънт?

— Секретарката му. Милисънт Ригби. Момичето, за което бях сгоден.

— За нея ли си бил сгоден?

— Да. Тя развали годежа.

— Ами да, разбира се — включи лорд Икнъм. — Сега си спомням думите на Понго, че е срещнал свой познат, който познавал приятел на госпожица Ригби и тя му каза, на приятеля, не на познатия, че ти била шута. С какво събуди неодобрението й? Казваш, че си й показал карикатурата, но защо се е обидила тя? Доколкото схванах, Тилбъри е бил обектът.

Странно гъргорене даде на лорд Икнъм да разбере, че събеседникът му глухо стене. Като видя ръката на младежа пак да се стрелка към косата, му хрумна, че ако продължава така, и Арчи, подобно на лейди Констанс, ще трябва да иде в Шрусбъри на фризьор.

— Да, знам. Така е. Но понеже бях убеден, че лорд Тилбъри е отишъл да обядва, й я показах в неговия кабинет. Сложих я на писалището му и я заразглеждахме глава до глава.

— А — започна да проумява лорд Икнъм, — а той всъщност не е бил на обяд и се е върнал внезапно?

— Да.

— Видял е творението ти?

— Да.

— Засегнал се е?

— Да.

— И е задраскал името ти от списъка на опитните сътрудници?

— Да. Това беше първият му ход. А по-късно Милисът се нахвърли яростно върху мен какъв глупак съм бил да занеса карикатурата в кабинета на стария кретен, защото всеки, който имал поне капчица мозък, би трябвало да знае, че ще влезе всеки момент, и тъй нататък, и тъй нататък... Знаете какво става, когато едно момиче започва да ти трие сол на главата. От дума на дума, ако схващате, тя развали годежа и заяви, че не иска нито да ме вижда, нито да ме чува както на този, така и на онзи свят. Не ми върна пръстена, защото не съм ѝ подарявал такъв, но като изключим това, направи всичко нещата да приключат завинаги.

Лорд Икнъм замълча. Мислеше за шестте пъти, когато Джейн беше правила същото преди години, и знаеше как се чувства младежът.

— Разбирам — въздъхна той. — Е, кръв капе от сърцето ми за теб, младата човешка развалина, но това само потвърждава вече казаното, че общият сбор на годениците ти не е две, а една. Добре е, че изяснихме този въпрос.

Нов глух стон се изтръгна от Арчи Гилпин. Ръката му се повдигна, но лорд Икнъм я улови навреме.

— На твое място не бих — отсече той. — Хубава е. Не я докосвай.

— Но вие не знаете какво стана току-що. Направо щях да падна. Минавах покрай „Гербът на Емсуърт“ и я видях.

— Госпожица Ригби?

— Да.

— Вероятно мираж?

— Не, в плът и кръв.

— Какво, за Бога, търси в Маркет Бландингс?

— Оказва се, че старият Тилбъри пристигнал тук кой знае защо...

Лорд Икнъм кимна. Знаеше защо.

— ... и я е довел със себе си да му пише писмата. Беше излязла за глътка чист въздух, а аз минавах оттам и се срещнахме очи в очи

точно срещу юбилейното мемориално корито за водопой на Главната улица.

— Драматично.

— Никога в живота си не съм се учудвал толкова.

— Представям си. Беше ли хладна, горда и сдържана?

— Ни най-малко. Хвърли се към мен. Преливаше от разкаяние. Каза, че съжалява, дето е вдигнала пара, много плакала и... ами, тъй да се каже, от дума на дума...

— Несъмнено си я взел в прегръдките си?

— Да, нееднократно и като капак на всичко се сгодихме отново.

— Не си й споменал, че си сгоден за Майра?

— Не, не стигнахме дотам. Темата някак си не изникна по време на разговора.

— Напълно те разбирам. Значи все пак сумата е две. Бил си съвсем прав и ти се извинявам. Виж ти!

— Не виждам защо се хилите.

— Благо усмихване е по-подходящ израз. Мислих си колко абсурдно прости са тези проблеми, когато се съсредоточиш върху тях. Решението е очевидно. Казваш веднага на Майра да не си прави труда да стяга чеиз, и готово.

Само бързото вкопчване в перилото предпази Арчи Гилпин от падане от прелеза. За миг изглеждаше, че пак ще посегне, към косата си, но се задоволи да отваря и затваря уста като красив костур.

— Да й съобщя, че годежът се разваля?

— Точно така. Ще спестиш на момичето излишни разходи.

— Не мога. Признавам, че я помолих да се омъжи за мен, защото ме беше яд на Милисът и си представях, че така ще й докажа, че не е...

— Единствената риба в тигана?

— Нещо такова. И бях извънредно облекчен, когато ми отказа. Усетих, че съм се измъкнал на косъм. Но тя размислила и решила, че одобрява замисъла, и сега не виждам как мога просто да отида при нея и да й кажа, че съм променил решението си. По дяволите, възможно ли е такова нещо? Питам ви!

— Искаш да кажеш, че един Гилпин, веднъж забил ралото, го оставя забито? Много достойно поведение, само че жалко, дето ореш толкова често, и то чужди ниви. Но ако смяташ, че ще разбиеш едно

нежно сърце, не се заблуждавай. Мога отговорно да заявя, че ако я оставят на самотек, ще се омъжи за теб само с вързани ръце и крака.

— Защо тогава прие?

— Поради същата причина, която те е накарала да ѝ предложиш брак. Отношенията между нея и годеника ѝ се обтегнаха, точно както между теб и госпожица Ригби, и тя направила тъй наречения отчаян жест. С една дума, искала да му даде да се разбере.

— Тя има годеник?

— И то какъв! Познаваш го. Моят приятел Мериуедър.

— Велики Боже! — Арчи Гилпин разцъфна като майска роза. — Но това е чудесно. Сваляйте ми камък от сърцето.

— Удоволствието беше мое.

— Започна да ми просветва. Вече знам къде се намирам. Но, вижте, не искам да правя нещо... как беше думата?

— Прибързано?

— Да, трябва да пипаме внимателно. Разбирате ли, по силата на годеча ми с дъщерята на милионер се надявам да измъкна хилядарка от чичо Аларик.

Лорд Икнъм сви устни.

— От негова светлост оцъкления херцог Дънстабъл? Трудна работа. Еднопосочните му джобове са пословични в цяла Англия.

Арчи кимна. Никога не беше се заблуждавал, че всеки, опитал се да получи пари в брой от херцог Дънстабъл, изпада в положението на човек, опитващ се да измъкне кокал от пастта на нервен вълк.

— Знам. Но имам усещането, че ще стане. Когато му обях, че съм се сгодил за Майра, той реагира почти цивилизовано. Смятам, че е узрял за раздрусването и просто трябва да си поискам хилядата лири.

— Защо точно толкова?

— Защото толкова иска Рики, за да ме направи партньор в бизнеса си с лучената супа. Запланувал е да го разшири и му трябва свеж капитал. Каза, че ако вложи хиляда лири, ще получавам една трета от приходите, които са огромни.

— Да, и Понго ми обясни същото. Останах с впечатлението за гъсти тълпи от привърженици на бирените купони, тълпящи се в бара на Рики нощ подир нощ като стадо бизони пред локва.

— Точно така е. В лучената супа май има нещо, което ги привлича като магнит. Самият аз не я понасям, но човек не може да

съди хорските вкусове. Ето как виждам нещата — продължи Арчи с нарастващ ентузиазъм. — Засега си затрайваме — Майра е сгодена за мен, аз съм сгоден за Майра, чичо Аларик пърха около мен и ми заявява, че мога да получа дори половината му кралство. Аз докопвам хилядарката. Майра ме разкарва. Аз се изплъзвам и се женя за Милисънт. Майра се омъжва за Мериуедър и всички са щастливи. Някакви въпроси?

На лицето на лорд Икнъм се изписаха жал и съчувствие. Болеше го да попари градината от мечти на младежа, но нямаше избор.

— Майра не може да те разкара.

Арчи зина. Стори му се, че на милото старче, толкова интелигентно досега, внезапно му се е разхлопала дъската.

— Защо?

— Защото в момента, в който го стори, ще я върнат опозорена в Америка и никога вече няма да види Бил Бейли.

— Кой, за Бога, е Бил Бейли?

— О, не ти ли казах? Това, или по-скоро Кътбърт Бейли, е истинското име на Мериуедър. Пребивава в замъка инкогнито, тъй като лейди Констанс има дълбоко вкоренено предубеждение срещу него. Той е курат без петак, а тя не харесва този вид курати. Затова измъкна Майра от Лондон и я заточи в Бландингс, за да я отдалечи от сферата на влиянието му. Само Майра да развали годежа, и ще се озове в Ню Йорк, преди да е казала Петър плет плете.

Настъпи мълчание. Светлината бе изгаснала едновременно на вечерното небе и на лицето на Арчи. Седеше, мрачно вторачен в някаква точка на средно разстояние, сякаш пейзажът му причиняваше болка на чувствително място.

— Объркана работа — рече той.

— Има нужда от обмисляне — съгласи се лорд Икнъм. — Да, положително се нуждае от обмисляне. От време на време трябва да я превъртаме в главите си.

[1] Бригъм Янг (1801–1877) — американски мормонски религиозен водач. След успешна мисия за покръстване на последователи в Ливърпул през 1846 година се завръща в САЩ и отвежда мормонските преселници при Солт Лейк (Соленото езеро) в

Юга, където основава Солт Лейк Сити и оглавява колонията до смъртта си. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Херцог Дънстабъл не се славеше с много неща, но от всичко най-малко — с търпение. Когато влизаше в делови взаимоотношения със събратята си, обичаше въпросните събратья да запретват ръкави и да свършват цялата работа начаса, а той полагаше подчертани усилия да проследи запретването на ръкавите. Но в случая с лорд Тилбъри и Императрицата беше склонен да поизчака. Напълно разбираше, че човек, изправен пред проблема дали да плати три хиляди лири за свиня, колкото и тлъста да е тя, има нужда от време за размисъл. Едва на третия ден след завръщането на лорда в Лондон той отиде на телефона и когато го свързаха с него, започна разговора с обичайното „Ей!“.

— Смардльо, ти ли си?

Ако херцогът не беше възглух с дясното ухо, щеше да чуе звук, сякаш неопитен шофьор сменя скоростите на едновременска кола. Собственикът на издателство „Мамут“ скърцаше със зъби. Понякога, когато чуем познат глас, сърцето ни трепва като на поета Уърдзуърт, съзрял небесната дъга. Лорд Тилбъри беше далеч от подобно състояние. Неприятно му беше сутрешната му работа да бъде прекъсвана от човек, способен да погази джентълменското споразумение и да поиска допълнителни хиляда лири за свинята. Когато заговори, тонът му беше леден.

— Ти ли си, Дънстабъл?

— Какво?

— Казах ти ли си.

— Аз съм, разбира се, кой друг?

— Какво искаш?

— Какво?

— Казах какво искаш. Много съм зает.

— Какво?

— Казах, че съм много зает.

— Аз също. Стотици неща висят на главата ми. Не мога да говоря цял ден. Става дума за свинята.

— Какво по-точно?

— Готов ли си да посрещнеш условията ми? Ако да, кажи го. Мисли бързо, Смрадльо.

Лорд Тилбъри пое дълбоко дъх. Какво щастие, мислеше той, че Съдбата го сблъска с Лавандула Бригс и му предостави възможността да натрие носа на тоя зловредник, както си го заслужаваше. Нямахше вест от Лавандула Бригс, но предполагаше, че е в замъка Бландингс и работи в негов интерес, като през плет плете заплетени интриги, и от тази силна позиция отговори отрицателно. Това му отне доста време, тъй като в допълнение към „не“-то трябваше да каже на херцога и какво мисли за него и да изреди точка по точка недостатъците, които го отдалечават от идеала ни за мъж. Дали беше прав да заяви на херцога, че е дебел, дърт мошеник, на чиято дума никога вече няма да вярва, дори ако се закълне над камара Библии, е спорен въпрос, но важното е, че след това се почувства значително по-добре, и с усещането, че е спечелил справедлива битка, малко по-късно затвори телефона и звънна на Милисът Ригби да дойде да й диктува.

Нищо, изречено от човешка уста, колкото и обидно да беше, не бе в състояние да нарани херцога. В интерес на истината, след първото „не“ той дори не си направи труда да слуша по-нататък. Разбра, че ще става дума за незначителни неща. Единственото, за което мислеше, отдалечавайки се от телефона, беше, че сега ще продаде Императрицата обратно на лорд Емсуърт, в чието драговошно сътрудничество беше уверен, поради което и тръгна да го издирва, когато силно изпискване зад гърба му подсказа, че Джордж отново е с него.

— Здравсти, шишо — рече Джордж.

— Колко пъти трябва да ти повтарям да не ме наричаш „шишо“?

— Прощавай, все забравям. Тая работа с Майра е страшно интересна, нали?

— Ъ?

— Дето се е сгодила за Арчи Гилпин.

Погълнат от разговора с лорд Тилбъри, херцогът за миг бе забравил, че племенникът му се е сгодил за единствената дъщеря на милионер. Като му го напомниха, той засия, доколкото му беше възможно да сияе, и отвърна, че е много доволен и силно се радва от факта.

— Утре пристига баща ѝ.

— Тъй ли?

— В четири и десет ще се приземи на гарата в Маркет Бландингс, ако времето и вятърът позволят. Дядо, силно издокаран, замина за Лондон да го посрещне. Приличаше на столичен мошеник.

— Не бива да наричаш родния си дядо столичен мошеник — смъмри го херцогът, твърде щастлив от развоя на делата си, за да отпрати по-сурово предупреждение. Млъкна, защото го връхлетя ненадейна мисъл, и Джордж, който тъкмо се канеше да попита чий дядо може да нарича столичен мошеник, беше прекъснат. — Но защо се е издокарал и е отишъл чак в Лондон да го посреща? — заинтересува се той, защото знаеше как силно домакинът му ненавижда столицата и какво е отвращението му към навличането на прилични костюми и опитите на околните да го накарат да добие вид на нормално човешко същество.

— Леля Кони му каза, че или ще го направи, или... Той направо се поболя.

Херцогът издуха мустаците си. Любопитството му към хорските дела бе силно изострено и това, че Кони организираше на оня янки правителствено посрещане, силно го заинтригува. Едва ли се мъчеше да го предразположи с цел крънкане на пари, защото разполагаше със солидни средства, оставени от покойния ѝ съпруг Джоузеф Кийбъл, тъй че вероятно изпитваше към него чувства по-дълбоки и по-топли, отколкото предполага обикновената дружба, дето има една приказка. Никога не беше го подозирал, но сега му хрумна, че когато една жена държи на писалището си снимка на човек с глава като испанска луковица, то чувствата ѝ са трепнали, и то съществено. Сети се и за случая, когато се присъедини към тях на обяда им в „Риц“. Тогава главите им бяха склонени една към друга.

Когато успя да се отърве от Джордж, като отклони поканата му да слязат при езерото и да си побъбрят с църковните момчета, херцогът вече беше убеден, че е на прав път, и тръгна да търси лорд Икнъм, за да го посвети във вижданията си по въпроса. Не обичаше Икнъм, но нямаше с кого друг да сподели.

Откри го в хамака, където последният си блъскаше главата върху многобройните проблеми, възникнали напоследък, и без да губи време включи своята точка в дневния ред.

— Слушай, Икнъм, оня тип, дето пристига утре. Оня де, Слунмейкър.

— Скунмейкър. Джими Скунмейкър.

— Познаваш ли го?

— Той е един от най-старите ми приятели. Радвам се, че ще се видим отново.

— Не само ти.

— Кой друг?

— Кони, ето кой. Ще ти кажа нещо, Икнъм. Вчера бях в стаята на Кони, поогледах се наоколо и на писалището ѝ видях телеграма. „Пристигам веднага“, пишеше в нея, и още много други работи, които забравих. Беше подписана Плунмейкър и очевидно бе отговор на нейна телеграма, с която настойчиво го е поканила да дойде. Питам се, защо е този бяс да го докара в Бландингс?

— Аз също. Добре, че ме подсети.

— Ще ти кажа защо. Личи от километри. Хлътнала е по него. Разгледай уликите. Макар главата му да е като испанска луковица, тя държи на писалището си негова снимка. Изпраща му бързи телеграми с настояване да дойде веднага. И най-важното — кара Емсуърт да си сложи чиста яка и да се тътри чак до Лондон да го посреща. По дяволите, тя не го направи дори за мен. Би ли положила тези усилия, ако не беше хлътнала по... Ей ти, я марш оттук!

Говореше на Бийч, който се беше приближил до хамака и дискретно се изкашля.

— Какво искаш?

— Нейно благородие ми възложи да запитам негово благородие дали няма да е така добър да поговори с нейно благородие в будоара на нейно благородие, ваша светлост — с достойнство изрече Бийч. Не беше човек, който се стряска от разни херцози, колкото и побелели да бяха мустаците им.

— А, значи иска да го види?

— Точно така, ваша светлост.

— Икнъм, най-добре ще е да идеш да видиш за какво става дума. И помни какво ти казах. Наблюдавай я изкъсо — продължи херцогът със съскащ шепот. — Дебни я като ястреб.

Лорд Икнъм прекоси поляната със замислено изражение. Новината го заинтригува. Знаеше как строго е преследван лорд

Емсуърт от сестра си Констанс — разказът на лорда за месинговия кламер го беше впечатлил дълбоко, та се беше надявал присъствието му в замъка да облекчи натиска върху него, но никога не се беше надявал напълно да го отстрани от сцената. Ако лейди Констанс се омъжеше за Джеймс Скунмейкър и отидеше да живее с него в Америка, това щеше да е най-красивият дюшеш за лорд Емсуърт, откак по-малкият му син Фредерик се установи да живее в Лонг Айлънд Сити, щата Ню Йорк, като дъщерна фирма на „Донълдсъновите кучешки бисквити“. Няма по-добър начин да създадеш щастие от спасяването на една кротка душа от сестра, която час по час му повтаря: „О, Кларънс!“, и вижда семейния живот предимно като постановка на „Чичо Томовата колиба“, в която тя е търговецът на роби Саймън Легри, а брат ѝ изпълнява поддържащата роля на чичо Том.

Естествено, за любовен роман трябва двама и Джеймс Скунмейкър трябваше също да бъде изслушан, но лорд Икнъм разглеждаше незабавния отговор на телеграмата на лейди Констанс като откровено обещаващ. Човек с положението на Джими, финансов магнат, затънал до гуша в големи сделки, без миг свободно време от трупането на фъстъци или с каквото там се занимаваше, не зарязва всичко и не се юрва трескаво да прекосява Атлантическия океан, освен ако в края на пътуването не го очаква нещо много привлекателно. Щеше да е умно при пристигането на Джими да го чака на гарата в Маркет Бландингс, да го завлече в „Гербът на Емсуърт“ и да го напълни до козирката с домашната бира на Дж. Оувънс. Усещаше, че размекнат от благата течност, той вероятно щеше да отхвърли съдържаността, да се разбъбри и, както би се изразил Джордж Сирил Ненагледния, да изплюе камъчето пред съчувстващо другарче.

Лейди Констанс седеше на писалището и потрепваше с пръсти по дървото, а лорд Икнъм, както винаги, когато биваше призован на аудиенция, изпита чувството, че времето се е върнало назад и отново е на четири очи с едновременната си учителка от детската градина. Големият въпрос в онези дни беше дали ще го заудря по кокалчетата на пръстите с линията, или не, и сега с известно облекчение забеляза, че единственото оръжие подръка на домакинята му беше малък нож за хартия от слонова кост.

Не изглеждаше приветлива. Все пак беше хубава жена, подходяща да запали искрата в гърдите на Скунмейкър.

— Седнете, лорд Икнъм.

Той се подчини и лейди Констанс помълча известно време. Сякаш търсеше думи. Но не беше жена, която дълго се колебае, когато има да каже нещо, и започна:

— Лорд Икнъм, утре пристига бащата на Майра.

— Да, чух. Тъкмо казвах на Дънстабъл как ще се зарадвам да го видя след толкова години.

Леката бръчица на челото на лейди Констанс сякаш намекваше, че чувствата му не я интересуват.

— Интересно дали Джими е надебелял. Когато го видях за последен път, проявяваше склонност към пълнота. Не броеше калориите.

Нито пък, говореше бръчицата, съм в настроение да обсъждам тонажа на господин Скунмейкър.

— Пристига, защото аз го помолих. Изпратих му спешна телеграма.

— След краткия ни разговор?

— Да — потвърди лейди Констанс и потрепери при спомена за този кратък разговор. — Възнамерявах да прехвърля нещата в ръцете му и да го посъветвам веднага да върне Майра в Америка.

— Разбирам. Писахте ли това в телеграмата?

— Не, не го написах и много държа да не научава нищо за увлечението ѝ. Ще ми бъде трудно да обясня защо съм оставила господин Бейли в замъка.

— Много трудно. Вече си представям как повдига вежди.

— От друга страна, трябва да му дам някакво обяснение защо съм изпратила телеграмата и исках да ви видя, лорд Икнъм, за да разбера дали не можете да излезете с някакво предложение.

Събеседникът ѝ просия и милата му усмивка ѝ подейства като юмрук в стомаха. Беше крайно изнервена и последното нещо, което можеше да понесе сега, беше хиленето на човек, срещу чието присъствие въставаха всичките ѝ възвишени чувства.

— Скъпа моя лейди Констанс — бодро започна лорд Икнъм, — много е просто. Решението на проблема е фасулско. Кажете му, че дъщеря му се е сгодила за Арчи Гилпин и сте искали той да огледа и прецени младежа. Нещо съвсем естествено за ушите на един любящ

баща. Вероятно много би се обидил, ако не бяхте му телеграфирали. Това решава дребното ви затруднение, нали така?

Лейди Констанс си отдыхна. Мнението ѝ за този човек не беше помръднало и на косъм и тя продължаваше да го смята за обществено зло, а присъствието му — за петно върху чистия облик на замъка Бландингс, но беше достатъчно справедлива да признае, че колкото и отблъскващ характер да имаше и колкото и да не харесваше да ѝ се усмихва сияйно, той поне знаеше отговорите на всички въпроси.

2.

Влакът, тръгващ в единайсет и петнайсет от гара Падингтън, с първа спирка Суиндън, се дотъркаля в гарата на Маркет Бландингс и от него слезе лорд Емсуърт, следван от Джеймс Скунмейкър от Парк Авеню, Ню Йорк.

Американските финансисти биват с всякакъв вид и размер — от дребни, скаридоподобни, до едри и внушителни. Господин Скунмейкър принадлежеше към втората категория. Беше мъж, приближаващ шейсетте, с масивна глава и хубаво лице, пресечено по средата от очила с рамки от костенуркова коруба. На младини беше общоамерикански любимец във футболната игра и още имаше вид на човек, способен да пресече линията, въпреки че сега би го направил не толкова с набега на бик, колкото с властен поглед, способен напълно да обезсърчи противника.

Когато слезе, на лицето му се четеше характерният израз на човек, пътувал дълго във влака в компанията на лорд Емсуърт, но изведнъж се разведри, като забеляза стройната фигура, застанала на перона. Втренчи се невярващ на очите си.

— Фреди! Проклет да съм!

— Здравсти, Джими.

— Ти тук ли си?

— Точно така.

— Брей, брей! — рече господин Скунмейкър.

— Брей, брей, брей! — откликна лорд Икнъм.

— Брей, брей, брей, брей! — продължи господин Скунмейкър.

Лорд Емсуърт прекъсна трогателната среща, преди да стигне до трескавата си кулминация. Нямахше търпение да се озове час по-скоро в стаята си и да свали одеянията, които го тормозеха през целия ден. Особено го мъчеха обувките.

— О, здрасти, Икнъм. Колата отпред ли е?

— Няма търпение да запраши.

— Тогава да тръгваме, а?

— Слушай — каза лорд Икнъм, — лесно разбирам желанието ти да забързаш към къщи и да се напъхаш в нещо по-просторно...

— Всъщност става дума за обувките ми.

— Прекрасни са.

— Но ми стискат.

— Същите думи изрече и племенникът ми Понго в деня на кучешките надбягвания и твърдението му бе проверено и доказано. Смелост, Емсуърт! Помисли за жените в Китай. Не мрънкат, че обувките ги стискат. Но това, което исках да кажа, е, че Джими и аз не сме се виждали от петнайсет години и имаме да си говорим за много неща. Смятах да го заведа в „Гербът на Емсуърт“ да обърнем по едно. Какво ще кажеш да си изплакнеш гърлото с великолепна бира, Джими?

— А! — възкликна господин Скунмейкър и се облиза.

— Затова ще те натоварим в колата и ще дойдем по-късно пеша.

Процесът на товарене на лорд Емсуърт в колата по принцип биваше доста сложен, защото в такива моменти дългите му крака винаги омекваха като пипалата на октопод, но най-сетне се справиха и лорд Икнъм поведе приятеля си към масата в сенчестата градина, където се бяха състояли деловите съвещания между лорд Тилбъри, херцог Дънстабъл и Лавандула Бригс.

— А! — повтори господин Скунмейкър малко по-късно и остави на масата празната халба.

— Още една?

— И още как — отвърна господин Скунмейкър с благоговейния глас на човек, опитал за първи път от производството на Дж. Оувънс. Добави, че бирата си я бива, и лорд Икнъм се съгласи, че дори много си я бива. Заяви, че според него Дж. Оувънс слагал в нея някакъв мощен експлозив, и господин Скунмейкър се съгласи.

Вече бяха обсъдени голям брой теми и на лорд Икнъм му се струваше, че не след дълго ще успее да насочи разговора от миналото към настоящето. Забеляза някои симптоми, които му подсказаха, че домашната бира започва да оказва благотворното си въздействие. Още една половинка, реши той, и събеседникът му щеше да навлезе във фазата на споделянето. По време на един от сладките си разговори с Джордж Сирил Ненагледния, в ерата, преди лорд Емсуърт да го прокуди с огнен меч от Райската градина, свинарят беше коментирал тайнствените свойства на две половинки бира от реколтата на Дж.

Оувънс и с горчивина бе обяснил как веднъж те го накарали да разкрие пред местния полицейски началник Клод Мърфи някои тайни, за които по-късно би дал мило и драго да ги бе запазил за себе си.

Втората половина пристигна и господин Скунмейкър лакомо залочи. Пътуването в жегата и задух бе пресушило гърлото му. Огледа се одобрително, спря поглед на скосената трева, сенчестите дървета и сребрилата река, която проблясваше между тях.

— Приятно местенце — отбеляза той.

— Станало още по-приятно благодарение на присъствието ти, Джими — вежливо отвърна лорд Икнъм. — Между другото, какво те води насам?

— Получих спешна телеграма от лейди Констанс. — Господин Скунмейкър изведнъж се разтревожи. — Да не се е случило нещо с Майк?

— Доколкото знам, не. Нито път с Пат. Кой е този Майк?

— Майра.

— Не знаех, че в полицията е известна като Майк. Сигурно си започнал да й викаш така след заминаването ми. Не, с Майра всичко е наред. Току-що се сгоди.

Господин Скунмейкър се сепна, нещо винаги опасно в момент на пиене на бира. Като спря да кашля и се избърса, той попита все още зададено:

— Нима? И от какъв зор?

— Любов, Джими — с лек упрек отвърна лорд Икнъм. — Не можеш да очакваш едно момиче да не се влюби в тази романтична обстановка. Във въздуха на замъка Бландингс има нещо, което буди сантименталността. Тук са пристигали силни мъже, без мисъл за брак в главата, и само след седмица са започвали да пишат стихове и да дълбаят сърца по дърветата. Вероятно е от озона.

Господин Скунмейкър се мръщеше. Никак не беше сигурен, че тази работа му харесва. Беше добре запознат с импулсивността на дъщеря си.

— И кой е младежът? — попита той. Не очакваше да чуе, че е момчето, което почиства ножовете и ботушите, но беше готов за най-лошото. — За кого се е сгодила?

— Име — Гилпин, малко име — Арчибалд. Племенник е на херцог Дънстабъл — отвърна лорд Икнъм и челото на господин

Скунмейкър магически се проясни. Би предпочел да няма зет на име Арчибалд, но знаеше, че в такива моменти заедно с доброто трябва да се преглъща и горчивото, а и много уважаваше херцозите.

— Нима, по дяволите! Е, това е чудесно.

— Аз също бях сигурен, че ще се зарадваш.

— И кога стана това?

— Съвсем наскоро.

— Странно, че лейди Констанс не го споменава в телеграмата.

— Вероятно е мислела за разноските. Знаеш ли колко струва в наши дни една дума в телеграма, а спестеното пени е спечелено пени. Лейди Констанс ли я наричаш?

— Разбира се. Защо?

— Ами много е официално. Познаваш я от доста време.

— Да, по едно време бяхме приятели, дори доста близки приятели. Тя е прекрасна жена. Но около нея витае някаква хладна аристократичност... някаква отдалеченост... Не знам как да се изразя, но ти дава усещането, че с нея никога няма да стигнеш до първа база.

— А ти искаш ли да стигнеш с нея до първа база? — запита лорд Икнъм и проникателно го изгледа. Господин Скунмейкър току-що беше допил втората половинка и нещо му подсказа, че очакваният момент е настъпил. Тъкмо след втората половинка Джордж Сирил Ненагледния беше излял душата си пред полицейския началник Клод Мърфи, съдържаща между другото и подробна техника за браконьерстване на фазани.

За секунда изглеждаше, че господин Скунмейкър ще остане дискретен, но домашната бира на Дж. Оувънс беше твърде силна за него. Лицето му порозовя, а ушите засветиха с ярък отблясък.

— Да, искам — отсече той и се наежи. — Защо да не искам?

— Скъпи ми приятелю, не те критикувам. Цял съм съчувствие и разбиране. Всеки пълнокръвен мъж би се радвал да стигне до първа база с Кони.

Господин Скунмейкър трепна.

— Кони ли я наричаш?

— Разбира се.

— И как успяваш?

— Ами идва ми естествено.

— Бих искал и на мен да ми идваше. — Господин Скунмейкър надникна в халбата си, установи, че е празна, и изпусна дълга въздишка. — Да, сър, бих искал да имам твоето самообладание. Фреди, ако мога да накарам тази жена да се омъжи за мен, ще съм най-щастливият човек на света.

След брат ѝ Кларънс, помисли си лорд Икнъм и сложи блага ръка на лакътя на приятеля си.

— Това е мъжка приказка, Джими. Снеси ѝ тази информация. Жените обичат да слушат подобни неща.

— Но нали ти казах. Нямам смелост.

— Глупости. Всяко шестгодишно дете може да го направи, стига да не занемее.

Господин Скунмейкър отново въздъхна. Домашното производство на Дж. Оувънс по правило вдъхваше общителност, понякога, както в случая с Джордж Сирил Ненагледния, крайно неоправдана, но беше очевидно, че днес не е изпълнило мисията си.

— Точно от това страдам. Когато се опитам да ѝ направя предложение, не намирам думи. Случвало се вече е десетина пъти. Видът на този спокоен аристократичен профил направо ме сащисва.

— Постарай се да не я гледаш в профил.

— Не съм от нейната категория. Това е лошото. Целя се твърде нависоко.

— Един Скунмейкър е достоен партньор и за най-високопоставените в страната.

— Кой го казва?

— Аз.

— Аз пък не. Знам какво ще стане. Ще бъде, естествено, много вежлива, но ще ме смрази.

Лорд Икнъм, който беше отместил ръката си от лакътя му, отново я положи.

— Хайде, Джими, сигурен съм, че грешиш. Аз например съм сигурен, че тя те обича. Кони няма тайни от мен.

Скунмейкър се ококори.

— Да не искаш да кажеш, че ти е казала такова нещо?

— Е, не с думи, разбира се. Трудно можеш да очакваш това, дори за стар приятел като мен. Но начинът, по който рязко поема дъх и погледът ѝ блясва, когато някой спомене името ти, е достатъчен за

схватлив светски мъж като мен. Впечатлението, което оформих, е за жена, ридаеща за демоничния си възлюбен. Е, може би не чак ридаеща и не чак демоничен, но беше достатъчно красноречива. Казвам ти, че съм я виждал да стиска ръце, докато кокалчетата ѝ побелеят, само защото името ти случайно е било споменато в разговора. Убеден съм, че ако пробваш системата „Икнъм“, няма да се провалиш.

— Системата „Икнъм“?

— Така я наричам. Разработих я в ергенските си дни. Състои се в сграбчване на момичето, малко пораздрусване, обсипване с целувки на вирнатото лице и произнасянето на забележка от сорта на: „Моя другарко в живота!“ Естествено, произнася се през стиснати зъби. Звучи по-убедително.

Господин Скунмейкър се ококори.

— Очакваш да направя това на лейди Констанс!

— Не виждам защо не.

— А аз виждам.

— Къде е мъжката ти храброст?

— Нямам никаква храброст, когато се отнася до нея.

— Хайде, хайде. Та тя е само една жена.

— Не е. Тя е лейди Констанс Кийбъл, сестра на Деветия граф Емсуърт, с родословно дърво, простиращо се до Потопа, и аз не мога да забравя това.

Лорд Икнъм се замисли. Признаваше факта, че е възникнала пречка, но краткият размисъл му подсказа, че не е непреодолима.

— Джими, това, от което се нуждаеш, са една-две половинки „Майска кралица“.

— Ъ?

— Това е напитка, която винаги препоръчвам на плахи ухажори, които срещат трудност при прилагането на системата „Икнъм“. Пълното ѝ име е „Утре ще е най-дивият, най-весел ден в годината, защото, майко, ще съм Майската кралица, ще съм Майската кралица“, но заглавието обикновено се съкращава с оглед удобството при обикновен разговор. Основата е обикновено хубаво, сухо шампанско, към което се прибавят бренди, кимион и зелен шартрьоз, и те уверявам, че действа като магия. Под негово влияние дребни безволеви човечета с пенснета са завладявали надменни хубавици и са ги принуждавали да се подпишат над пунктираната линия. Ще кажа на

Бийч да ти приготви обилно количество преди и по време на вечерята днес. След това ще изведеш Кони на терасата на лунна светлина и ще се заемеш с предписанията на Икнъм, а аз ще бъда силно изненадан, ако скоро не прочетем в „Таймс“ интересно съобщение.

— Хм. — Господин Скунмейкър претегли предложението, но беше очевидно, че не е във възторг. — Да я сграбча?

— Точно така.

— Да я пораздрусам?

— Това е основната идея.

— И да кажа „Моя другарко в живота“?

— Освен ако не предпочетеш друг подходящ израз — отвърна лорд Икнъм, винаги готов на компромис. — Няма защо да се придържаш прекалено много към сценария, ако ти дойде вдъхновение да импровизираш, но в никакъв случай не замотавай работата. Това е най-важното.

3.

На сутринта след пристигането на приятеля му лорд Икнъм се беше настанил в хамака, когато дрезгав глас произнесе името му и той видя до себе си господин Скунмейкър. Изправи се до седнало положение и като се взря, гледката хич не му хареса. Джеймс Скунмейкър изглеждаше блед и изтерзан и по вида му изобщо не личеше да е най-щастливият мъж на света. В интерес на истината, повече приличаше на шхуната „Хесперъс“^[1], за която лорд Икнъм в детството си беше декламирал тъй успешно, в момента, когато призрачно се носи по вълните към рифа „Нормандска скръб“. Липсваха само капитанът и невръстната му дъщеричка, помисли си лорд Икнъм, и би се отправил към рифа „Нормандска скръб“, без да се замисли.

Но беше твърд възпитан да облече тези чувства в думи. Вместо това изобрази заинтригувано оживление, каквото изобщо не изпитваше.

— Джими! Надявах се да наминеш. Имаш, ли да ми докладваш нещо радостно? Добре ли мина? Да започвам ли да пестя за сватбен подарък?

Господин Скунмейкър поклати глава и едновременно с това нададе остър, болезнен писък. Както и подозираше лорд Икнъм, не беше в подходяща форма да клати глава. И най-ненаблюдателното око би забелязало, че този плавателен съд бе попаднал в лапите на величав махмурлук.

— Тая „Майска кралица“ си я бива — заяви господин Скунмейкър и така подкрепи мнението му.

— Понякога носи разкаяния в часа на утрото, както се е изразил поетът — съгласи се лорд Икнъм. — Мисля, че е най-вече от шартръоза. Все пак, ако е довела до резултат...

— Ама не е.

— Стига, Джими. Със собствените си очи те видях да извеждаш Кони на терасата, а луната светеше, та пушек се вдигаше.

— Да, и какво стана? Каквото става винаги и каквото ще става винаги. Глътнах си езика.

Лорд Икнъм въздъхна. Това беше крачка назад и макар да знаеше от друг поет, че тези разочарования ни се изпращат свише, за да ни направят по-издигнати, не можеше да се насили да ги хареса.

— Не я ли помоли да се омъжи за теб?

— Не стигнах дори на километър от темата.

— Но за какво разговаряхте? За времето?

— Говорихме за Майк и младежа, за когото е сгодена. Питах я защо не го е споменала в телеграмата.

— И тя какво ти отговори?

— Че искала да изчака сам да го видя. Струва ми се странно.

— Няма нищо странно. Не би могла да ти каже, че е изпратила телеграмата, защото вече не издържа да е далеч от теб. Моминският свян ѝ забранява.

За секунда господин Скунмейкър се разведри.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се. Обича те с всяка фибра на съществуването си. Луда е по теб. Тъй че горе главата, Джими, и направи нов опит, когато се почувстваш по-добре. Опитът ми подсказва, че махмурлукът от „Майската кралица“ бързо се изпарява след кратка дрямка. Опитай този хамак.

— Ти не го ли искаш?

— Твоята нужда е по-голяма от моята.

— Ами благодаря — отвърна господин Скунмейкър. Моментната ведрост сякаш се стопи, когато се покатери на хамака, и отново се появи предишният песимист. Той въздъхна тежко. — Разбира се, ние двамата грешим, Фреди. Няма надежда за мен. Знаем кога губя.

— Това не е онзи Джими, когото помня.

— Тя няма да се замисли дори за минутка. Двамата не играем в една и съща лига. Е — господин Скунмейкър отново въздъхна, — в края на краищата човек винаги може да се утеши с работата си.

В очите на лорд Икнъм внезапно изгря особен блясък. Сякаш му хрумна нещо.

— Върху какво работиш сега, Джими? Нещо голямо, разбира се?

— Доста голямо. Познаваш ли Флорида?

— Не много добре. Прекарах времето си в Америка на запад и в Ню Йорк.

— Тогава вероятно не знаеш за остров Юпитер.

— Чувал съм за него. Някакъв втори дом за милионери, които прекарват там зимата, нали?

— Нещо такова. Клуб, игрища за голф, тенис, плаж. Наемаш вила за сезона.

— И несъмнено плащаш соленичък наем.

— Да, скъпо е. Та това, по което работя, е същата идея, но по-надолу по крайбрежието. Казва се Корпорация за развитието на Венериния остров. Истинска златна мина.

— Предполагам, не търсиш капитал?

— Не, нямам подобни затруднения. Защо?

— Джими, помислих си, че щом дъщеря ти ще се омъжва за племенника му, ще бъде благороден жест, ако пуснеш херцога на дансинга. Той се валя в пари, но още малко няма да му се отразят зле. Нещо в тия банкноти му действа хипнотично.

Господин Скунмейкър беше на ръба на дрямката, но чуваше достатъчно, за да отговори, че с удоволствие ще даде възможност на херцога. Благодарни на лорд Икнъм за предложението, а лорд Икнъм отвърна, че никога не пропуска да направи доброто си дело за деня. Майка му, рече той, била стресната от бой скаут, докато била бременна с него.

— Очаквам, че само веднъж ще бъда на този свят, Джими. Следователно трябва да направя всички добрини, които мога, и то веднага. Как е хамакът?

Господин Скунмейкър прохърка, а лорд Икнъм тръгна да размени няколко думи с херцога.

[1] Скунмейкър означава производител на шхуни. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Херцог Дънстабъл седеше на терасата и не само на терасата, а и на върха на щастиято с небесна дъга на раменете. Броеше благините една по една и стигна до извода, че никога не е бил чак толкова добре. Още не беше говорил с Емсуърт по въпроса за Императрицата, но знаеше, че когато го стори, ще бъде в благоприятна позиция на борсовия пазар. А имаше и сладкото усещане, че за каквато и цифра да се договорят, тя ще е чиста печалба без крайно отблъскващата необходимост да плаща комисиони. Още го втрисаше при спомена за това колко близо беше до провала да изръси петстотин лири на Лавандула Бригс.

А като капак на всичко, доказвайки за сетен път, че когато Провидението реши да те обсипва с благини, то забравя да спре, племенникът му Арчибалд, досега тягостно бреме за портфейла му, се беше сгодил за единствената щерка на милионер. Как го беше постигнал младият глупак бе извън възможностите му за проумяване, но фактът си беше факт и доволството му бе тъй дълбоко, че когато лорд Икнъм се отпусна в стола до него, дори не издуха мустаците си. Не харесваше лорд Икнъм, смяташе го за смахнат развейпрах, чието духовно убежище е килия с тапицирани стени във второкласна лудница, но тази сутрин беше приятел с целия свят.

Лорд Икнъм изглеждаше мрачен.

— Надявам се, че не ти преча, Дънстабъл, ако решаваеш кръстословицата.

— Ни най-малко — отвърна херцогът. — Мислех си нещо.

— Опасявам се, че съм дошъл да дам нова храна за мисълта ти — заяви лорд Икнъм, — и то не твърде приятна. Не намираш ли, че е много тъжно, дето хората се променят към по-лошо с хода на годините?

— Че кой се е променил към по-лошо? Аз не съм.

— Не, ти не. Ти си все същото слънчице. Имах предвид бедния Скунмейкър.

— Че какво му е бедното?

На лицето на лорд Икнъм се изписа мъка. Помълча, явно погълнат от житейски трагедии.

— Всичко — отвърна той. — Когато преди петнайсет години познавах Джеймс Скунмейкър в Ню Йорк, той беше човек с бляскаво бъдеще и доколкото разбрах, известно време се е справял извънредно добре. Но всичко това е минало. Сега е затънал.

— В какво? — запита херцогът, широко известен с тромавата си мисъл.

— Той е просяк. Охарчил се е до последните трийсет цента. Моля те, не казвай на никого, но току-що ми поиска пари на заем. Бях много шокиран.

Херцогът се отлепи от облегалката. Този път не пропусна да си издуха мустаците, които се понесоха нагоре като преобърнат водопад.

— Но той е милионер!

Лорд Икнъм тъжно се усмихна.

— Той иска хората да смятат така. Но аз имам приятели в Ню Йорк, които ме държат в течение за познатите ми от миналото, и те ми разказаха цялата му история. Профукал е и последния си долар, банкрутът му се очаква всеки момент. Знаеш как става с тия американски финансисти. Изхвърлят се. Понечват да налапат повече, отколкото е по силите им, и следва неизбежният провал. В момента петачката е много пари за Скунмейкър. Преди малко ми поиска десет лири и му дадох на клетника. Нямах сърце да му откажа. Естествено, това е строго поверително между нас двамата с теб, не бих искал работата да се разчуе наоколо, но реших да те предупредя.

Очите на херцога бяха изхвъркнали като на охлюв. Мустаците му не спираха да се движат. Дори малкият Джордж не беше виждал такава изключително представяне.

— Да ме предупредиш ли? Ако тоя приятел си въобразява, че ще ми изкрънка и два пенса, много греша.

— Надява се на повече от два пенса. Страхувам се, че е решил да те уговори да вложиш пари в някакво негово кухо начинание. Доколкото разбрах, става дума за някаква операция по закупуване на земя и за строителство във Флорида. Нарича я Корпорация за развитието на Венериния остров. Самото име звучи съмнително. Венерин остров, виж го ти! Вероятно такава място и не съществува. Това, което ме тревожи е, че ти можеш да се изкушиш да инвестираш,

защото в неговите уста всичко ще звучи прекрасно. Много е речовит. Но дори не помисляй да го правиш. Бъди нащрек.

— Ще бъда — задъха се херцогът.

Лорд Икнъм поизчака да види дали събеседникът му няма да благодари на благодетеля си, но тъй като той само продължи да диша тежко, тръгна обратно към хамака. Завари господин Скунмейкър седнал и с по-човешки вид. Зарадва се да чуе, че дрямката е казала своето.

— Главоболието мина ли?

Господин Скунмейкър се замисли.

— Е, не е чак минало — каза той. Беше любител на точната фраза. — Но е доста поспаднало.

— Тогава, Джими, бих искал да отидеш, да поговориш с херцога за онзи твой Венерин остров. Току-що разговарях с него и той спомена, че би желал да му се открие делова възможност, която да му позволи да изживее някаква тръпка. Голям комарджия е по душа.

Господин Скунмейкър не одобри избора на тези думи. Човек, страдащ от махмурлук с неговите размери, трудно намира сили да се наежи, но той се постара.

— Комарджия ли? Какво искаш да кажеш с това? Корпорацията за развитието на Венериния остров е по-непоклатима и от форт Нокс^[1].

— Не се и съмнявам — успокоително отвърна лорд Икнъм. — Постарай се да му го внушиш. Говори му за размаха на сделката.

— Защо? — запита господин Скунмейкър, все още засегнат. — Парите му не са ми притрябвали.

— Разбира се, но ще му направиш услуга, като му позволиш да закупи акции. Но, за Бога, не допускай той да го разбере. Знаеш колко са горди тези херцози. Мразят да се чувстват задължени някому. Изглеждай нуждаещ се, Джими.

— Е, добре — неохотно отстъпи господин Скунмейкър. — Макар че е странно да молиш човек да приеме акции от нещо, което за по-малко от година ще учетвори парите му.

— По-късно хубавичко ще се посмеем — увери го лорд Икнъм. — Ще го намериш на терасата. Казах му, че може да наминеш.

Лордът се отпусна в освободения хамак и тъкмо започна да увещава ангела си хранител, който пак беше станал критичен, че няма

нищо лошо да се поотклониш от истината, ако го правиш в името на справедлива кауза, и че разговорът, който господин Скунмейкър ще проведе с херцог Дънстабъл, макар и по всяка вероятност да нарани чувствата му, ще го накара да забрави главоболието си, когато забележа до себе си Арчи Гилпин.

Арчи беше както винаги красив, но тревожен.

— Ъъъ — започна той. — Видях ви да разговаряте с чичо Аларик.

— Да, побъбрихме си.

— В какво настроение е?

— Стори ми се пообъркан. Беше ядосан, защото се прави опит да му измъкнат пари от джоба.

— О, Божичко!

— Или по-скоро очакваше да бъде направен такъв опит. Това винаги се отразява на възвишените зрели мъже. Чел ли си „Изповедите на Алфонс“? Това са спомени на един френски сервитьор. Не, едва ли, защото излезе преди доста години, много преди да се родиш. Та на едно място в нея Алфонс казва: „Опита ли се някой да ми поиска пари на заем, тутакси го намразвам. Това ми е вродено. По-силно е от мен.“ И херцогът е кроен по същия пунктир.

Арчи Гилпин посегна към косата си и посвети известно време на добросъвестни опити да я изтръгне от корен. Когато най-сетне заговори, гласът му бе глух.

— Значи няма да ми препоръчате незабавен опит да поискам хилядарката?

— Не, при това от все сърце. Но закъде си се забързал?

— Ще ви кажа закъде. Тази сутрин получих писмо от Рики. Пише, че може да ме изчака още само една седмица за парите. Ако дотогава не ги изкыхам, ще трябва да ги вземе от някой друг.

— Неприятно, съгласен съм. Тези ултиматуми са винаги неприятни. Но за една седмица могат да се случат много неща. В интерес на истината, много неща могат да се случат и за един ден. Моят съвет е...

Но на Арчи не му беше писано да чуе съвета, който вероятно щеше да е безценен, защото в този момент се появи господин Скунмейкър, та той се изсули. Бащата на неговата годеница неизменно му вдъхваше някакво нервозно чувство, родеещо се с изтръпването, и

той никога не се чувстваше спокоен в негово присъствие. Това се дължеше най-вече на костенурковите очила, смяташе той, въпреки че не бе изключено и четвъртитата челюст да дава своя принос.

Господин Скунмейкър се извиси над хамака като буреносен облак.

— Ти и твоите трижди проклети херцози! — избумтя той и лорд Икнъм повдигна вежди.

— Драги Джими! Може и да си въобразявам, но нещо почти недоловимо в поведението ти ме кара да допускам, че разговорът ти с херцога не е минал гладко. Какво стана? Повдигна ли въпроса за Корпорация за развитието на Венериния остров?

— Да, повдигнах го — потвърди господин Скунмейкър и взе почивка, през която издаде сумтене, сравнимо само със залпа на „Аврора“, разтърсил света. — А той се държа, сякаш съм избягал затворник. Да си му казвал, че съм ти искал пари на заем?

Лорд Икнъм ококори изумени очи. Очевидно не разбираше за какво става дума.

— Да си ми искал пари на заем? Разбира се, че не.

— Но той го каза.

— Колко странно. И колко съм ти заел?

— Десет лири.

— Ама че смехория! Та човек като теб оставя десет лири на чинийката на сервитьора, когато обядва. За Бога, какво му е набило подобна идея в главата? — Лицето на лорд Икнъм изведнъж се проясни. — Ще ти кажа какво според мен го е подвело. Сега се сещам, че му разправях за едно време в Ню Йорк, когато бяхме млади и бедни, и понякога аз ти исках пари, друг път ти искаше от мен, а той нещо се е объркал. Херцогът е с крайно затруднена мисловна дейност. Говори се, че и баща му е бил същият. Както и сестрите, братовчедките и лелите му. Е, трябва да призная, че съм поласкан само от мисълта, че човек от твоя ранг може да ми крънка десетачка на заем. Не всеки дава заеми на милионер. И как се разделихте с херцога?

— Казах му, че е луд, и си тръгнах. — По лицето на господин Скунмейкър пропълзя лека розовина. — Мислих да отида да проверя дали лейди Констанс не иска да се поразходи в парка.

— Кони — поправи го лорд Икнъм. — Няма да стигнеш доникъде, ако не мислиш за нея като за Кони.

— Няма да стигна и ако го направя — инатливо отсече господин Скунмейкър.

Утринта беше приятно топла и изпълнена с кротки, успокояващи звуци, някои издавани от местните насекоми, други от градинар, косящ далечна морава, та малко след раздялата с господин Скунмейкър очите на лорд Икнъм се затвориха, а дишането му стана тихо и равномерно. Беше на стъпка от съня, когато...

— Ей! — ревна нечий глас и той рипна на хамака.

— Здравсти, Дънстабъл, виждаш ми се разстроен.

Очите на херцога бяха опулени, а мустаците му танцуваха на вятъра.

— Прав беше, Икнъм!

— За какво?

— За оня янки Ключмейкър. Не бяха минали и десет минути след като ме предупреди какво замисля, и той дойде да ме увещава да вложи пари в оная негова пирамида с Винарския остров.

Лорд Икнъм тихичко подсвирна.

— Не думай!

— Точно това направи.

— Човек би предположил, че поне ще изчака да те поопознае малко. И, разбира се, беше много красноречив?

— Много.

— Естествено. Тези хора умело се специализират в хвърлянето на прах в очите. Надявам се, че не си се вързал?

— Аз?

— Не, разбира се, че не. Ти си прекалено разумен.

— По дяволите, отпратих го с гръм и трясък!

— Разбирам. Не те виня. Все пак е доста смущаващо.

— Кой е смутен? Аз не съм.

— Мислех си само, че след като племенникът ти ще се жени за дъщеря му...

Ченето на херцога увисна.

— Велики Боже! Съвсем бях забравил!

— На твое място отсега нататък бих го имал предвид, защото е въпрос, който лично те засяга. Добре, че си толкова богат.

— Ъ?

— Ами ще трябва да издържаш Арчи и момичето и не само тях, ами и Скунмейкър, че и сестрите му. Доколкото знам, три са на брой.

— Няма!

— Не можеш да ги оставиш да гладуват.

— Че защо да не мога?

— Искаш да кажеш, че според теб всички ние ядем прекалено много напоследък? Напълно вярно, но няма да имаш никаква полза, ако тръгнат да просят сухи корички и да обясняват на хората по чия вина го правят. Представяш ли си клюкарските страници във вестниците на Тилбъри? Той обстойно и с нескрито удоволствие ще се разпростре по въпроса.

Херцогът се вкопчи в хамака и го залюля, от което лорд Икнъм получи лек пристъп на морска болест. Беше пропуснал тази гледна точка, а никой по-добре от него не знаеше как яростно ще се нахвърли върху него собственикът на издателство „Мамут“, за да си върне за неотдавнашния им сблъсък.

Хрумна му идея.

— Че защо Арчибалд ще проси сухи корички?

— Ти не би ли просил, ако те присвие коремът от глад?

— Та той има служба и заплата.

— Вече не.

— Ъ?

— Показали са му вратата.

— Вратата ли? Каква врата?

— Казано иначе, миналата седмица са се отказали от услугите му.

— Какво!

— Поне той така ми каза.

— Пред мен обаче не е споменавал нищо.

— Вероятно не е искал да те тревожи. Много деликатен младеж.

— Глупак и развейпрах!

— Все пак харесвам косата му. А ти? Е, така стоят нещата и се опасявам, че ще ти струват доста солено. Не виждам как ще минеш с по-малко от две-три хиляди годишно. И то в течение на много години. Ресурсите ти ще пресъхнат. Колко жалко, че не е възможно просто да кажеш на Арчи да развали годежа. Това ще реши всичко. Но, разбира се, ти не можеш да го направиш.

— Че защо да не мога? Идеята е отлична. Веднага ще ида да го намеря и ако само отвори уста да възрази, ще го изритам.

— Не, почакай. Все още не си схванал напълно положението. Забравяш делото за неспазено обещание за женитба.

— Какво дело за неспазено обещание за женитба?

Лорд Икнъм заговори като търпелива гувернантка, обясняваща елементарна задача по аритметика на дете, което не по негова вина е било изпуснато като бебе и е паднало с главата надолу.

— Ако Арчи развали годеежа, първата работа на момичето ще е да заведе дело за неспазено обещание за женитба. Дори идеята да не ѝ хрумне, човек като Скунмейкър ще се погрижи да го направи, а съдебните заседатели ще я отсъдят като тежко ощетена, без дори да напускат ложата. Арчи ми каза, че ѝ е писал безброй писма.

— Защо да ѝ пише писма, след като живеят под един и същ проклет покрив?

— Може би бележки ще е по-подходящата дума. Любовни бележници, мушнати в ръката ѝ през деня, или пъхнати под вратата през нощта. Знаеш какви са влюбените.

— Звучи идиотско.

— Но се прави често, когато сърцето е младо.

— Може да не е споменава брaк.

— Не бих разчитал на това. Помня, че веднъж ме попита как се пише „меден месец“, което красноречиво говори за насоката на мисълта му. Не можеш да пишеш в писмо до момиче за меден месец, без да си навлечеш неприятности. Ако си спомним какво си навлече на главата господин Пикуик само с едно споменаване на котлети и доматиен сос...

— Кой е този господин Пикуик?

— Герой на Дикенс, но няма защо да задълбаваме. Казвам само, че когато тези бележки се прочетат на глас в съда, ще видиш звезди по пладне.

— Че защо аз? Щом Арчибалд е такъв глупак да се замеси в дело за неспазено обещание за женитба, нека се гръмне в идиотското чело. Не съм длъжен да плащам нанесените от него щети.

— Това няма да стои добре в клюкарските страници. Той ти е племенник.

Херцогът люто прокълна всички племенници, а лорд Икнъм се съгласи, че могат да бъдат досадни, макар че според собствения му племенник Понго на този свят чичовците са в корена на всяко зло.

— Виждам само един светъл лъч.

— Какъв? — запита херцогът, който не виждаше нито един. Изпъкналите му очи засвяткаха. Каза си, че тоя приятел Икнъм може и да е откачен, но не могат да му се отрекат кратки периоди на просветление.

— Може би ще успееш да подкупиш момичето. В наша полза е фактът, че тя не е влюбена в Арчи.

— Че кой ще се влюби в такъв кретен?

— Нейният случай е особено трагичен. Познаваш ли Мериуедър?

— Оня с лицето?

— Крайно точно описание. При все че има златно сърце, човек не го вижда.

— Та какво за него?

— Тя иска да се омъжи за него.

— За Мериуедър?

— Да.

— Че тогава защо се е сгодила за Арчибалд?

— Драги Дънстабъл! Момиче, чийто баща е на ръба на банкрута, трябва да се погрижи за себе си. Положението ѝ е такова, че не може да остави сърцето да властва над разума. Когато ѝ се е предоставил случай да се омъжи за племенника на човек като теб, не можеш да очакваш, че ще го изпусне.

— Вярно.

— Би предпочела да не се омъжва по сметка, но не вижда надежда за щастие с мъжа, когото обича. Преградата пред брака ѝ с Мериуедър са парите.

— Че той няма ли? Нали ми каза, че идва от Бразилия? В Бразилия добре се печели.

— Не и той. Някаква болест нападнала бразилските орехи, та загубил целия си капитал.

— Глупак.

— Това съчувствие ти прави чест. Да, проблемът е в липсата на пари. А причината, поради която виждам как Майра Скунмейкър ще

подскочи при всяко разумно предложение, е фактът, че пред него токущо се е открила възможността да откупи част от крайно доходния бизнес с лучена супа.

Херцогът подскочи като ужилен. Последните три думи винаги го разтърсваха до дъно.

— Племенникът ми Аларик върти бизнес с лучена супа.

— Не думай.

— Всъщност това е основното му занимание. Пише поезия и продава лучена супа, с което ми създава големи проблеми в клуба. Хората идват и ме питат: „С какво се занимава онзи твой племенник сега?“ — и очакват да чуят, че е на дипломатически пост или нещо такова, а аз трябва да им отговоря, че продава лучена супа. Иде ми вдън земя да потъна.

— Разбирам. Чувал съм, че е много хранителна, но, доколкото знам, досега не е издигнат паметник на продавач на лучена супа. Все пак в този бизнес има добри пари и човекът, за когото говоря, се справя толкова добре, че иска да се разшири. Предложил е на Мериуедър една трета от бизнеса срещу хиляда лири. Тъй че, ако предложиш на момичето тази сума...

— Хиляда лири?

— Толкова ми каза Мериуедър.

— Но това са много пари.

— Затова именно ги иска.

Херцогът се замисли. Умът му действаше бавно и схващаше нещата по малко. Но беше започнал да усеща накъде бие Икнъм.

— Смяташ, че ако дам на момичето хиляда лири, тя ще ги даде на оня с лицето, ще покаже на Арчи вратата и ще се омъжи за онзи с лицето?

— Точно така. Крайно стегната формулировка.

Внезапна целебна мисъл връхлетя херцога. Ако дадеше хиляда лири на момичето и вземеше три хиляди от Емсуърт за оная проклета свиня, пак щеше да е на печалба. Ако беше по силите му да отправя към хората благодарни погледи, сега би отправил такъв към лорд Икнъм, защото му се струваше, че е налучкал изхода.

— Отивам да напиша чека — рече той.

[1] Във форт Нокс се съхранява златният резерв на САЩ. —
Б.пр. ↑

2.

На задрямалия в хамака след раздялата с херцог Дънстабъл лорд Икнъм му се стори, че ангелски глас зове името му, и за момент се замисли върху възможността да е отмъкнат в рая с огнена колесница, без да се усети. Но тогава здравият разум му подсказа, че един ангел, при своето ангелско възпитание, едва ли ще го нарича чичо Фред след толкова кратко познанство, и седна в хамака, като пропъди мъглата на съня от очите си. Видя Майра Скунмейкър, застанала до него. Изглеждаше привлекателна както винаги, но дрехите ѝ му се сториха доста неподходящи за ранно утро в провинцията.

— Здравей — рече той. — Защо си се наконтिला?

— Заминавам за Лондон. Дойдох да те попитам дали не искаш да ти донеса някакво подаръче.

— Не се сецам за нищо, освен за тютюн. Какво те води в Лондон?

— Татко ми даде тлъст чек и иска да отида да си напазарувам.

— Колко мило. Но не изглеждаш особено въодушевена.

— Напоследък няма причини за въодушевление. Всичко така се обърка.

— Нещата ще се оправят.

— Ти си мислиш така!

— Перспективите ми се струват многообещаващи.

— Не знам защо си останал с такова впечатление, но бих искала да го внушиш и на Бил. Има нужда от ободряване.

— Паднал е духом?

— Силно. Непрекъснато се стряска. Знаеш как се чувства човек, когато чака взрив.

— Неспокоен?

— Именно. Не разбира защо лейди Констанс не му е казала нищо.

— Нима очаква разговор с нея?

— А ти на негово място не би ли го очаквал? Разкрил се е пред лорд Емсуърт, който сто на сто е издрънкал всичко пред нея.

— Не е задължително. Може да е забравил.

— Допускаш, че би забравил такова нещо?

— Нещата, които Емсуърт забравя, нямат чет и брой, особено когато е разтревожен за свинята си.

— Че какво ѝ е на свинята? Когато я видях за последен път, ми се стори цветуща.

— Лошото е, че херцогът му я отне.

— Как?

— Дълга история. Друг път ще ти я разкажа. Кой влак ще вземеш?

— В десет и трийсет и пет. Исках Бил да се прошмугне на гарата и да дойде с мен. Мислих, че може да се оженим.

— Много умно. И няма ли да го направи?

— Не. Има скрупули. Каза, че това ще е кален номер спрямо Арчи.

Лорд Икнъм въздъхна.

— Ах, тези скрупули! Непрекъснато изскачат отнякъде. Кажи му да си отдъхне. Най-голямото желание на Арчи е да се ожени за момиче на име Милисънт Ригби. Сгоден е за нея.

— Но той е сгоден за мен.

— Сгоден е и за двете ви. Крайно неловко положение за клетото момче.

— Тогава защо не развали годежа?

— Иска да измъкне хилядарка от херцога, за да си купи дял в лученото супство, и смята, че ако отхвърли милионерска дъщеря, възможностите му плътно ще доближат нулата. Единственият разумен подход според него е да си трае и да се надява на най-доброто. А ти не можеш да развалиш годежа, защото Джими ще те върне в Америка. До тази сутрин положението беше крайно деликатно.

— И какво се е случило тази сутрин?

— Херцогът неизвестно защо си е втълпил, че баща ти е разорен, и се вижда изправен пред перспективата да издържа не само теб и Арчи, ами и цялата рода Скунмейкър. Погнусата му беше толкова неопикуема, че току-що ме остави и тръгна да пише чек за хиляда лири на твое име. Надява се да те купи.

— Да ме купи?

— За да не съдиш Арчи за неспазено обещание за женитба. Когато го видиш, приеми чека, осребри го и прехвърли сумата на името на Арчи. Ще имаш време, ако влакът няма закъснение. Но трябва да го направиш днес. Херцогът има гадния навик да слага запор на чековете си. Тогава, ако обясниш на Бил положението, той ще има време да се присъедини към теб във влака в десет и трийсет и пет и още утре ще можете да се отбиете в кметството, като този път се постараете да улучите едно и също. Така всичко ще си дойде на мястото.

Настъпи мълчание. Майра си пое дълбоко дъх.

— Чичо Фред, ти ли изработи всичко това?

Лорд Икнъм се изненада.

— Аз?!

— Ти ли каза на херцога, че татко е разорен?

Лорд Икнъм се замисли.

— Ами като стана дума — рече той, — не е изключено някоя моя непредпазлива дума да го е оставила с такова впечатление. Да, да, струва ми се, че изтървах нещо в този смисъл. Стори ми се подходящо за включване в графата „Пръскане на радост и светлина“. Реших, че така всички ще са щастливи, освен може би херцога.

— О, чичо Фред!

— Всичко е наред, скъпа.

— Ще те целуна.

— Доколкото виждам, нищо не ти пречи. Каж ми — продължи лорд Икнъм, след като тя го направи, — смяташ ли, че можеш да се справиш със скрупулите на Бил?

— Ще се справя.

— Може би е по-добре, че напуска замъка. Никога не прекалявай с хорското гостоприемство, както винаги съм твърдял. Остава му само да напише учтива бележка на лейди Констанс, да ѝ благодари за гостоприемството, да ѝ изложи всички факти и да се надява, че тя ще я прочете в доброто настроение, в което си ти сега. Дай я на Бийч. Той ще се погрижи тя да я получи. Защо е този весел смях?

— Беше по-скоро кикот. Представих си лицето ѝ в момента, когато я прочете.

— Мрачно, но разбиращо. Опасявам се, че няма да е твърде доволна. Когато човек тръгне да пръска радост и светлина, винаги

възникват проблеми. Откриваш, че не стига за всички, и все някой трябва да остане с пръст в уста.

3.

Предполагайки, че след като е дал аудиенция на херцога, господин Скунмейкър, Арчи Гилпин и Майра, сега ще го оставят на спокойствие да смели сутрешните си яйца с бекон, лорд Икнъм дълбоко грешеше. Този път дрямката му не беше прекъсната от ангелско гласче, а по-скоро от блеене, сякаш възрастна овца от околността е получила дар-слово. Само един от неговите познати блееше по този несравним начин и като седна в хамака, лорд Икнъм не се учуди, че вниманието му е било привлечено от лорд Емсуърт. Деветият граф клюмнало стърчеше до него, сякаш недружелюбна ръка бе отнела гръбначния му стълб.

Вече свикнал с положението на френски монарх от стария режим, даващ прием, лорд Икнъм не изрази досада, а го поздрави с приветлива усмивка и дежурната учтивост, че денят е прекрасен.

— Слънцето — посочи той.

Лорд Емсуърт погледна към слънцето и радушно му кимна.

— Дойдох да ти дам нещо.

— Така се прави. Нямам рожден ден, но винаги съм готов да получавам подаръци. Какво нещо?

— Съжалявам, но забравих.

— Лоша работа.

— Предполагам, че след време ще се сетя.

— Ще броя минутите.

— Има и нещо, което исках да ти кажа.

— Но си го забравил?

— Не, него го помня. Става дума за Императрицата. Икнъм, премислих нещата и реших да откупя Императрицата от Дънстабъл. Признавам, че доста се колебах, защото цената е висока. Искат три хиляди лири.

За нарушаване на несмутимото спокойствие на лорд Икнъм трябват много усилия, но при тези думи той не можа да не ахне.

— Три хиляди лири. За една свиня?

— За Императрицата — строго и донякъде рязко го поправи лорд Емсуърт.

— Я го ритни в корема!

— Не, Императрицата трябва да се върне в дома си, каквото и да ми струва това. Загубен съм без нея. Тъкмо отивам да я видя.

— Кой се грижи за нуждите ѝ сега, когато Ненагледния го няма?

— Ами взех си пак Ненагледния — рече лорд Емсуърт с овчия вид на човек, допуснал слабост. — Нямах избор. Императрицата се нуждае от постоянни грижи и внимание, а нито един свинар не я е разбирал така добре като Ненагледния. Но си поговорих с него. И знаеш ли какво ми каза? Нещо, което дълбоко ме потресе.

Лорд Икнъм кимна.

— Тези дрипави деца на земята рядко подбират приказките си. От време на време проявяват тенденция към Шекспиров език. Как те нарече?

— Никак не ме е нарекъл.

— Тогава какво те шокира?

— Това, което каза. Каза, че онази Бригс, която го е подкупила да открадне Императрицата, е работила за Дънстабъл. Дънстабъл ѝ е плащал. Никога в живота си не съм бил по-изумен. Смяташ ли, че трябва да поговоря с него?

— С надеждата да свали от цената? — Лорд Икнъм поклати глава. — Съмнявам се, че ще стигнеш донякъде. Той ще направи това, което и аз съветвам всички да правят — ще се придържа към твърдото отрицание. Ти разполагаш само с думите на Ненагледния, а те не ловят голяма вяра. Харесвам Джордж Сирил и обичам да обменям мисли с него, но не бих повярвал на думите му, дори да ми ги поднесат на чинийка, гарнирани с репички. В този случай вероятно се е отклонил от житейската си практика и е казал истината, но какво от това? И ти, и аз знаем, че Дънстабъл е човек, който не се спира пред нищо и е готов да измине петнайсет километра в снега, за да отмъкне от гладуващо сираче двата му пенса, но сме безпомощни без доказателства. Ако само беше пуснал циркулярно писмо, отразявайки долните си помисли черно на бяло, би било...

— О! — прекъсна го лорд Емсуърт.

— Ъ? — попита лорд Икнъм.

— Сетих се какво бях дошъл да ти дам — обясни лорд Емсуърт и се разрови в джобовете си. — Това писмо. Беше попаднало при моите. Е, аз да тръгвам да видя Императрицата. Не искаш ли и ти да се поразтушиш?

— Да се разтуша? О, разбирам. Благодаря, не. Може би по-късно.

Лорд Икнъм говореше разсеяно. Беше отворил писмото и един поглед върху подписа му подсказа, че съдържанието може да се окаже преинтересно.

Подателката беше Лавандула Бригс.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Вратата на будоара на лейди Констанс се отвори с гръм и трясък и нещо голямо и очилато се втурна навън толкова бързо, че сблъсъкът беше избягнат само благодарение на чевръстия пирует, който направи минаващият в момента Бийч.

— Опала! — възкликна господин Скунмейкър, защото голямото и очилато нещо беше той. — Извинете.

— Вие ме извинете, сър — учтиво заяви Бийч.

— Не, не, вие ме извинете — настоя господин Скунмейкър.

— Много добре, сър — съгласи се Бийч и изгледа с учудване мъжа, който за малко да се превърне в негов партньор по танц, ала без да допусне това да се отрази на кръглото му като месечина лице, защото гилдията забранява на икономите да изглеждат учудени. Порано през деня видът на господин Скунмейкър бе предизвикал известна загриженост у него, защото му се стори блед и напрегнат, сякаш го мъчеше главоболие, но сега у него бе настъпила магическа промяна и бе очевидно, че набързо се е възстановил. Бузките му руменееха, а очите — преди като стриди в последен стадий на разложение, святкаха и искряха. Сияен беше думата, която Бийч би употребил по адрес на финансиста, ако я знаеше.

— О, Бийч — каза господин Скунмейкър.

— Да, сър? — откликна Бийч.

— Прекрасен ден.

— Крайно благоприятен, сър.

— Търся лорд Икнъм. Виждал ли си го някъде?

— Само преди няколко минути забелязах негово благородие да влиза в кабинета на напусналата ни секретарка на лорд Емсуърт, сър.

— Напуснала ни?

— Не е покойница, сър. Госпожица Бригс бе уволнена от поста си.

— А, разбирам. Изритали са я. Къде е този кабинет?

— В дъното на коридора на горния етаж. Да ви придружа ли дотам, сър?

— Не, не си прави труда. Ще го открия. А, Бийч.

— Сър?

— Вземете — рече господин Скунмейкър, пхна в ръката на икономом някаква хартийка и се отдалечи с подскоци, както се стори на Бийч, подобно на палаво пролетно агънце.

Бийч погледна хартийката и тъй като беше сам и нямаше кой да го обади на икономската гилдия, си позволи да ахне. Беше банкнота от десет лири и представляваше третия израз на щедрост, облагодетелствал го през последния половин час. Най-напред очарователната млада дама, госпожица Скунмейкър, му даде съобщение, което да отнесе на нейно благородие, и го придружи с петарка, а малко след това господин Мериуедър пхна в дланта му пари с нещо, напомнящо жест на сбогуване, макар Бийч да не беше уведомен, че господинът си заминава. Всичко това му се стори твърде тайнствено, но далеч не неприятно.

Междувременно господин Скунмейкър, почти без да стъпва по пода, пристигна в кабинета на Лавандула Бригс. Завари лорд Икнъм седнал зад писалището и думите му бликнаха неудържимо.

— О, Фреди. Икономът ми каза, че си тук.

— И е бил напълно прав. Тук съм. Седни.

— Не мога да седна, прекалено възбуден съм. Нали нямаш нищо против да походя из стаята? Фреди, исках да те видя. Исках ти да си първият, който научава новината. Помниш ли как ти казах, че ако склоня лейди Констанс да стане моя съпруга, ще бъда най-щастливият човек на света?

— Помня. Това бяха точните ти думи.

— Е, вече съм.

Нещо от изумлението, наскоро изпитано от Бийч, се изписа по лицето на лорд Икнъм. Подобно развитие беше напълно стъписващо. Като проникателен съдник на човешката природа беше очаквал, че само безкрайно търпение и редовни серии задушежни разговори ще могат да събудят смелостта на този човек да се заеме с въпроса и да го превърнат в това, което беше сега — вихрен ухажор. В проведените досега разговори старият му приятел му се беше сторил твърде необещаващ материал за сватбени камбани и почти не се надяваше на щастливия край. Защото, ако един кандидат пада духом всеки път при вида на обожавания субект, рядко може да се стигне до нещо

конструктивно. И все пак нещо несъмнено бе превърнало Джеймс Скунмейкър от плах заек в неотразим кавалер, с когото дон Жуан би се стеснявал да се ръкува. Веднага му хрумна, че мистерията има само едно решение.

— Джими, пак си злоупотребявал с „Майската кралица“.

— Не съм!

— Убеден ли си?

— Разбира се, че съм сигурен.

— Е, радвам се да го чуя, защото не бих препоръчал подобна практика в толкова ранен час. И все пак твърдиш, че си направил предложение, и то, за моя радост, с огромен успех. Как преодоля плахостта?

— Не се наложи да я преодолявам. Когато я видях седнала там, потънала в сълзи, цялата ми плахост дим да я няма. Почувствах се могъщ закрилник. Отидох бързо при нея.

— И я сграбчи?

— Разбира се, че не.

— Пораздруса я?

— Нищо подобно. Наведох се над нея, взех ѝ нежно ръката. „Кони“, казах аз.

— Кони?

— Естествено.

— Най-сетне! Знаех си, че рано или късно ще стигнеш дотам. И после?

— Тя каза: „О, Джеймс!“

— Е, дотук диалогът не е кой знае какво и Холивуд едва ли ще си потроши краката да го купува, но може би по-късно е настъпил пробив. Ти какво каза след това?

— Казах: „Кони, мила. Какво се е случило?“

— Напълно естествено любопитство. И какво се беше случило?

Господин Скунмейкър, който крачеше из стаята с походката, популяризирана от тигрите в зоологическата градина, внезапно спря напред крачка и оживлението изгасна от очите му, сякаш го изключиха. Заприлича на човек, внезапно сетил се за нещо неприятно, какъвто и беше.

— Кой е този Мериуедър? — властно запита той.

— Мериуедър? — отвърна лорд Икнъм, който и без това беше започнал да подозира, че това име скоро ще бъде споменато. — Кони не ти ли каза?

— Каза само, че ти си го довел тук.

Лорд Икнъм разбираше тази сдържаност. Спомни си как домакинята му по време на последния им разговор по темата беше решила, че мълчанието е най-добрата политика. Трудно щеше да ѝ бъде, както се беше изразила тя, да обясни на годеника си защо е разрешила на Бил да продължи да се радва на гостоприемството ѝ.

— Да, аз го доведох. Той е мой приятел. Името му всъщност е Бейли, но винаги пътува инкогнито. Курат е. Четка и лъска душите на енориашите си в Източен Ботълтън, квартал на Лондон, където е дълбоко почитан. Джими, ще ти кажа нещо за Бил Бейли. Подозирам, че се е увлякъл по дъщеря ти Майра. Не мога да твърдя със сигурност, защото той носи маска, но изобщо няма да се учудя, ако дори се е влюбил в нея. Забелязах един-два признака. Бедното момче, за него трябва да е било голям шок, когато е научил, че тя ще се омъжва за Арчи Гилпин.

Господин Скунмейкър изсумтя. Навикът му да се държи като спукан книжен плик беше нещо ново за лорд Икнъм. Вероятно, помисли си той, е придобил този маниер, след като е забогатял. Несъмнено имаше някакъв неписан закон, който задължаваше милионерите да сумтят гръмовно.

— Няма — отсече господин Скунмейкър.

— Какво няма?

— Да се омъжва за Арчи Гилпин. Тази сутрин е избягала с господин Мериуедър.

— Ти ме смайваш. Сигурен ли си? Откъде разбра?

— Оставила е бележка на Кони.

— Но това е прекрасна новина — откликна лорд Икнъм с просветлено лице. — Не се учудвам, че танцуваш на палци. Той е чудесен младеж. Три години се е боксира за Оксфорд и научих от достоверен източник, че е газил противниците си като валяк. Поздравявам те, Джими.

Господин Скунмейкър видимо срещаше затруднение в споделянето на този ентузиазъм.

— За мен това е катастрофа. И Кони смята така и затова беше потънала в сълзи. Освен това твърди, че ти си виновен.

— Кой, аз? — изуми се лорд Икнъм, без да знае, че посяга върху авторските права на Джордж Сирил Ненагледния, безспорен ковач на този израз. — Че какво общо имам аз?

— Ти си го довел тук.

— Само защото ми изглеждаше унил и имаше нужда от глътка чист въздух. Честно казано, Джими — продължи доста троснато лорд Икнъм, — не виждам защо си се разритал като муле. Ако не бях го довел тук, нямаше да избяга с Майра и по този начин да накара Кони да тъне в сълзи, което ти помогна да се отърсиш от плахостта си, да я вземеш за ръка и да кажеш: „Кони, мила.“ Ако не бяха тези външни стимули, още щеше да я наричаш лейди Констанс и да примижаваш като маринован охлюв при вида на профила ѝ. Трябва да паднеш на колене и да ми благодариш, стига ставите ти да не са се сковали от възрастта. Какво имаш против Бил Бейли?

— Кони казва, че е без пукната пара.

— Е, ти имаш достатъчно пари за всички. Не си ли чувал за споделяне на богатството?

— Не ми харесва, че Майра се омъжва за курат.

— Не би могъл и да мечтаеш за по-свестен съпруг за Майра. Единственото, от което се нуждае всеки финансист, е духовник в семейството. Какво ще стане, когато следващия път Сенатът те изтъпанчи на килима и започне да си тика носа в делата ти? Заявяваш: „Господа, като доказателство за неоспоримата си почтеност мога да спомена, че дъщеря ми се омъжи за курат. Куратите не се женят в семейства на мошеници“ — и те се сконфузват и се извиняват. А има и още нещо.

— Ъ? — рече размишляващият господин Скунмейкър.

— Казах, че трябва да отчетеш още нещо. Представял ли си си какво би станало, ако Майра се беше омъжила за племенника на херцог Дънстабъл? Нямаше да можеш да се отървеш от Дънстабъл. Всяка година — коледен подарък. Щеше да ти се налага да обядваш с него, да вечеряш с него, да бъдеш непрестанно в компанията му. Щеше да идва на безкрайни посещения в Ню Йорк. Децата, които ще се родят, щяха да са принудени да му викат „чичо Аларик“. Джими, смятам, че извади голям късмет. Представи си един бъдещ живот с Дънстабъл.

Възможно е господин Скунмейкър да намереше много недостатъци в тази пледоария, защото разсъжденията на лорд Икнъм, макар и точни, не бяха го убедили напълно, че всичко е за добро в най-добрия от световите, но в този миг въздухът се разтресе от стенторианско „Ей!“ и те с потрес установиха, че херцог Дънстабъл е сред тях.

— А, значи си тук? — рече херцогът, като спря на прага и хвърли мръсен поглед на господин Скунмейкър.

Господин Скунмейкър отвърна на мръсния поглед с повишен лихвен процент и потвърди факта.

— Икнъм, разчитах да те намеря сам.

— Джими тъкмо си тръгваше, нали, Джими? Днес денят ти е много ангажиран. Трябва да се погрижиш за хиляда неща. Е, какво — продължи лорд Икнъм, след като вратата се затвори — мога да направя за теб, Дънстабъл?

Херцогът размаха палец към вратата.

— Опитал ли се да те обръсне?

— А, не. Просто си бърбехме.

— Хъ!

Херцогът прехвърли вниманието си към стаята, като я огледа с отвращение и неодобрение. Връщаше го към неприятни спомени. Обгърна с тлееща ненавист писалището, пишещата машина, магнетофона и столовете. Не можеше да не се сети, че тъкмо в този интериор онази очилатата за малко да го лиши от петстотин лири.

— Какво правиш тук? — запита той, сякаш се погнуши от вида на лорд Икнъм в тази обстановка.

— В кабинета на госпожица Бригс? Получих тази сутрин писмо от нея с молба да се отбия и да се погрижа за някои неща вместо нея. Ако си спомняш, тя напусна доста набързо.

— Защо е писала точно на теб?

— Сигурно защото чувства, че съм единственият ѝ приятел в замъка Бландингс.

— Че ти приятел ли си ѝ?

— Доста се сближихме.

— Тогава бих те посъветвал да подбиращ по-внимателно приятелите си, това бих те посъветвал. Сближили се били!

— Не харесваш ли божествената Бригс?

— Кошмарно женище.

— Е — заяви толерантният лорд Икнъм, — всички имаме своите недостатъци. Случвало се е дори мен да критикуват. Но ти щеше да ми казваш защо си приритал да ме видиш.

Херцогът, който се чумереше на пишещата машина, сякаш я предизвикваше, се поуспокои. Странен гъргорец звук подсказа, че вероятно се е засмял.

— А, това ли? Дойдох просто да ти съобщя, че всичко е наред.

— Прекрасно. А какво именно е наред?

— С оная скубла.

— Коя скубла?

— Оная Пљунмейкър. Взе чека.

— Нима?

— Грабна го като топъл хляб.

— Е, това наистина е чудесна новина.

— Тъй че няма да има дело за неспазено обещание за женитба.

Отпраши за Лондон.

— Да, видях я миг преди да тръгне. Значи успя да я купиш.

— Точно това направих. „Ето“, казах аз и размахвах чека под носа ѝ. За миг дори не се поколеба. Грабна го като тюлен рибка. Знаех си, че така ще стане. Не могат да устоят на паричките. Тъкмо казвах на Арчибалд, че тя му е... какъв беше онзи израз, който употреби, когато ми каза, че са го изритали от работа?

— Посочили са му вратата?

— Точно така. Казах му, че му е посочила вратата.

— Много ли се разстрои?

— Нямах това чувство.

— Сигурно си е казал: „Бог дал, Бог взел.“

— Не бих се изненадал. И той замина за Лондон.

— Със същия влак като госпожица Скунмейкър?

— Не, с колата си. Каза, че ще води на вечеря някакъв приятел.

Човек на име Ригби.

— А, да, говорил ми е за него. Май са много привързани един към друг.

— Она трябва да е голям глупак, за да се привърже към малоумно магаре като Арчибалд.

— Въпрос на вкус. Доколкото разбирам, и ти скоро ще си тръгваш?

— Аз ли? От къде на къде?

— Ами едва ли ще е удобно да останеш сега, когато Емсуърт разбра, че ти си възложил на госпожица Бригс кражбата на свинята. Подобни ситуации пораждаат напрежение. Нервност. Неловки мълчания.

Херцогът зяпна. Ударът се оказа тежък. Ако през отворения прозорец на стаята бе влетял метеорит и го бе халосал зад някое от мащабните уши, щеше да е съвсем малко по-сащисан. Когато успя да проговори, което не стана веднага, рече:

— За... за какво говориш?

— Не е ли вярно?

— Разбира се, че не е.

Лорд Икнъм укорително изцъка с език.

— Драги Дънстабъл, самият аз съм голям привърженик на твърдото отрицание, но се опасявам, че в случая е безпредметно. Емсуърт научи цялата история от Джордж Сирил Ненагледния.

Херцогът още се чувстваше далеч от най-добрата си форма, но се окопити достатъчно, за да каже: „Пфу!“

— Че кой ще му повярва?

— Показанията му се потвърждават и от госпожица Бригс.

— Че кой ще ѝ повярва?

— Бих казал всички. И най-вече Емсуърт, когато чуе този запис.

— Ъ?

— Вече споменах, че тази сутрин получих писмо от божествената Бригс. В него тя ме моли да включа магнетофона ѝ... това е магнетофонът... защото, твърдеше тя, това ще даде на дъртия негодник... май имаше предвид теб... храна за размисли. Сега ще го включа — заяви лорд Икнъм. Натисна бутона и стаята се изпълни с глас.

— Аз, Аларик, херцог Дънстабъл, давам тържествено обещание пред теб, Лавандула Бригс...

Херцогът рухна в най-близкия стол. Ченето му се бе провесило и той изведнъж се обезкости по примера на лорд Емсуърт.

— ... ако откраднеш свинята на лорд Емсуърт, Императрицата на Бландингс, и я доставиш в дома ми в Уилтшир, ще ти платя петстотин

лири.

— Това — посочи лорд Икнъм — е несъмнено протокол от съвещанието ти с ненадминатата Бригс. Тя, естествено, се е погрижила машината да работи през цялото време. Винаги е по-сигурно при тези устни договорености. Е, не знам как гледаш на положението, но вие с Емсуърт ми приличате на двама каубои, които едновременно се прострелват. Ти притежаваш филма на младия Джордж, той разполага с тази лента. Предлагам справедлива размяна. Или би предпочел да поканим Емсуърт и да му пуснем записа? Не бих го препоръчал. Имам чувството, че последиците ще бъдат крайно неапетитни за теб.

Херцогът се вцепени от потрес. Икнъм беше прав. Ако това се разчуеше, името му не само щеше да се шепне на шир и дълж, но и щеше да стане парола, така че, когато в бъдеще се самопоканеше някъде, домакинът и домакинята не само щяха да побързат да скрият ценните си вещи в обкован с желязо сандък и да седнат върху капака, но и Емсуърт нищо чудно да заведе дело срещу него за злоумишлени щети или каквото там му щукнеше и щяха да му друснат да плаща баснословни обезщетения. След мигновено колебание херцогът бръкна в джоба си и извади филма, с който не се разделяше, откак малкият Джордж му го връчи.

— Дръж, проклет да си!

— О, благодаря. Сега вече всички ще бъдат щастливи. Емсуърт получи свинята си, Майра — своя Бил, а Арчи — своята Милисънт Ригби.

Херцогът трепна.

— Своята какво!

— А, да, май пропуснах да ти кажа. Той отиде в Лондон да се ожени за едно много мило момиче на име Милисънт Ригби, поне той твърди, че е много мила и вероятно знае най-добре. Между другото, това ме подсеща за нещо. Бих искал да изчистим един въпрос, преди да си тръгнеш. Защо толкова държеше Арчи да не се жени за Майра Скунмейкър? От самото начало бях озадачен. Тя е очарователна, а освен това е и наследница на един от най-богатите хора в Америка. Какво не им обичаш на наследниците?

Мустаците на херцога бурно се развълнуваха. Не беше твърде схватлив, но сега започна да подозира, че около него стават странни

неща. Ако тоя Икнъм умишлено не го заблуждаваше, значи беше допуснал огромна грешка.

— Нали ти ми каза, че Скунмейкър е разорен?

— Не съм казвал подобно нещо.

— Каза, че ти изкрънкал десетачка.

— Не, не, аз му изкрънках десетачка. Това може да те е заблудило. От къде на къде човек като Джеймс Скунмейкър ще иска пари на заем от хората? Той е милионер, поне Брадстрийт твърди така.

— Кой е тоя Брадстрийт?

— Водещият авторитет по милионерите. Нещо като американски Дебрет. Брадстрийт е категоричен по въпроса за Джеймс Скунмейкър. Използва за него израза „червив с пари“.

Херцогът продължи да цеди мозъка си по проблема. Беше победен от всякога, че са го измамили.

— Тогава тя защо взе чека?

— Виж, това никога няма да научим. Може би някакъв момински каприз?

— Ще ѝ дам аз на нея един момински каприз!

— Хрумна ми възможен отговор. Знаела е, че Арчи възнамерява да се жени, и е имал нужда от пари, тъй че, бидейки добро момиче, е взела чека и му го е прехвърлила. Нещо като сватбен подарък от теб. Къде отиваш?

Херцогът се беше втурнал към вратата. Спря с ръка на дръжката и зверски изгледа Икнъм.

— Ще ти кажа къде отивам. Отивам на телефона да спра чека.

Лорд Икнъм поклати глава.

— На твое място не бих. Записът още е у мен, забрави ли? Тъкмо се канех да ти го дам, но ако възнамеряваш да спиращ чекове, ще трябва с болка на сърцето да преразгледам решението си.

Настъпи тишина, доколкото тишината е възможна в малка стая, в която херцог духа в мустаците си.

— Ще го получиш утре вечерта, след като чекът бъде осребрен. Не че ти нямам доверие, Дънстабъл, но просто не ти вярвам.

Херцогът дишаше апоплектично. Той много малко харесваше, но сега усилено и безуспешно търсеше да се сети за някого, когото харесва по-малко от настоящия си събеседник.

— Икнъм — рече той, — ти си долен тип!

— Знам, че се мъчиш да бъдеш мил. Обзалагам се, че казваш това на всички свестни хора — ласкаво изрече лорд Икнъм, стана от стола и отиде да съобщи на лорд Емсуърт, че макар да е загубил Лавандула Бригс и му предстои разлъка със сестра му и херцог Дънстабъл, ще си има за компенсация свиня, завоювала три поредни години сребърния медал на Шропширското селскостопанско изложение в клас „Угоени свине“.

На хубавото му лице сияеше усмивка — усмивката, която винаги се появяваше, когато бе направил услуга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.